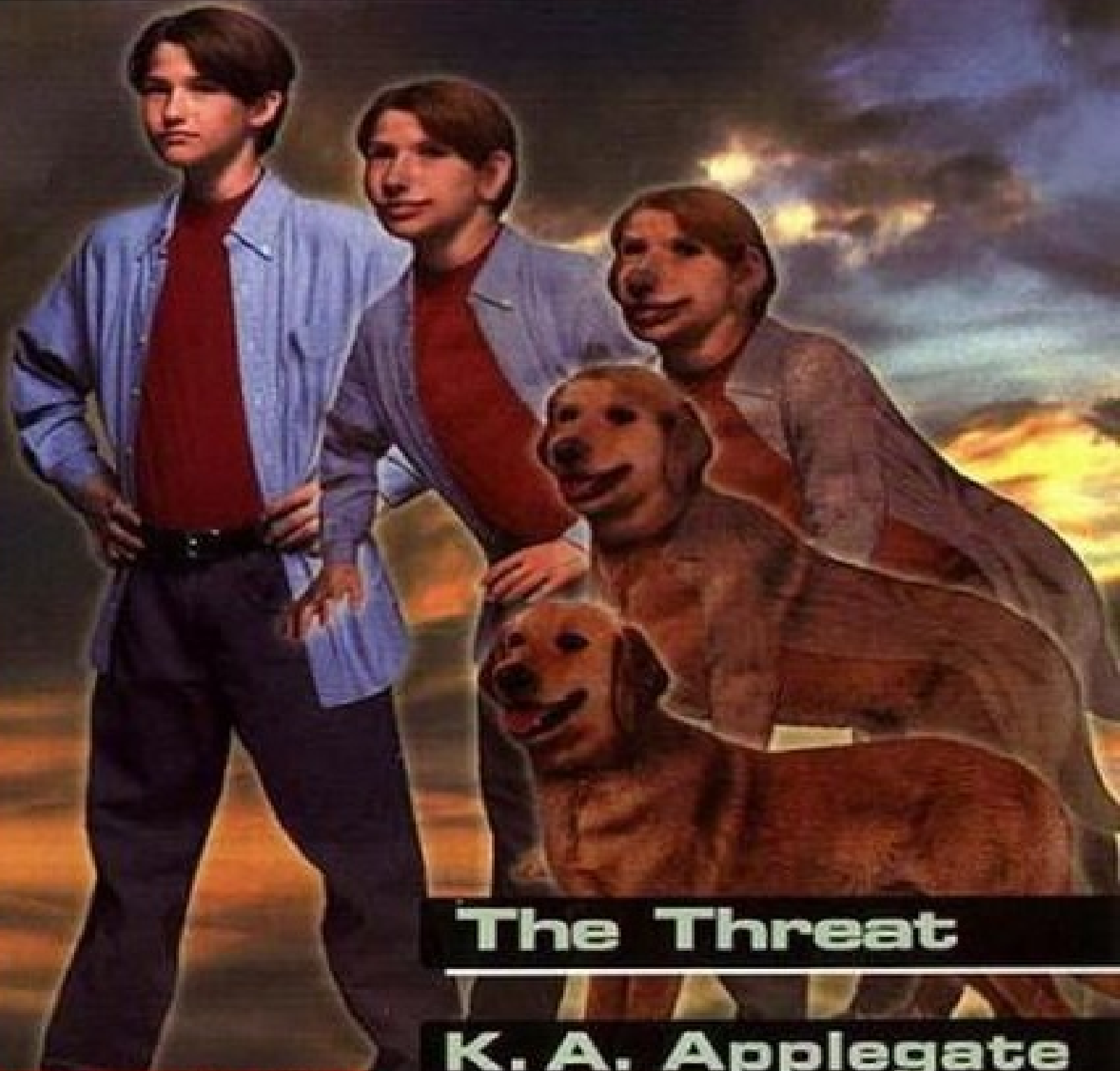

ANIMORPHS

The newest Animorph has a secret. And it's not good.

The Threat

K.A. Applegate

 SCHOLASTIC

Mối Đe Dọa

Series Animorphs Phần 21

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 20](#)

[KẺ PHẢN BỘI](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]

TẬP 20: PHÁT HIỆN TÌNH CỜ

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Một cậu học sinh mới nhập học tại trường của 5 bạn trẻ tên là David đã tình cờ tìm thấy chiếc hộp màu xanh - chiếc hộp biến hình. Marco là người đầu tiên trong nhóm phát hiện ra điều đó, cố gắng hỏi mua lại chiếc hộp, nhưng David làm ngơ. Ngay tối hôm đó, sau khi bàn bạc và thống nhất, Marco, Tobias và Rachel dưới lốt chim, bay đến nhà David để lấy lại chiếc hộp xanh, nhưng không thành. Tobias bị David đánh bất tỉnh, Marco bị mèo Bé Bự cào, Rachel trúng đạn súng cao su của David. Cũng trong buổi họp mặt tối hôm đó, hội Animorphs cũng nhận được tin từ Erek thông báo về hội nghị thượng đỉnh G8 sẽ được tổ chức tại khu nghỉ Marriott và một trong 8 vị lãnh đạo cấp cao đó đã bị Mượn xác.

Ngày hôm sau, đến trường, trong lúc nói chuyện với David, Marco được biết David đã mô tả hình dáng và đặc điểm đồng thời rao bán chiếc hộp trên mạng và đã có người đồng ý mua với giá cao. Marco biết ngay, người đó chính là Visser Ba. Chỉ vì giờ hệ thống được cài trong máy tính của David sớm hơn giờ thực tế nên Marco và Ax không kịp chặn bức email David gửi đi chấp thuận giá mua bán chiếc hộp. Ngay khi bức thư vừa được gửi đi không bao lâu, Visser Ba và đồng bọn đã xuất hiện trước cửa nhà David. Một trận hỗn chiến đã xảy ra. Kết quả, nhà David bị phá tan tành, bố mẹ David bị bắt và biến thành kẻ Bị mượn xác. Hội Animorphs cứu được David và chiếc hộp xanh. Trước tình thế nan giải, và sau khi biểu quyết tỉ lệ 4/2, David được kết nạp vào hội và cùng tham gia vào chiến dịch cứu các nhà lãnh đạo cấp cao của các nước khối G8. Ngay từ buổi đầu kết nạp, David đã có những biểu hiện chống đối thủ lĩnh Jake, đồng thời cũng có những biểu hiện phi nhân tính.

Trên đường bay ra thám thính khu nghỉ Marriott, phát hiện tàu Lưỡi Rìu đang phủ hình chiếu lên chiếc trực thăng của Tổng thống Mỹ. Năm thành viên Jake, Marco, Cassie, Ax và David biến thành gián ẩn mình trên chiếc trực thăng và cùng với chiếc trực thăng bị bốc lên tàu Lưỡi Rìu. Visser Ba đã thu nạp ADN của một người - Ông Giày Khía - và trả ông ta về lại trực thăng trong tình trạng ngất xỉu. Chiếc trực thăng được trả về lại đúng kế hoạch bay, kết quả 5 bạn trẻ bị rớt khỏi chiếc trực thăng và rơi thẳng xuống biển.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Rắn hổ mang (Spawn)

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

David: Đại bàng lửa, Gián, Sư tử.

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Gián, Tê giác.

Marco: Ó biển, Rắn hổ mang, Khỉ đột, Gián

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Gấu xám

Cassie: Sói, Ó biển, Gián

Tobias:

Ax: Điều mướp, Sói, Nhện sói, Người, Gián

David: Đại bàng lửa, Gián.

KỂ PHẢN BỘI

CHƯƠNG 1

Tôi là Jake đây.

Cái thân gián cà khố của tôi mới tội nghiệp làm sao.

<Aaaahhhh!> Tôi hét toáng lên khi quay mòng mòng trong không gian mênh mông rồi bổ nhào xuống mặt đất xa tít phía dưới.

Chẳng phải tôi thấy được bãi đáp dưới đó đâu - mắt gián chỉ có khả năng tia được những thứ trong tầm gần thôi, mà thậm chí với những mục tiêu sờ sờ trước mắt loài gián cũng chẳng thấy rõ nữa là...

Thế nên, tôi đâu có thấy mặt đất cách cả nửa dặm phía dưới, cũng chẳng thấy Marco, Cassie, Ax hay David đâu - tụi nó cũng đang đội lốt gián và bị xoay tít trong không trung như tôi.

Dù vậy, tôi có thể nghe được tiếng tụi nó.

<Aaaaaa.... aaa....!> Marco hét lên.

<Aaaaaa... aaaaa....!> Cassie hòa theo.

Chỉ có Ax là im lặng. Ảnh là một người Andalite. Họ không la hét nhiều như con người. Không phải là họ dửng dảm hơn, mà phần nhiều là vì họ là loài ngoại cảm. Vì vậy tôi đoán là họ không tiến hóa để la hét nhiều.

<Tụi mình chế... chế... chết mất!> Giọng truyền ý nghĩ của David đầy vẻ kinh hoàng.

<Tôi không tin việc va chạm sẽ giết tụi mình, lốt gián bé tí tẹo thế này không đủ gây tử vong khi tụi mình tiếp đất đâu,> Ax bình tĩnh trấn an.

<Ảnh đúng đó!> Cassie la lên. <Bồ không thể giết một con gián bằng cách thả rơi nó. Cho dù thả từ độ cao này, nó cũng không sao.>

<Trừ phi dưới kia là cả một biển nước, với những con cá đói hung hãn đang chờ chực để nuốt chửng tụi mình vào bụng, ngay khi cả bọn vừa chạm mặt nước...> Marco tiếp lời, giọng đầy thực tế.

<Tụi mình có nên hoàn hình không?> Ax hỏi.

<Không đủ thời gian đâu,> tôi nói. <Khi tụi mình bự ra, trọng lượng lớn hơn, và khi chạm đất thì...>

Tôi đột ngột ngưng rơi. Trong chớp mắt, một vật gì đó húc vào tôi, rồi một bộ móng khổng lồ quặp tôi thật chặt.

<Mấy bồ đó hả, phải không?> Giọng truyền ý nghĩ của Rachel vang lên. <Ý mình là, khi mình thấy mấy con gián đang rơi trong không trung, mình đoán chắc đó phải là mấy bồ.>

<Thiệt, chưa khi nào được chiêm ngưỡng cảnh một bầy gián nhảy dù ở độ cao cả nửa dặm như vậy,> Tobias bình luận.

Hồi nãy Rachel và Tobias không có được cái vinh hạnh “quá giang” trên chiếc phi thuyền đã bắt cóc trực thăng của Tổng thống. Chính cái vụ “quá giang” đó là nguyên cớ khiến cả lũ gián tụi tôi bị cuốn vào chuyến nhảy dù bất đắc dĩ này đây...

Có lẽ tôi nên quay ngược thời gian lại và giải thích đôi chút.

Tất cả bắt đầu khi tụi tôi khám phá ra rằng chiếc hộp xanh - chiếc hộp biến hình - đã được tìm thấy bởi một thằng nhóc tên David.

À, không, thực ra tất cả mọi chuyện đã bắt đầu từ trước đó rất lâu rồi. Vài tháng trước, khi Marco, Cassie, Rachel, Tobias, và tôi trên đường từ khu thương xá về nhà đã băng qua một khu công trường bỏ hoang.

Đó là nơi tụi tôi thấy một con tàu vũ trụ hạ cánh. Và đó cũng là nơi tụi tôi gặp Elfangor, một hoàng tử Andalite. Elfangor đang hấp hối. Kẻ thù của ông, bọn Yeerk, đang theo sát dấu vết của ông. Ông không còn thời gian.

Vì vậy ông đã làm một điều người Andalite không thường làm: Ông tin tưởng vào vài người không cùng nòi giống. Chính là năm đứa tụi tôi. Ông bảo tụi tôi biết rằng Trái Đất đang bị xâm lăng bởi một loài ký sinh được gọi là Yeerk.

Bọn Yeerk là những con sên, thiệt đó. Không phải một hình ảnh ấn tượng hay đáng sợ gì. Nhưng chúng có khả năng chui vào một bộ não - hầu hết các loại não - và nắm quyền kiểm soát nó. Kiểm soát toàn bộ, hoàn toàn, tuyệt đối.

Chúng đã làm vậy với toàn bộ người Gedd trên chính hành tinh của họ. Chúng đã làm như vậy với người Hork-Bajir. Chúng cũng đã làm vậy với loài Taxxon. Chúng đang cố gắng làm vậy với một loài linh trưởng bậc cao - Loài người. Ấy là các bạn và tôi, là tất cả chúng ta.

Elfangor cũng nói, đã có hàng ngàn, có thể là hàng vạn kẻ Mượn Xác Người. Từ đó dùng để gọi những con người có một tên Yeerk trong đầu điều khiển giọng nói và hành động của họ. Cuộc xâm lăng đang diễn ra. Lực lượng Andalite đã bị đánh bại trên quỹ đạo Trái Đất. Có thể rất lâu sau mới có bất kỳ lực lượng Andalite nào khác tới. Rất rất lâu.

Về cơ bản, nếu có ai đó sắp sửa ngăn chặn bọn Yeerk, hẳn đó sẽ là con người mà thôi. Tụi tôi - năm đứa nhóc bình thường. Năm đứa nhóc cỡ tuổi trung bình, ngày nào cũng lê la khắp khu thương xá, chậm trễ trong việc làm bài tập về nhà, tóc tai bờm xờm, xấu hổ trước mấy đứa khác giới, có lúc thì thông minh sáng láng, có khi lại ngu si đần độn.

Về phía bọn Yeerk, chúng có tàu vũ trụ-nhanh-hơn-ánh-sáng, hàng ngàn kẻ Mượn xác Người không-thể-phát-hiện, vũ khí tia Nhiệt, và những chiến binh Hork-Bajir cao trên hai mét. Về phía tui tui... chẳng có gì cả.

Ngoại trừ một thứ.

Ngoại trừ một thứ mà hoàng thân Elfangor đã trao cho tui tui: quyền năng biến hình. Quyền năng trở thành bất cứ con vật nào tui tui chạm vào. Ông truyền nó cho tui tui thông qua một chiếc hộp màu xanh nước biển. Và từ cái đêm khủng khiếp mà hoàng tử Elfangor chết trong tay tên Yeerk cầm đầu - Visser Ba - tui tui đã sử dụng sức mạnh đó để chiến đấu với chúng.

Đôi khi tui tui thậm chí còn thắng nữa chớ.

Tui tui tìm thấy em trai của Elfangor, Aximili. (Tui tui gọi anh là "Ax.") Nhờ vậy mà thành sáu đứa. Sự thể là vậy đó. Năm đứa nhóc và một *lính nhỏ* Andalite chống lại cả để chế Yeerk hùng mạnh.

Chỉ sáu đứa tui tui, cho tới khi...

Tới khi David tìm thấy chiếc hộp màu xanh. Tui tui cứ tưởng rằng nó đã bị phá hủy rồi. Hóa ra không phải.

Giờ thì tui tui đã giấu nó đi. Nhưng đã quá muộn để ngăn chặn cái rắc rối theo sau nó. David tìm ra chiếc hộp và những điều tồi tệ bắt đầu xảy ra. Điều tệ nhất là: Cả ba lần mẹ nó đều bị bọn Yeerk bắt. Họ bị nhét một tên Yeerk vào não. Bây giờ cả hai đều là những người Bị Mượn Xác.

Tui tui biết làm gì hơn? Tui tui phải sử dụng chiếc hộp xanh để biến David thành một đứa trong bọn. Người hóa thú thứ sáu.

Nhưng thời điểm thì không thể tệ hơn. Ai lại đứng vào cái lúc tui tui vừa mới bắt đầu nhiệm vụ, hẳn là quan trọng nhất từ trước tới giờ của tui tui, cơ chứ?

Những nhà lãnh đạo các nước Mỹ, Nhật, Nga, Đức, Anh và Pháp đang bí mật họp mặt để cố gắng tìm cách giải quyết những vấn đề ở khu vực Trung Đông.

Tui tui được Erek cho biết một trong số những nhà lãnh đạo này là Kẻ Bị Mượn Xác. Và tui tui cũng biết rằng những người kia cũng đang là mục tiêu của bọn Yeerk.

Bọn Yeerk sẽ cố gắng lợi dụng hội nghị để kiểm soát những nhà lãnh đạo của cả thế giới tự do.

Nếu tui tôi để điều đó xảy ra, mọi thứ sẽ đảo lộn hết. Trái Đất tiêu tùng. Tui tôi phải cố gắng ngăn cản điều đó.

Trong khi thám thính khu nghỉ mát Marriott, nơi theo dự kiến sẽ diễn ra cuộc họp, tui tôi thấy một con tàu của bọn Yeerk được che chắn bằng hình chiếu ba chiều, đang lén lút bắt cóc trực thăng của tổng thống. Hoặc rất có thể đó không phải là trực thăng của tổng thống thiệt. Biết đâu chỉ là một mối nhử.

Nghe hoang mang chưa? Tui tôi còn hoang mang hơn nữa kìa.

Bọn Yeerk làm bất động tất cả những người trên trực thăng rồi sử dụng hình chiếu ba chiều giả như chiếc trực thăng vẫn đang bay. Chúng lôi một người ra khỏi trực thăng. Giày của ông ta có một vết khía sâu dưới đế.

Coi, tui tôi lúc đó đang là những con gián. Chiếc giày là tất cả những gì tui tôi thấy. Tui tôi đồ rằng bọn Yeerk sẽ kiểm soát người này. Tổng thống, hoặc là một ai đó khác.

Nhưng không. Visser Ba đơn thuần chỉ thu nạp ADN để có thể biến thành ống thổi. Đó, Visser Ba là tên Yeerk duy nhất trong dải ngân hà đã kiểm soát được một thân thể Andalite. Hắn là tên Yeerk duy nhất có thể biến hình.

Và bây giờ hắn có thể biến thành Ngài Giày Khía. Bất kể ống là ai.

Oải chè đậu.

Bạn đã thấy vì sao điểm số bình quân của tôi lại tụt chưa? Đấy, bởi tôi phải giải quyết những phi vụ dạng thế này. Nhiều đó cũng đủ làm cho cái đầu bạn nổ tung rồi, còn đầu óc đâu mà học với hành nữa kìa chứ.

Nhưng ít nhất tui tôi không bị đè dẹp lép hay thành mối cho cá xoi. Tobias và Rachel tóm được tui tôi giữa lưng chừng trời và mang tui tôi đến nơi an toàn. Và bây giờ tất cả những gì tui tôi phải giải quyết là với tay Người hóa thú mới xa lạ - David - trong khi tìm cách cứu những nhà lãnh đạo thế giới tự do. Lại còn không để bị giết nữa chứ.

<Tự nhiên tui bức quá đi,> Marco cảm rằm khi Tobias và Rachel thả tui tôi an toàn xuống một khu vực tách biệt giữa những đụn cát.

<Bồ bức chuyện gì vậy?> tôi hỏi.

<Ờ, thì tui đang ở trong lốt gián, mới văng khỏi đáy một con tàu vũ trụ thuộc về lũ sên-ngoài-hành-tinh-ăn-cấp-não trong khi đang cố gắng cứu tổng thống Mỹ, thì được cứu sống bởi một cô nhỏ-tạm-thời-là-đại-bà-ng-đầu-bạc và một tay-vĩnh-viễn-là-diều-hâu-đuôi-đỏ... và, hổng hiểu sao tất cả mọi chuyện có vẻ bình thường quá hén. Như là, đúng, y như đã được định trước rồi á. Cuối cùng nó cũng xảy ra, phải không?>

<Cuối cùng chuyện gì cũng xảy ra cơ?> tôi hỏi lại.

<Tui bị khủng mất thôi,> Marco nói. <Khùng, khủng, khủng quá điiiiii ! Như điên í. Điên tận từng thớ não luôn á.>

<Ờ, rồi, đừng có để mấy thớ não của bồ tung tóe ra từng mảnh nha,> tôi nói, cố gắng thể hiện kiểu giọng của một thủ lĩnh. Chả gì tui nó bầu tôi làm thủ lĩnh mà lị. <Toàn bộ loài người phụ thuộc vào chiến thắng này của tui mình đó.>

<Thiệt tội nghiệp loài người,> Marco nói.

Đó là một câu nói đùa. Chỉ có điều là hông tức cười gì cho lắm.

CHƯƠNG 2

Tui tôi hoàn hình giữa những đụn cát. Cả bọn đều ổn, trừ David - tên Animorphs mới toe.

“Rachel, Cassie. Mấy bồ làm ơn dòm chỗ khác, không thì đui mắt ráng chịu đó!” Tôi hét vội.

David là Animorph mới. David chưa biết cách hoàn hình với áo quần chỉnh tề trên người. Thật ra thì cả bọn chẳng có đứa nào có bộ vía coi được sau khi hoàn hình cả, ngoài những bộ đồ nịt ôm sát người đủ màu sắc quái chiêu. Nói chung, về ngoài của tui tôi sau khi hoàn hình coi bộ luộm thuộm hết chỗ nói, nhưng cũng không “oái” bằng *bộ dạng Adam* của tên David tội nghiệp kia đâu.

<Để mình lo vụ này cho,> Tobias sốt sắng nói, đoạn phóng vút lên bắt lấy một cơn gió mặn mùi muối bốc lên từ mặt biển và bay vút lên khỏi tầm nhìn, khuất sau những đụn cát.

Tobias vẫn là một con điều hâu. Tobias có thể suốt đời là điều hâu. Cậu ấy đã ở quá hai giờ trong lối biến hình và bị kẹt luôn ở dạng hình đó. Giờ thì cậu ấy đã có lại quyền năng biến hình. Nhưng cậu ấy hông thể trở lại làm người mãi mãi mà không mất đi khả năng biến hình.

<Tôi không hiểu con người và niềm tin lạ lùng của họ về quần áo,> Ax nói. Ảnh đang ở dạng Andalite. Bốn móng ngập trong cát. Tobias sẽ cho tui tôi biết nếu ai đó tới đủ gần để thấy Ax.

<Các bạn mặc da nhân tạo và móng guốc nhân tạo. Khi trời lạnh thì có ý nghĩa thiết. Nhưng khi nóng thì có vẻ lạ quá. Và các bạn vô cùng lo lắng khi thiếu vài món quần áo hay mặc sai cách.>

"Ý bồ là cái lần bồ đeo vớ lên tay hả?" Marco hỏi ảnh.

"Hay lần bồ mặc đồ lót ngoài quần dài?" Rachel nói thêm, vẫn dè dặt quay mặt đi chỗ khác.

"Các cậu biết không, có thể điều này tức cười với các cậu," David nói. "Nhưng nó chẳng tức cười gì với tớ cả. Chuyện gì xảy ra nếu có ai đó theo dõi?"

Tôi cười. "Này, David, nếu có, mình nghĩ chắc họ sẽ để ý đến một người ngoài hành tinh màu xanh, nửa giống hươu có bốn mắt và đuôi bọ cạp trước khi bận tâm đến bồ."

Chỉ một loáng sau, Tobias đã lướt gió quay về, thả xuống chỗ tụi tôi đang đứng một cái quần bơi màu cam và một áo thun tay cộc mang nhãn hiệu *Cái Chết Ân Huệ*. Cả hai vẫn còn dính kèm giá.

David chớp ngay lấy bộ đồ khi chúng còn chưa chạm đất rồi vội vã mặc vào.

<Nhớ nhắc mình trả lại chúng cho cửa hàng *Bãi biển Kahuma* nha.> Tobias nói giọng áy náy.

"Bồ thó của họ hả?" Cassie thắc mắc.

<Nói vậy khó nghe quá! Mình chỉ *mượn tạm* thôi mà. Mặt khác, mình là chim. Chim không thể ăn cắp. Họ sẽ làm gì, bắt mình lại à?>

"Tụi mình sẽ tìm mọi cách hoàn lại tiền cho cửa hàng ấy sau," tôi giảng hoà. "Tụi mình hông muốn đi vào con đường trộm cắp đầu nghen. Lúc cấp bách thế này thì tụi mình có thể nhặt vài thứ. Nhưng sau đó tụi mình phải tìm cách khắc phục. Đó là luật."

David nhanh chóng mặc quần áo và Cassie và Rachel được phép quay mặt lại.

"Vừa đúng lúc," Rachel lẩm bẩm. "Nãy giờ mình cứ nhìn chăm chăm vào con dã tràng chết."

"Các cậu biết không, sẽ tuyệt diệu hết biết luôn nè," David nói.

"Cái gì sẽ?" tôi hỏi.

David ranh mãnh nhún vai. "Với năng lực siêu nhân này, tụi mình có thể tùy thích lấy bất cứ thứ gì. Chỉ việc hô 'biển' thành báo châu Phi hay con gì đó rồi đột nhập vào cửa hàng nữ trang cao cấp, quơ đại một ít kim cương rồi dông tuốt với vận tốc 60 dặm một giờ. Đố ai đuổi kịp

nào. Tội mình sẽ thoát. Rồi lại biến thành người.”

“Chuyện đó để sau,” Marco cắt ngang, giọng khô khốc. “Ngay sau khi tội mình kiếm cách ngăn bọn Yeerk biến những lãnh đạo quyền lực nhất thế giới thành những thầy ma bị kiểm soát bởi người ngoài Trái Đất, rồi hăng tít chuyện thăm viếng các tiệm kim hoàn.”

“Ê, đùa chút không được sao?” David đốp chát. “Tớ quên rằng ở đây chỉ có cậu là được phép bông phèng.”

Tôi liếc Marco, xem cậu ta có nổi quạu với đòn châm chích của David không. Rồi tôi nhìn sang David. Cậu ta đùa chẳng?

Sau này tôi sẽ phải hỏi Cassie về chuyện này. Cassie hiểu rõ ý nghĩ và cảm xúc mọi người hơn tôi rất nhiều. Nhỏ sẽ biết. Hy vọng là thế.

Còn bây giờ, tôi phải nhớ đối xử với David như bất kỳ thành viên nào khác trong nhóm. David và Marco chưa hoàn toàn hòa thuận với nhau vẫn chưa đến nổi tệ cho lắm. Có nhiều khi cả đám tội tôi cũng phát khùng với đứa nào đó. Chuyện tự nhiên í mà.

"Nào, tới lúc nghiêm túc rồi," tôi nói. "Bọn chúng mới chỉ tình cờ bắt gặp tội mình thôi. Có thể chúng biết tội mình đang lén phéng ở đây, có thể không. Nhưng bằng cách này hay cách khác, tội mình phải vào khu nghỉ mát đó và bắt đầu công việc thôi."

"Tội mình phải vượt qua hàng rào an ninh nghiêm ngặt nhất thế giới cốt chỉ để vào trong chỗ đó thôi đấy," Rachel nói, đầy vẻ chuyên nghiệp. "Phải đi bằng đường không thôi, nhưng không thể sử dụng lối chim săn mồi được đâu. Như thế sẽ bị phát hiện cái một."

“Chuyện nhỏ,” Cassie le miệng nói. “Tội mình đang ở bãi biển mà. Có một loài chim chẳng bao giờ bị đuổi khỏi bãi tắm đâu. Mòng biển í mà.”

“Ê, ê... tớ hổng có ADN mòng biển,” David la lên. “Nhưng tớ sẽ biến thành đại bàng vàng, à không, đại bàng lửa chứ - gọi vậy mới oách, rồi tóm được ngay một con cho coi.”

Tôi hơi khó chịu trước vẻ hào hứng của David. Về cơ bản thì ý tưởng ấy rất hợp lý, có điều không cần phiền David phải biến hình tới lui như thế. “Tobias?” Tôi hét với lên. Tobias đang cười gió ngay phía trên đầu cả bọn, vội vàng nhả khí và hạ thấp xuống. “Bỏ cảm phiền bay đi và bắt về đây một con mòng biển...”

“Bắt sống nha,” Cassie dặn thêm.

<Mình có thể bắt sống một con mòng biển không á? Quá dễ! Chẳng khác gì hỏi Michael Jordan[1] có thể ném bóng trúng rổ ở vị trí ba điểm không vậy? Đám mòng biển chẳng qua là lũ chuột có cánh chứ có gì là ghê gớm đâu.>

"Tobias đích thực là thuộc thể giới loài chim rồi," David bình phẩm.

"Tobias chỉ nể đại bàng, cú, điều hâu thôi. Cậu ta coi thường mòng biển, bồ câu và chúa ghét bọn giẻ cùi và lũ quạ." Tôi bảo.

David cười ha hả. "Cậu ta phân biệt chủng tộc gớm nhỉ, có điều với lũ chim chứ không phải với người."

"Tất cả mấy con chim đó là những loài khác nhau," Cassie chỉ ra. "Còn con người, tất cả chỉ là một loài. So sánh vậy không đúng lắm đâu."

David nhún vai, mặt xưng xĩa. "Sao cũng được."

Tôi định góp vài lời nhưng lại thôi. Cảm giác của tôi thật là - không hẳn là bực mình nhưng dường như sắp cẩu đến nơi. Tụi tôi đang phải cố gắng xâm nhập một khu nghỉ với lực lượng an ninh có thể khiến căn cứ Fort Knox[2] tập nập như siêu thị Wal-Mart[3] trong đợt hạ giá bán tổng bán tháo hàng hóa luôn á. Bọn tôi đang phải lo đối phó với những lực lượng bảo vệ từ Pháp, Anh, Nhật, Đức, Nga và Mỹ. Thêm nữa, tụi tôi lại còn phải đua nước rút với tụi Yeerk, trong chừng mực nào đó cũng đã xâm nhập nơi đó rồi. Phi vụ trước mắt thật gian nan vậy mà trong tay tôi chưa có kế hoạch gì cụ thể, lại còn chưa rành rẽ về chàng lính mới này nữa chứ. Cậu ta sẽ xoay xở ra sao trên chiến trường nhỉ? Khi gặp nguy hiểm thật sự, liệu cậu ta có ứng phó nổi không? Cậu ta xử sự khá ổn khi tụi tôi là gián bị đuổi chạy vòng vòng, hổng tới mức kinh hoảng. Nhưng mọi thứ có thể tồi tệ hơn. Rất có thể sẽ có những lúc tệ hơn rất nhiều.

Nhắc thấy Cassie đang chăm chú nhìn mình, đọc những lo lắng trên mặt mình, tôi liền tăng lờ nhìn lên trời như thể đang ngóng Tobias. Khi nhìn xuống trở lại, tôi đã có bộ mặt của một "thủ-lãnh-không-biết-sợ". Có ích gì khi làm cả nhóm rối lên chứ? Một mình tôi lo lắng là đủ rồi.

Kia rồi! Tobias xuất hiện, quắp theo một con mòng biển đang quẫy đạp tứ tung.

<Tức cười quá. Tui vồ chú chàng này khi chú ta đang mải nhào xuống chiếc bánh xăng-uych trên tay gã nọ. Tui đã thâm nập nó rồi, dù tui hổng muốn chút nào hết. Hổng chỉ mình David có lốt mòng biển đâu nha.> Tobias nói.

Cassie đón lấy con chim tội nghiệp từ tay Tobias, vỗ về nó rồi trao cho David.

"Tớ bắt đầu quen chuyện này rồi," David nói, áp tay vào cái cánh con mòng biển. "Chỉ cần tập trung thì ADN của nó sẽ là của tớ."

"Đúng," tôi đồng ý. "Rồi dần sẽ thấy dễ thôi mà. Tụi mình làm liền đi. Cả đám sẽ biến thành mòng biển, lướt qua bãi biển và hạ cánh trong khu nghỉ mát. Coi thử chuyện gì sẽ tới."

"Lưu ý quan trọng nè," Cassie nhắc nhở. "Biến thành mòng biển thì phải hành động y hệt mòng biển thứ thiệt nha. Loài người không thèm để mắt tới mòng biển đâu, nhưng bọn Yeerk

thì có đấy.”

<Bay lên đi, về phía trời xa kia, bay cao lên tới mặt trời!> Marco hát.

<Marco, sao bỗng lại hát vậy?> Rachel hỏi.

<Có một bộ phim cũ trên Movie Channel về những phi công Không lực. Đó là bài hát của họ. "Bay lên đi, về phía trời xa kia, bay cao lên tới mặt trời!.">

<Marco? Tại sao bỗng hát khi mà rõ ràng là mình muốn bỗng im miệng?>

<"Bay lên đi, về phía..." Ê! Ôi chao! bánh Pizza Hut[4] kìa! Cái gã dưới kia đang nằm trên tấm vải xanh đó. Ông có một cái bánh Pizza bị khủng khiếp!>

<Ông định ăn hết một mình sao?> David háo hức hỏi. <Không cách gì mà một người có thể ăn hết chiếc Pizza bị như vậy được.>

CHƯƠNG 3

Nhiều dạng biến hình có những bản năng mạnh mẽ mà bạn phải học cách đối phó với nó. Như bản năng vô hồn, tuân theo mệnh lệnh một cách máy móc của kiến, hay bản năng đói dữ dội, điên cuồng của chuột chù. Bạn phải đối phó với điều đó. Đối với mòng biển, bản năng của chúng không thật sự nguy hiểm với tôi, nhưng rất khó để rũ bỏ nó.

Về cơ bản, mòng biển là loài ăn xác thối. Có nghĩa là chúng có tài năng đáng kinh ngạc để phát hiện bất kỳ thứ gì thậm chí chỉ hơi hơi giống đồ ăn thối á. Tụi tôi lướt trên cát, thỉnh thoảng lại xò lên né những đợt sóng xô bờ, hết những chú mòng biển thú vị. Trước mắt tụi tôi, mé trên bãi tắm, là hàng cây và bức tường trang trí hoa văn cầu kỳ mang màu vàng nâu rào quanh khu nghỉ mát Marriott.

Tụi tôi không phải là đám mòng biển duy nhất lớn vờn quanh khu vực ấy. Có tới mười bảy con khác cùng phát hiện ra chiếc bánh pizza ngon lành trên tay một gã đang ngồi chễm chệ trên mảnh khăn tắm màu xanh dưới kia. Hắn ôm cái bánh pizza bị quá trời luôn! Đám mòng biển tất tả bay theo cái bánh pizza to bị và hấp dẫn đó, miệng kêu ọt ẹt. Gã ôm chiếc bánh pizza có vẻ mất tinh thần.

<Bay tiếp đi,> tôi nói, mặc dù tôi phải ráng kiềm mình lắm mới không nhào xuống miếng

xúc xích rắc tiêu thơm phức nằm giữa chảo bánh pizza to đùng dưới kia. Sao lại có thứ bánh pizza khổng lồ đến thế nhỉ? Hà có gì gã kia lại không tiện tay quăng ra vài lát móng mỏng để tui tôi...

Ô hay! Mục tiêu của tôi đâu phải là bánh pizza!

<Khoai tây chiên!> Rachel kêu lên.

<Được rồi, giờ thì nghe nè,> tôi nói, <tui mình sắp sửa thử - >

<Ồ! Ồ! Gà rán!> Marco nói. <Này, Tobias. Nếu một con móng biển ăn thịt gà, có giống như tui ăn thịt đồng loại không vậy?>

<Còn tùy. Bữa cải thiện hay thường xuyên?>

Cuối cùng, tui tôi cũng áp sát được bức tường chạm trổ màu vàng. Mắt móng biển không tinh như mắt chim săn mồi, nhưng vẫn rất tốt. Tôi lập tức lưu ý đến một tay mặc đồ đen đứng lấp ló dưới bóng hàng cây cao. Hắn đeo kính đen và đang liên lạc bộ đàm. Mắt hắn nhìn dáo dác mọi hướng, đặc biệt cảnh giác cao độ với bãi biển đằng kia.

<Xời, gã kia nom có vẻ giống mật vụ quá ha?> Rachel cười cái khì. <Úi chà! Thêm một tên nữa cách đó ba mét kia, dọc theo bức tường í...>

<Mật vụ đó,> David cất giọng khinh khỉnh. <Còn cả đồng đang nằm ườn trên bãi tắm cơ. Kiểu này thì phân nửa số du khách ở đây là dân an ninh rồi.>

<Và tất nhiên bồ là một chuyên gia cỡ bự vì ba bồ là điệp viên,> Marco nói, giọng chế nhạo rõ rệt.

<Đúng thế. Ba tớ làm ở Cơ quan An ninh Quốc gia nên tớ rành chuyện này quá mà...>

<Vậy sao? Nhưng giờ ổng phục vụ cho Cơ quan An ninh Yeerk rồi,> Marco lầm bầm.

<Im đi, Marco!> tôi nạt. <Quá trớn rồi đó.>

Marco bấu môi chùng một đến hai giây vì lúc này cả đám tui tôi đang hết sức cẩn thận thu hẹp khoảng cách với bức tường. <Bồ nói đúng. Mình đã quá trớn. Xin lỗi.>

David không nói gì sất. Hồng trách cậu ta được. Thông thường Marco biết nên đùa tới cỡ nào. Có thể tôi đã nhầm khi nghĩ rằng thái độ của Marco đối với David là hoàn toàn bình thường. Có thể tui tôi có một vấn đề ở đó.

Tụi tôi không hề nhau bay qua bức tường cùng một lúc, mà từng đứa một bay qua chiếm cứ những vị trí khác nhau. Mấy gã an ninh dòm tụi tôi vẻ thờ ơ. Cũng phải thôi: ở đây nhan nhản mòng biển mà. Thực ra thì, nhìn quanh, không thể biết được con chim trắng nào là một đứa trong tụi tôi và con nào chỉ là một con mòng biển già bình thường.

<Chuyện này dễ quá,> David nói. <Có gì ghê gớm lắm đâu ta?>

<Chùng nào bọn mình chỉ muốn bay vòng vòng, thì đúng là hổng có gì ghê gớm,> tôi đồng ý. <Nhưng tụi mình cần vào bên trong một vài tòa nhà. Rất có thể là tất cả những tòa nhà này.>

<Câu hỏi là, tụi mình bắt đầu từ đâu đây? Và bằng cách nào?> Ax nói.

Khu nghỉ mát Mariott là một khu liên hợp gồm hàng chục toà nhà cao tầng. Trong đó, toà nhà chính là một khách sạn hình chữ L, đồ sộ và rất hiện đại. Một khối cấu trúc nhỏ hai tầng nhô ra ở một bên, có lẽ là phòng họp hay phòng đại tiệc gì đó.

Khúc kẹt giữa chữ L là một hồ bơi tuyệt đẹp, có quầy bar và phòng thay quần áo. Mé gần hồ bơi là những buồng con con, tách biệt khỏi những khu khác bởi dây rào và hàng cây.

Khoảng sân phía dưới thật mát mắt với thảm cỏ được tưới tắm cẩn thận và những khóm cây nhỏ xen những hàng cây cao. Một sân gôn chín lỗ khởi đầu từ hông sau của khách sạn chính. Từ trên cao nhìn xuống, tụi tôi thấy rõ hai chiếc trực thăng chuyên dụng của Tổng thống đang đậu trong bãi đáp. Cửa máy bay nào cũng có một đội Lính thuỷ Đánh bộ mặc đồng phục chính tề đứng gác.

<Ồ ồ, an ninh ở đây được thắt chặt quá xá,> Marco trầm trồ. <Nào lính trên mái nhà, trong bụi cây; nào lính ngồi sẵn trong xe hơi; lại cả mấy anh chàng giả vờ chơi gôn đằng kia nữa chứ. In hệt như trong phim “Người áo đen 2” (Men in black 2) vậy. Tất cả mấy chur vị này đều ăn mặc như nhau.>

Bất chợt, tôi phát hiện ra một thứ khiến đầu óc tôi hừng hực cả lên. <Úy trời! Đội Quân Khuyển kia.>

Ngay phía dưới tôi, một con chó săn Đức thuần chủng đang ung dung đi bên cạnh một “người áo đen”. Chú chó không ngừng đánh hơi các bụi cây - chắc là tìm chỗ đi tè hoặc dò tìm bom mìn chi đó.

<Có lẽ tụi mình sẽ biến thành mấy chú chó Đức kia rồi sung vào đội Quân Khuyển,> tôi nói mà biết ngay rằng điều ấy thật khó khả thi.

Một chiếc xe tải đang đổ thực phẩm vào kho hàng phía sau khách sạn. Có không dưới bốn người đàn ông bận đồ đen đang cúi húi kiểm tra mấy sọt rau vừa được dỡ ra khỏi xe.

Tất cả đội quân Áo Đen đều đeo tai nghe như những người được phỏng vấn trên truyền hình.

Hình như họ rất khoái đàm thoại với cái cổ tay mình - nơi những cái micro tí xíu được gài vào ống tay áo cho kín đáo í mà.

<Tui có ý kiến nè. Bỏ cuộc thôi,> Marco nói. <Chuyện này vô vọng hoàn toàn kể cả nếu tui mình hổng phải lo lắng việc một trong những người này bị mượn xác.>

Tôi bắt đầu xuôi theo. <Mỗi phân vuông của toàn bộ nơi này đều bị theo dõi,> tôi nói. <Tui mình không thể biến hình hay hoàn hình ở bất cứ đâu quanh đây. Tui mình cần vào trồng và tìm hiểu những điều cần biết, nhưng kiểu này chỉ còn nước biến thành bọ chết, nhện, gián, hay ruồi muỗi thôi. Nhưng khốn nỗi, trong đám đó chẳng có con nào có thị lực đủ tốt để đi xa mà không bị lạc...> Tôi rầu rĩ nói.

<Hay bị xơi tái,> Rachel nói thêm, giọng u ám.

<Sao không biến thành bọ chết rồi bám vào cái người mà tui mình đoán là sẽ đi vào trồng?> Tobias đề nghị.

<Nhưng bọ chết gần như mù tịt và lại chẳng thính tai,> Cassie bảo. <Có thể tui mình sẽ vào được trong ấy, nhưng sẽ chẳng làm ăn được gì. Với lại, hổng biết phải trở ra bằng cách nào đây?>

<Đành bó tay hả?> Marco hỏi, không giấu vẻ hoài nghi.

Tôi thở dài. <Dù gì đi nữa thì tui mình cũng phải xông vào cho bằng được và....AAAAA!>

Cơn đau thốn lên chẳng biết từ đâu. Thành linh, tôi cảm thấy như từng tế bào trong người mình bị xé tanh bành và bị thiêu cháy rụi.

<Jake, có chuyện gì vậy?> Cassie hét.

<AAAAAA!> Đến lượt Ax la rầm rĩ.

<Có chuyện gì vậy?> David sợ sệt hỏi.

Cơn đau đã qua đi, nhưng đầu óc tôi vẫn còn quay cuồng. Tôi nhìn xuống, dò xét khắp nơi xem thủ phạm là cái gì hay là ai...

Ngay dưới kia, trước mặt tôi chưa tới mười lăm mét là một gã cảnh vệ, trên đầu có một mảng hói - thứ mà bạn dễ thấy nhất khi là chim. Hắn cũng đeo kiếng đen như tất cả đồng nghiệp.

Nhưng khác với mọi người - hắn đang chăm chú quan sát lũ chim.

CHƯƠNG 4

<AAAAAA!> Lại đến Tobias la hoảng.

Tôi nhìn chăm chặp vào gã đầu hói xem hắn nhìn về hướng nào. Hừ, chắc chắn hắn đang nghĩa vào chú mòng biển vừa mới giạt mình đánh thót giữa không trung.

Tobias chẳng?

<Gã kia kìa!> Tôi báo động. <Cái gã đầu hói í! Hắn tấn công tụi mình.>

Gã hói ơ hờ chuyển ánh nhìn sang một con mòng biển khác. Con này cũng đột nhiên giạt cục giữa trời. Nó ráng gượng lại rồi sải cánh bay mất.

Đó không phải là một đứa trong tụi tôi, mà chỉ là một con mòng biển bình thường.

<Ax! Gã kia làm gì thế? Mình chẳng thấy hắn mang vũ khí gì cả.>

Coi bộ Ax cũng run không kém gì tôi. <Chắc hắn... hắn dùng tia Nguyệt hoả lực thấp. Có lẽ hắn giấu súng ở trong người và dùng mắt kính làm bộ phận khai hoả.>

<Ý bồ là hắn có thể bắn bất cứ cái gì hắn nhìn vào hả?> tôi rùng mình hỏi.

<Đúng. Nó sẽ gây đau thót lên. Như bạn vừa thấy đó.>

<Vậy, đích thị hắn là một kẻ Bị Mượn xác đang có nhiệm vụ xua bọn chim đi,> Tobias nhận định. <Sở dĩ hắn không giết đám mòng biển vì như thế sẽ quá lộ liễu - hắn sợ xác chim sẽ rơi vùng vãi lung tung.>

<Đúng rồi! Hắn muốn đuổi mấy chàng Andalite biến hình đó mà,> Marco đồng tình.

Bọn Yeerk vẫn nghĩ rằng tụi tôi là một đám thảo khấu Andalite. Chúng chưa hề dò ra việc tụi tôi là con người với khả năng biến hình của Andalite.

<Trời ơi! Hắn đang nhìn...AAAA!>

<Cassie!>

<Ui da, đau thấu trời luôn. Đau như nhổ răng không thuốc tê vậy.>

<Cassie. Vọt lẹ đi. Hãy làm như mòng biển thông thường í. Đừng bay một lượt nha, mấy bồ!>
Tôi hét lẹ. <Không được để cho hắn thấy tội mình di chuyển như đã biết rõ sự tình.>

<Vậy cứ cà rà ở đây cho thằng chả bắn hạ sao?> David lý sự. <Phải bỏ chạy ngay hoặc phải cho hắn biết tay chứ?>

Tôi vừa mới bị ăn đạn xong nên biết nó đau đến như thế nào. Nhưng tôi không thể để cả bọn cúp đuôi chạy một lúc được. Như thế khác nào báo cho bọn Yeerk biết tội tôi đang ráng tìm đường thâm nhập khu liên hợp này...

Tội tôi cần phải thần nhiên như những chú mòng biển thực thụ. Tôi hiểu bọn bạn đang hoảng vía. Bay chơ vơ giữa trời, lại còn hồi hộp chờ không biết khi nào thì tên hói sẽ *tia* mình, đâu dễ chịu gì.

<Chết! Hắn đang nhìn tó!> David hốt hoảng la. <Làm sao đây?>

<Không làm gì hết,> tôi gào. <Đừng hoảng. Cứ lãnh đạn rồi hăng bay đi.>

<AAAAHHHHHH>

Tôi nhìn David quần quai mà thương cảm hết sức. Đau lắm đấy! Thế nhưng, không hiểu sao tôi vẫn cứ tò mò xem cậu ta sẽ phản ứng ra sao.

<Úii! Một cú ra trò rồi nha!> David gay gắt nói. <*Bây giờ* tui chuồn được chưa?>

<Ừ, bay lẹ đi,> tôi đồng ý. <Cậu chịu trận giỏi đấy.>

<Cám ơn,> David đáp lại vẻ lịch sự, rồi chuyển qua giọng chua chát. <Cám ơn nhiều.>

Tôi nhìn David là đà bay đi. Ax, Tobias và Rachel cũng vừa dừng đỉnh đánh vồng qua ra khỏi tầm mắt của tên đầu hói. Nhưng tôi vẫn cứ nấn ná ở lại.

Tên đầu hói lại “tia” trúng tôi.

Tôi có lẽ đã nghiến chặt răng nếu như tôi có răng. Cú thứ hai này cũng ác chiến y hệt cú đầu, tôi hét lên cũng dữ như lúc đầu.

Rồi tôi bay đi, theo bọn bạn và cảm thấy công cuộc giải phóng thế giới lần này đã thật sự sụp đổ. Tự sâu thẳm trong thâm tâm, tôi hiểu rằng tội tôi đã bị đánh tan tác trước cả khi kịp bắt đầu...

CHƯƠNG 5

Tội tôi rời khỏi khu nghỉ mát, về nhà. Ít nhất, Marco, Rachel, Cassie, và tôi về nhà. Nhà của Ax cách đây vài tỷ dặm. Nhà của Tobias là cái cây ưa thích nhìn ra khoảng rừng trống trong lãnh địa của cậu ấy.

Còn David, nó không có nhà. Không nhà cửa, không gia đình. Nó không có ai để liên lạc với, thậm chí còn phải không để ai nhìn thấy nữa kìa. Bọn Yeerk biết mặt nó và chúng đang tìm kiếm nó.

Vì vậy, David ẩn tại Đường Thù hoang trong trang trại nhà Cassie, trên gác xép chứa cỏ khô.

Hiển nhiên là, nó sẽ không ở đó mãi được. Lại thêm một chuyện mà tôi phải tìm ra cách giải quyết. Cùng với việc cứu những nhà lãnh đạo của thế giới tự do. David sẽ chỉ phải chịu đựng khó khăn trong lúc này thôi.

Bọn Yeerk nhanh đến mức nào nhỉ? Tổng thống đã ở khu nghỉ mát. Những nhà lãnh đạo khác sẽ tới trong vài giờ nữa. Bọn Yeerk có đợi tới khi họ tụm lại với nhau không? Hay chúng sẽ cố tóm họ, từng người một?

Tôi cảm thấy sự hối hả này thôi thúc tôi. Mỗi phút trôi qua là một thảm họa tiềm tàng. Thế mà cố gắng đầu tiên của tội tôi đã hoàn toàn thất bại. Và tội tôi chưa sẵn sàng cho lần tiếp theo.

Về đến nhà, thấy cả ba và mẹ đều đang ngồi thẩn thờ trong phòng khách, tôi bỗng chợt dạ. *Chết, mình đã làm gì sai trái chẳng?*

Tôi vừa ló đầu vào, ba mẹ đã ủa đến ôm chặt lấy. Ngay lập tức, tôi hiểu ngay có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra.

“Ôn Trời, con đã về. May quá!” Mẹ tôi xuýt xoa.

“Ba mẹ lo cho con lắm.” Ba tôi thêm.

“Sao vậy ạ? Con chỉ đi chơi với Marco thôi mà.”

“Có chuyện không hay vừa xảy ra,” ba tôi nghiêm trang nói. “Con ngồi xuống cái đã...”

“Anh Tom gặp chuyện gì ạ?” Tôi lập bập hỏi.

“Cái gì mà dính tới tui đó?” Giọng Tom đột ngột vang lên ngay sau lưng, khiến tôi có cảm giác rờn rợn là ảnh đã theo dõi tôi từ nãy giờ.

“Tom, con cũng cần phải biết tin này,” mẹ tôi bảo. “Cả hai anh em cùng ngồi xuống đây đi...”

“Ai chết vậy?” Tom bõn cọt. Chính xác, tên Yeerk trong đầu ảnh vừa thở ra câu giỡn vô duyên đó.

Ba mẹ tôi cùng nghiêm mặt nhìn Tom.

Mẹ vào đề. “Saddler, em họ các con, vừa mới bị xe hơi đụng. Nó bị thương nặng lắm và hiện đang phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện...”

Tôi xấu hổ thú nhận rằng phản ứng đầu tiên của tôi không phải là “Tội nghiệp Saddler.” Thay vào đó, tôi lại lo là vụ đụng xe đó sẽ ảnh hưởng thế nào đến kế hoạch của bọn tôi. Một phần cũng là vì Saddler không phải người em họ tôi chơi thân. Là em họ, nhưng Saddler lớn hơn tôi hai tuổi, nhà nó ở tại một tỉnh nhỏ cách đây cả trăm dặm. Thành thật mà nói thì nó thuộc vào loại ranh mãnh. Hồi bé chơi chung với nhau, có lần thằng em quý hoá ấy đã làm bể đồ rồi còn lớn tiếng đổ vạ cho tôi nữa chứ.

Bây giờ nó gặp tai nạn lớn như thế nghĩ cũng tội tội! Nhưng dù sao, tôi vẫn cố hình dung xem chuyện này có ảnh hưởng gì tới mình hay không...

“Ba mẹ sẽ lái xe tới đó ngay để giúp dì Ellen và dưỡng George cùng mấy em. Sau một, hai ngày nữa có lẽ sẽ chuyển Saddler đến Bệnh Viện Nhi Đồng ở đây để được chăm sóc tốt hơn. Hai con sẽ phải tự lo liệu cho mình trong ngày hôm nay và ngày mai đây...”

Tom và tôi đưa mắt nhìn nhau. Cả hai tụi tôi đều có kế hoạch riêng. Tom không biết ý đồ của tôi, chứ nếu ảnh mà biết tôi làm những gì khi vắng nhà hay cúp học thì chắc chắn tôi đã đi tong rồi.

“Sau khi Saddler được chuyển về đây, cả gia đình nó sẽ sống trong nhà mình vài ngày...”

Trời ơi, máu trong các động mạch của tôi như đông cứng lại. Saddler có ba đứa em út nhất: Justin, Broke và Forest. Ngán nhất là thằng nhóc Forest hai tuổi - quý sứ còn thua nó. Thật đấy! Quả là có cường điệu, nhưng chỉ một chút thôi.

“Sao họ không đến nhà Rachel!” Tom bất bình. “Họ cũng là bà con mà.”

“À, kể từ khi ba mẹ Rachel ly dị thì dì Ellen và dượng George cũng không còn thân thiết lắm với mẹ Rachel nữa,” mẹ tôi giảng giải.

“Rachel hên ghê!” Tom hậm hực.

Thế này lại càng khiến tôi rối bời hơn. Tôi cảm thấy tội lỗi khi không tỏ ra thương cảm cho Saddler ngay, đã vậy còn không muốn gia đình nó về sống chung trong nhà mình, lại còn cảm thấy khoan khoái vì ba mẹ vắng nhà ít ngày nữa chứ...

Tất cả những điều đó phủ lấp lên trên cái sự thật khiến tôi cảm thấy tội lỗi, bởi vì trong khi tôi đang ngồi đây đắn đo thì những nhà lãnh đạo thế giới tự do có thể đang bị bọn Yeerk kiểm soát.

Cái đầu tôi muốn nổ toang ra quá! Phải ngủ mười bốn tiếng liền may ra mới tỉnh táo lại.

Thế nhưng tôi không tài nào chợp mắt được. Làm sao mà an giấc nổi trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này! Không phải đêm nay. Hay đêm mai. Rồi sẽ còn mất ngủ dài dài cho mà coi.

CHƯƠNG 6

Ba mẹ đã rời nhà, nhưng tôi không tuyên bố một kỳ nghỉ toàn quốc và mở một buổi tiệc. Không có thời gian.

Thay vào đó tôi dành cả tối làm một nghiên cứu mà đáng lẽ tôi phải làm từ trước. Tôi ngồi vào máy vi tính, mở trang Web cần tìm ra, đọc ngốn ngấu tất cả các thông tin về Hội nghị Thượng đỉnh các vấn đề Trung Đông, về những nhà lãnh đạo tham dự, về địa hình khu nghỉ mát Marriott, về các biện pháp an ninh của từng quốc gia... vân vân.

Chợt, tôi phát hiện ra một bài báo về vị tân thủ tướng Pháp, cho hay: phu nhân của ông *luôn luôn* dắt kè kè theo hai chú chó cưng giống Chihuahua.

Cái này coi bộ hữu ích đây.

“A ha ha!”

“Cái gì mà ha ha?”

Tôi bỗng tê cứng lại trên ghế. Tom đang thò đầu vào phòng tôi, mà màn hình thì đang bày sò sò bài báo về ngài thủ tướng Pháp!

Đừng làm ra vẻ bị nắm thóp! Tôi thầm ra lệnh cho mình. Tôi cấp rập click màn hình qua mục khác.

“Chú mày tính án ngữ đường dây suốt đêm hả?” Tom hầm hè. “Có ai gọi điện thì sao? Mười giờ rồi. Ngủ điiii,” ảnh cố ý kéo dài từ “đi” thấy mà phát ghét.

"Thôi đi," tôi nói. "Đừng chỉ vì ba mẹ không ở đây, mà anh trở thành -"

"Ồ đúng vậy đấy. Ta là Tom Đầy-Quyền-Lực," ảnh nói.

Một lần nữa, tôi thấy bị thôi thúc kỳ lạ là phải nói, "Anh biết không Tom? Em biết tất cả về anh. Em biết anh là gì. Vậy hai tụi mình thôi cái trò đuổi bắt nhau đi có được không?"

Nhưng điều tôi nói ra lại là, "Sao cũng được, em xong rồi." Chuyển mũi tên tới ô "Thoát ra" và tôi nhấp chuột.

“Đừng quên đánh răng đó nha!” Tom thông thêm một câu trước khi khép cánh cửa lại.

Ảnh đã thấy gì trên màn hình chưa nhỉ? Chắc là chưa. Thậm chí nếu ảnh thấy, thì đã sao? Tôi đang quan tâm tới chính thể Pháp.

Ừ, có lý đấy chứ. Có vấn đề gì với sự thích thú cả đời của tôi với các nhà cầm quyền Châu Âu đâu nào.

Tôi thở hắt ra. Bỗng...

Reng! Reeng! Re-eng!

Điện thoại reo. Tôi ngần ngừ. Muộn rồi ai còn gọi điện thoại nữa vậy. Có lẽ ba mẹ muốn kiểm

tra...

Tôi nhắc máy.

“Bốc máy chưa?” Tom hét toáng lên từ dưới nhà.

“Rồi!” Tôi hét lại.

Giọng Cassie vang lên trong ống nghe. “Chào Jake, Cassie đây!”

Tự dưng tôi thấy lạnh gáy. Giọng Cassie nghe có vẻ phấn khởi. Nhưng đó là vì tui tôi không bao giờ tin tưởng rằng nói chuyện qua điện thoại là an toàn cả. “Chào Cassie, có chuyện gì à?”

“Bồ biết gì chưa? Nghe nói chương trình của Letterman[5] đã bị hoãn rồi. Đúng không vậy? Không còn Dave nữa thì phải?”

Giờ thì tôi lạnh luôn cả xương sống. Dĩ nhiên, chương trình Letterman chẳng bị hoãn hiếc gì cả. Cassie giả vờ nhắc đến Dave để ngụ ý về David đó thôi.

David đã biến mất.

“Bồ kiểm tra trên bản tin truyền hình chưa?”

“Chưa. Mình đã tìm ở những nơi khác rồi, chẳng thấy đâu cả.”

“Thôi, đừng lo. Ảnh sẽ ở chỗ của ảnh vào thời điểm thích hợp thôi.”

Tui tôi gác máy, tự hiểu nội dung. David mất tích và tôi sẽ đi ngay sau khi nghĩ cách chuồn êm. Tôi sẽ tới địa điểm thường lệ.

Hai mươi phút sau, Tom mò vào dòm chừng xem tôi đã ngủ chưa. Tôi nằm thẳng cẳng trên giường, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say sưa. Tôi nằm im, giồng tai nghe ngóng. Rồi, tôi nghe tiếng cửa trước nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại.

Tom đi rồi. Chắc chắn là để lo chuyện bọn Yeerk giao.

“Đồ Yeerk chảy bọ chết,” tôi rửa thầm.

Sau đó tôi biến thành dơi bay ào qua cửa sổ. Dơi chẳng phải là loài bay nhanh nhất thế giới, nhưng trong màn đêm không trăng sao như đêm nay, tôi không muốn vướng phải dây điện hay bất cứ vật gì khác.

Tôi nhập bọn với Cassie và Rachel ở trong khu chuồng thú nhà Cassie. Trời tối om. Ánh đèn mờ chỉ đủ phân biệt dây lồng kẽm và những hình thù chập chờn ở bên trong đang nhấp nhô, đang đứng chững chững hoặc đang ngáy.

Cassie trông có vẻ lo lắng. Rachel, như mọi khi, trông tuyệt vời. Tôi hoàn hình và đứng đó, chân trần và run lên trong quần đùi xe ngắn và áo phông.

"Nè, Rachel. Em phải biến hình rồi tới đây nhanh đến thế," tôi nói. "Thì làm sao em có quần áo bình thường vậy?"

Cassie đảo mắt. "Bồ không biết sao? Rachel để vài bộ quần áo ở đây, trong kho thóc."

"Có phải tội ác không khi mình luôn muốn trông ưa nhìn nhỉ?" Rachel hỏi, tự chế giễu mình.

"Trời đất ơi!" Tôi nói. "Vậy chuyện là sao?"

"Đầu đuôi thế này, David leo lên gác xép ngủ vào khoảng 9 giờ. Đi ngủ sớm. Vì hắc than mệt. Mình đã kiểm tra. Tới 10 giờ, mình chợt nhớ là chưa cho con nai cái bị đạn uống thuốc, nên trở ra xem thì không thấy David nữa..."

CHƯƠNG 7

"Bồ đã liên lạc với Marco chưa?"

Cassie gật đầu. "Cậu ấy kẹt, hỏng ra được đâu! Ba cậu ấy có hẹn, và khi về chắc chắn bác ấy sẽ kiểm tra Marco."

"Vấn đề là David ra khỏi đây bằng cách nào - bằng chân hay bằng cánh?"

"Thêm một vấn đề nữa là: tại sao cậu ta lại bỏ đi?" Rachel lập luận. "Và cậu ta đi đâu? Và trong khi tui mình lo về điều đó, cậu ta có nhận thấy rằng cậu ấy đã phá hỏng giấc ngủ của tui bằng cái trò ngu ngốc này không?"

"Thôi, giờ hai bồ biến thành cú, rồi một người đi tìm Tobias và Ax lại giúp một tay. Mình sẽ

biến thành sói để đánh hơi David. Ồ, vậy không tiện. Biến thành con Homer có lẽ tốt hơn.”

Homer là chú chó cưng nhà tôi í mà.

“Để em đi kiếm Tobias cho,” Rachel sốt sắng nói. “Và Ax nữa!”

Tôi bắt đầu biến hình và cảm thấy bộ lông dày của con Homer mọc ra tua tua từ tay và ngực mình.

“Ừm, Jake, bồ không được biến hình ở đây. Bồ thừa biết chó sẽ phản ứng ra sao trước mấy con thú mà!” Cassie cảnh báo.

“Ừ há!” Tôi trả lời bằng phần còn lại của cái miệng người. Tôi đã từng biến thành con Homer nhiều lần rồi. Ở nó có một thứ vũ khí bí mật có thể khống chế hết mọi nỗ lực của tôi: niềm hạnh phúc. Chỉ đơn thuần là hạnh phúc! Chó mà có bị bao vây bởi chồn hôi hay gấu Mỹ thì nó vẫn cứ HẠNH PHÚC như thường.

Tôi khập khiễng nhảy phóc ra ngoài. Cassie cũng ra theo.

Trăng vẫn không ló dạng. Mây che kín những vì sao. Bầu trời đen thui như mỗi khi đêm tới. Ánh sáng duy nhất phát ra từ những ngọn đèn hành lang mờ ảo xa xăm từ khu phố gần nhất. Và một ngọn đèn ai đó quên không tắt trong nhà Cassie.

Tôi đã biến hình xong thành con Homer.

Tôi cảm thấy mặt mình phình ra. Tôi cảm thấy răng mọc thêm và lớn lên trong miệng. Tôi cảm thấy tai mình bò lên hai bên đầu.

Cẳng chân tôi vẫn đang co rút và móng vuốt đã túa ra. Tôi đổ nhào trên những đệm chân vừa thay thế lòng bàn tay. Đuôi tôi ngoe nguẩy. Giờ thì tôi đã cảm nhận được đầy đủ niềm vui sướng tinh khôi của chó.

Tôi đang lo lắng gì vậy? Giờ là ban đêm, tôi tự do, tôi có thể nghe rõ vài con thú nhỏ chạy vụt qua sau những bụi cây, tôi không đói lắm. Cuộc sống thật tuyệt vời!

Tôi háo hức nhìn Cassie. Liệu nhỏ có khoái giỡn không ta? Tôi quỳ mọp xuống trên hai chân trước, mông nhổng lên, tỏ dấu hiệu mời gọi chơi đùa.

May mắn thay, Cassie đủ ý thức để từ chối.

“Thôi, cám ơn,” nhỏ nói. “Tụi mình ở đây đâu phải để giỡn.”

Vậy sao?

Không được đùa chơi? Ờ, đúng rồi.

Nhưng... này! Có mùi là lạ. Đích thị là mùi phân chó! Đúng! Nhưng không phải mùi phân của con chó-tôi.

Cái mùi này xuất phát từ đâu vậy cà? Tôi hình hình mũi đánh hơi. Kia rồi, nó bốc ra từ đằng kia. Tôi vọt ngay đến chỗ ấy. Xời, hồng còn tươi nữa. Đống phân này khô rồi - nó được thải ra từ ba bốn ngày trước là ít.

Phân chó lâu ngày chỉ có giá trị hơn phân mèo một chút thôi. Chẳng thế mà chẳng ma nào thèm để ý đến phân mèo...

“Tập trung lại nào, Jake,” Cassie nói giọng nghiêm túc.

<Hả? Ờ... Mình chỉ... à... chỉ điều tra tí chút thôi mà...>

“Tụi mình cần cái mũi của bồ để đi tìm David mà...”

<Rồi, rồi! Vô việc nào!> Tôi nói để lấy lòng Cassie, chứ tôi nghĩ việc gì mà phải nhọc công thế.

Cuộc đời là một bữa tiệc vui mà!

"Nhân tiện, mình định bảo bồ rằng mình có ý tưởng để đột nhập khu nghỉ mát rồi. Đó là hình biến mà-"

<Đợi một chút. Ý tưởng này sẽ làm mình khá hơn hay làm mình chết khiếp?> tôi ngắt lời.

Cassie cười. "Có lẽ tụi mình nên nói về việc này sau. Nè," Cassie chìa ra cho tôi một chiếc áo thun T-shirt và bảo. "Áo David mới mặc hôm qua đó..."

Tôi gửi cái áo lấy lệ. Tôi còn lạ gì David chứ. Tôi biết nó nhẩn nha từ chuồng thú đi ra. Dấu chân nó còn hằn trên đường đây nè.

Cái này hồng đã bằng chuyện đuổi theo một cây gậy. Nhưng dù sao thì cũng coi như đây là một trò chơi. Vả lại tôi thích Cassie.

Phải chi nhỏ cầm cây gậy há?!

CHƯƠNG 8

Tôi cảm cú lần theo mùi David trong khi Cassie lẳng lặng bay ở phía trên đầu tôi, đôi cánh cú của nó đập êm ru.

<David đã dừng lại ở đây,> tôi kêu lên và dừng ở giữa cánh đồng, cách trang trại nhà Cassie cả ngàn mét. <Cậu ta biến hình. Mình đánh hơi thấy có mùi mới.>

Tôi sục mũi xuống đất, dò kỹ xung quanh. <Ồng ngốc!> Tôi gầm lên, tức giận muốn phát khùng, trái ngược với bản tính HẠNH PHÚC của chó. <Hắn biến thành con sư tử mà lần trước bồ giúp hắn thâu nạp.>

<Chắc cậu ấy chỉ muốn thử thôi,> Cassie đầu dụ. <Tụi mình cũng đã từng như vậy mà...>

<Vậy cũng được đi,> tôi gật. <Nhưng tại sao lại là sư tử? Ở đây gần nhà dân mà.>

<Mình dường như cũng nhớ có lần bồ biến thành hổ và chạy quanh mái nhà người ta đó, Jake à.>

<À, ừm.>

Tôi tiếp tục lần theo mùi sư tử. Tụi tôi đã đi hết khu vực thuộc trang trại nhà Cassie và bắt đầu nhào vô rừng. Lát sau, một con cú khác và một con điều hâu đuổi kịp tụi tôi...

<Em không thấy Ax đâu cả,> Rachel léo nhéo. <Chỉ thấy Tobias thôi.>

<Hừ, may cho tui quá,> Tobias càu nhàu.

Tụi tôi đã ra đến bìa rừng giáp với đường cái. Phía xa là một dãy các cửa tiệm: Taco Bell, Mickey D's, vài ba trạm xăng và quán trọ Ngày Nghỉ.

Tôi lại khịt khịt mũi. <Hắn hoàn hình ở đây.> Tôi tiến sát đường cái, gần những chiếc xe đang lao vun vút với tốc độ sáu mươi dặm/giờ. <Hắn lại biến hình ở đây, thành đại bàng lửa.>

Chợt có linh cảm xấu về điều này, tôi bèn hoàn hình để tìm hiểu xem David đã thấy gì trước

khi biến thành chim.

Là người, hết niềm HẠNH PHÚC, tôi nhìn quanh quất con đường. “Có lẽ chú chàng cướp đồ ăn. Cậu ta đói.”

<Minh đã để khoai tây chiên cho David ở trên gác xép mà,> Cassie nói, giọng có vẻ bất bình.

“Chắc cậu ta khoái ăn bánh Big Mac hơn. Cassie, hồi tối David có nói gì với bồ không?”

<Cậu ấy than thở căn phòng cũ, nhớ con rắn cưng, và tiếc là không được xem ti-vi.>

“Ồ! Ti-vi.” Tôi chỉ liền vào quán trọ Ngày Nghỉ. “Minh lại đăng đó coi sao. Mấy bồ canh chừng nha.”

Mười phút sau, tôi vào được hành lang trải thảm của quán trọ và gõ cửa phòng số “2135”. Tôi nghe tiếng ti-vi bên trong chột tắt ngấm.

“David, Jake đây. Minh biết bồ đang ở trong đó.”

Cánh cửa bật mở. David hiện ra trong bộ quần cụt và áo thun tui tôi đã “mượn tạm” cho cậu ta bữa trước. Tôi xộc vào phòng. Ti-vi vẫn mở nhưng đã vặn nhỏ volume.

“Cậu đang làm trò khỉ gì ở đây vậy?” tôi câu tiết hỏi.

David nhún vai. “Lang thang cho khuây khoả, xem ti-vi, kiếm cái giường đánh một giấc. Tội tình gì nào?”

“Có tội chứ sao không,” tôi bắt bẻ. “Cậu xù tiền căn phòng này.”

“Nó bỏ trống mà. Rồi sao?”

Tôi chỉ vào cánh cửa sổ vỡ mà tui tôi đã thấy từ ở ngoài kia. “Cậu phá cửa vào phải không?”

David vẫn nhơn nhơn. “Chuyện nhỏ! Một con chim đập bể kiếng thì tội vạ gì? Kêu cảnh sát tóm cổ nó chắc? Còn lâu!”

“David, hình biến đại bàng chỉ là cái cơ thể bên ngoài, còn trí não thì vẫn là cậu. Đại bàng không tự nhiên đột nhập vào quán trọ. Chỉ có cậu mới làm chuyện đó.”

Chẳng thèm đếm xỉa tới tôi, David ngồi phịch xuống giường, lượm cái remote lên và bắt đầu dò kênh.

“Nghe này, David! Tụi mình không được phép gây thiệt hại vô cớ cho những người vô tội. Cậu phải kiểm soát hành vi của mình chứ. Tụi mình đâu phải là bọn côn đồ. Như lần ở bãi biển đấy. Khi cần quần áo, tụi mình đã thố ở cửa hàng, nhưng sau đó mình đã gửi tiền qua bưu điện trả cho họ. Cậu sẽ làm vậy ở đây chứ?”

David ngưng tìm kênh truyền hình. “Vậy chứ kết cuộc nào dành cho tớ, Jake?” Nó hỏi. “Tớ không có nhà. Ba mẹ tớ muốn giao nộp tớ cho bọn Yeerk. Tớ được mong chờ phải làm gì đây? Suốt đời chui rúc trong ổ rơm à? Cậu thì sướng rồi, Jake. Cậu có nhà, có gia đình. Ban đêm cậu quần chăn ngủ khì, xem ti-vi thoải thích và ăn uống trên bàn đằng hoàng.”

“Nhưng không phải ai trong tụi mình cũng được vậy,” tôi nói. “Ax và Tobias cũng thiệt thòi lắm.”

“Nhưng Ax và cả Tobias đâu phải là con người. Còn tớ là người hết như cậu, Marco, Cassie, Rachel. Sao tớ lại không được như các cậu chứ?”

“Tình thế ngoài ý muốn mà,” tôi nhũn nhặn nói.

“Giờ cậu muốn gì, Jake?”

“Mình... xem nào... Ngay lúc này, các nhà lãnh đạo hàng đầu của Trái Đất đang bị bọn Yeerk nhòem ngó. Thời gian đang thúc ép. Đành là cuộc sống của cậu khổ sở lắm, nhưng mình chưa thể tìm cách gỡ gạc ngay được. Đợi sau khi hoàn tất sứ mạng này đã rồi hẵng tính.”

David nhìn tôi đầy chế nhạo. “Ừ. Đúng. Vậy, thế này thì sao, hả Jake? Tớ sẽ tự lo liệu cuộc đời mình. Cậu cứ việc làm thủ lãnh Animorphs đi, và mặc kệ tớ tự chăm sóc cho tớ.”

Tôi đã tính đốp chát lại, nhưng kìm được. Nếu nói ra, tôi sẽ dựng lên một rào chắn giữa tôi và David. Một hàng rào có thể sẽ gây đoạn tuyệt.

"Giống như là ở trường với ở nhà vậy, được không?" David tiếp tục. "Cứ coi như làm Animorph là ở trường đi, cậu là giáo viên hay hiệu trưởng hay gì cũng được. Nhưng sau đó, khi tớ về nhà, cậu không thể bảo tớ phải làm gì nữa."

Tôi lắc đầu. "Không, không giống như vậy, David nè, mình không muốn bắt ép cậu. Nhưng nếu cậu cứ thích đi lung tung, dùng quyền năng biến hình vào những mục đích cá nhân đầy ích kỷ, cậu có thể gây nguy hiểm cho cả nhóm đấy. Cậu đang đi ngược lại với những gì bọn mình đại diện." Tôi nhẹ nhàng nói.

Mắt trợn trừng, David lăn khỏi giường, dùng dùng đứng dậy. “Cậu dọa tớ hả?”

“Không, mình nói sự thật. Tụi mình là gia đình duy nhất cậu hiện có, là những người duy nhất cậu có thể tin cậy vào lúc này, là những người duy nhất có thể giúp đỡ cậu. Tụi mình là tất

cả những gì cậu đang có. Cậu phải thừa nhận điều này.”

David vẫn hằm hằm nhìn tôi, nhưng tôi chẳng trách nó. Tôi nghe như thể là một ông bố đang nói, "Chừng nào còn sống trong nhà ta, con phải theo luật của ta." Nghe cứ như tôi đang đe dọa nó.

Mà đúng là tôi đang đe dọa nó thật.

“Đi thôi,” tôi nói.

Và tụi tôi cùng đi ra.

CHƯƠNG 9

Cassie đã nói là nhỏ có ý tưởng để vượt qua an ninh của khu nghỉ mát. Nhỏ cũng đã thú nhận rằng nó sẽ khiến tôi sồn gai ốc.

Và, như mọi khi, nhỏ nói thật.

Ngày hôm sau, cả nhóm tụi tôi đồng loạt cúp học. Marco, Rachel, Cassie và tôi. Quả là mao hiểm! Tụi tôi chưa bao giờ hề nhau nghỉ cả đám như thế cả. Nhưng tình thế quá nguy cấp nên đành phải liều thôi.

Tụi tôi không ở trong nhà kho. Ban ngày, ba của Cassie làm việc ở đó. Tụi tôi tụ tập ở một góc rừng, gần đồng cỏ của Tobias.

“Vấn đề là bất cứ con gì to hơn con bọ chết đều sẽ bị bọn Mượn xác trong đội an ninh nhận ra ngay,” Cassie nói. “Ngặt cái, mấy lốt gián, kiến, ruồi của tụi mình đều không thích hợp với nhiệm vụ này...”

“À há,” Marco gật gù. “Vậy bồ tính sao? Tụi ngại hỏi thẳng bồ quá đi.”

Cassie móc trong túi quần ra một hũ thủy tinh và chìa cho cả nhóm cùng xem. Bên trong hũ là một con bọ lớn, màu xanh lá cây với đôi cánh mỏng dính.

“Chuồn chuồn hả?” David hỏi.

“Ừ, chuồn chuồn đấy.” Cassie xác nhận. “Mấy bồ coi kỹ mắt của nó đi. To quá ha! Chiếm gần hết cái đầu luôn nè.”

"Không lẽ nào," David nói.

Cassie lờ hẩn đi. "Lốt ruồi chỉ chăm chăm ăn rác, xác động vật chết và mấy thứ giống vậy. Do đó tầm nhìn của chúng không tốt lắm. Chuồn chuồn ăn ruồi và côn trùng. Chúng có thể bắt muỗi ngay giữa không trung. Dù không có sóng âm định vị như dơi, nhưng chúng săn mồi nhờ cặp mắt tinh tường."

"Đợi chút nào," David nói. "Khi biến thành gián tụi mình đã suýt bị giẫm bẹp!"

“Bây con chuồn chuồn cùng bay với nhau á?” Marco băn khoăn. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi Mượn xác phát hiện ra cả phi đoàn chuồn chuồn này?”

Cassie cau mày. “Ừm... Chỉ cần một người biến thành chuồn chuồn đột nhập vào trong ấy, rồi tìm một nơi cho những người còn lại hoàn hình. Sau đó tụi mình sẽ lại biến thành con gì đó để bí mật thăm dò...”

<Tôi chưa hiểu chỗ này,> Ax thắc mắc. <Làm sao mà những người còn lại vào trong ấy được với con chuồn chuồn kia?>

"Ừ thì..." Cassie nói. "Phần đó thì... đẹp hay tởm lợm, tùy vào quan điểm của mấy bồ đó."

“Trời ơi, tui hổng muốn nghe tiếp chuyện này nữa đâu,” Marco rên rĩ.

“Con chuồn chuồn này bự lắm, nó có thể chở khách đấy.”

Tụi tôi cùng ồ lên, nhìn trân trân vào Cassie.

<Loại khách nào vậy, Cassie?> Tobias hỏi.

“Ừm... đại loại là sáu con bọ chết í mà.”

"Thôi được, thôi được, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu," David thốt lên.

“Một đứa sẽ làm chuồn chuồn cho đám còn lại biến thành bọ chết và leo lên lưng nó hả?” Rachel tự lự. “Nhưng làm sao giữ thăng bằng? Kiểu này giống như đi máy bay phản lực mà bám ở bên ngoài vậy.”

Cassie cười toe toét. “Gì chứ giữ thăng bằng thì dễ ợt. Bọ chết là vua đeo bám mà. Với lại, để chắc ăn thì cứ việc cắn con chuồn chuồn một miếng rồi ngoạm chắc lấy.”

Một lần nữa, cả bọn lại nhìn Cassie chăm chặp.

“Đôi khi bồ cũng ghê gớm thiệt đó, Cassie.” Marco thán phục.

Rachel thở dài. “Ai sẽ là người được cái vinh hạnh làm chuồn chuồn để sáu con bọ chết tấn công đây?”

“Tụi mình sẽ rút thăm,” tôi quyết định.

“Mà này... tụi mình làm thật à?” David meo máo. “Mấy cậu điên hết rồi sao?”

Marco chỉ vào David, nói. “Tui sẽ đại diện rút thăm cho cả hai.”

Tôi cúi xuống bốc lên một nắm lá thông. Đếm đủ bảy lá, tôi ngắt một lá cho ngắn hơn rồi tuyên bố. “Ai rút phải cọng ngắn sẽ tự giác biến thành chuồn chuồn nha.”

CHƯƠNG 10

Tôi vớ phải cọng lá thông cụt ngắn, đành thò tay vô lọ, sờ vào con chuồn chuồn. Nó có những cái cánh như cánh trực thăng, mắt to thô lỗ và cái bụng dài ngoằng xanh ngắt, hết một cái đuôi.

Cassie cẩn thận thủ sẵn một con bọ chết, phòng trường hợp ai chưa đó ADN của nó. Kế hoạch là: tôi biến thành chuồn chuồn và đám bạn biến thành bọ chết, ngoại trừ Tobias. Điều hâu Tobias sẽ chờ tụi tôi tới gần khu nghỉ mát và thả tụi tôi xuống.

Nhưng nói thì dễ hơn làm nhiều.

"Chuyện này thậm chí là không thể," David nói. "Ý mình là, một con bọ chết? Xem tụi mình to thế nào kìa! Bọ chết như thế là... như là một hạt cát."

<Nó có thể,> Ax nói. <Phần trọng lượng dư thừa bị đẩy vào vùng không gian Zero. Trí óc và bộ não tội mình bị đẩy ra vùng không gian Zero và giữ liên hệ với hình biến thông qua phương tiện ->

"Ảnh đang nói gì vậy?" David hỏi.

Rachel nhún vai. "Bọn mình không biết. Nhưng ảnh đúng: Làm được mà. Vì vậy hãy thoải mái với chuyện đó."

"Tôi sắp trở thành bọ chết và tôi cứ nên thoải mái á? Một con bọ chết!"

Nó lần lượt nhìn từng đứa tại tôi, tôi đoán chắc nó đang chờ xem đó có phải là một trò đùa thực hay không.

"Mình sẵn sàng rồi," tôi nói. Tôi hít sâu và bắt đầu biến hình.

Mỗi lần biến hình đều khác nhau. Và chẳng có chút logic nào cả. Không phải mọi thứ thay đổi cùng lúc. Không như là nếu bạn biến thành một con bọ nhỏ bé thì nó sẽ bắt đầu với những chiếc chân bọ bé tí. Nghe thôi đã đủ thấy gớm guốc rồi. Sự thật còn khiếp hơn rất nhiều.

Xem nè, trên thực tế bạn có thể biến hình thành một con kiến và đột nhiên có những cái chân kiến khổng lồ sau đó ngấn lại. Hoặc bạn có thể biến thành một con voi và bắt đầu với cái vòi dài ba tấc.

Biến hình không chỉ kỳ quặc và thiếu logic. Với những người khác nhau, nó có thể kỳ quặc theo những cách khác nhau. Và lần này có thể kỳ quặc hơn lần khác.

Tôi đã biến hình rất nhiều, rất nhiều lần. Dù tôi biến hình thêm một ngàn lần nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ, không bao giờ quen được với việc đó.

Tôi tập trung vào con chuồn chuồn với cảm giác khá sợ hãi. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu biến đổi. Rồi, khá đột ngột, mắt tôi lại mở to.

Có điều là không phải tôi mở nó ra. Tôi chỉ tỉnh cờ không còn mí mắt nữa thôi. Và mắt tôi...

"Ôi. Ôi, không," Cassie nói vẻ ghê tởm. "Ôi, trời ơi...."

"Mèn ơi, mình không muốn nhìn điều đó," Rachel hòa theo.

"Được rồi, giờ thì nó gớm guốc quá," Marco nói. "Gớm thiệt."

Thứ đầu tiên biến đổi là đôi mắt tôi. Tôi đang đứng đó, vẫn cao lớn như bình thường, mọi

chỗ đều bình thường. Ngoại trừ sự thật là toàn bộ đầu tôi - mọi thứ trừ cái miệng - bị che lấp bởi đôi mắt cầu lồi óng ánh khổng lồ.

"Aaaa!" Tôi bình tĩnh bình luận.

"Quá đủ rồi! Tớ biến đây!" David kêu lên. Nhưng hắn không nhúc nhích.

Thế giới trước mắt tôi đầy màu sắc dị hợm. Những sắc màu bình thường dường như bị pha thêm những màu tím và màu đỏ chói lói. Mọi vật xung quanh tôi tự động mờ mờ ảo ảo.

"Mình hổng thấy gì ngoài những hình ảnh mờ mờ cả!" tôi kêu lên.

"Bồ vẫn còn bộ não người," Cassie nói. "Bồ cần vỏ não thị lực chuồn chuồn để diễn giải con mắt chuồn chuồn."

Tôi có thể cảm thấy mình thu nhỏ lại, nhưng đôi mắt tôi chẳng thể thấy gì ngoài những màu sắc mờ ảo cuộn xoáy xung quanh.

Thình lình tôi thấy rõ hẳn. Chắc là "vỏ não thị lực" của chuồn chuồn đã hình thành rồi cũng nên.

Đa số mắt côn trùng là mắt ghép - thay vì tạo nên một bức tranh lớn, thì chúng lại bóp vụn cảnh vật ra làm hàng ngàn hình ảnh riêng biệt, kiểu như một bức tường gắn hàng ngàn chiếc ti-vi, mỗi chiếc chiếu lên một góc độ khác nhau í mà. Đó là ảnh ghép nối. Bạn có thể nhìn nó như một bức tranh lớn, nhưng cần nỗ lực để "nhân hóa" hình ảnh.

Nhưng đây không phải mắt bọ. Đây là Siêu Mắt Bọ. Cặp mắt chuồn chuồn thuộc dạng Siêu Mắt Bọ. Có nó, bạn như đang ở trong một căn phòng mái vòm có trang bị nhiều ti-vi ở đẳng trước, bên hông, phía sau, ở trên... bạn không cần phải xoay người ra mọi hướng mà vẫn thấy rõ tất cả cùng một lúc.

Thật tuyệt! Trên, dưới, trái, phải, trước, sau... chỗ nào bạn cũng có thể nhìn thấy được.

Vì vậy tôi thấy rõ chân mình đã biến thành những cái gai sắc nhọn. Và tôi thấy khá rõ đôi chân phụ mọc ra từ ngực mình như những con giò chui ra khỏi quả táo.

Và tôi cũng không bỏ lỡ phần biến đổi khi vai tôi chuyển thành màu xanh và bung ra như thể tôi đeo miếng lót vai khi chơi bóng bầu dục. Và tôi hoàn toàn thấy được cái cách mà cái bàn tọa của tôi - vâng, xin lỗi nhé, nhưng đúng là cái bàn tọa của tôi - thình lình bự ra. Và dài nữa, dài mãi. Phình, phình ra mãi.

Nhìn ra sau bờ vai xanh ngắt, tôi thấy bộ cánh chuồn chuồn trong suốt, gồ lên như thớ lá, vọt thẳng ra hai bên.

Tôi vẫn đang thu nhỏ lại, nhưng tôi chú ý tới vài điểm thú vị. Khi bạn co lại thành ruồi, bạn sẽ nhanh chóng không thể nhìn xa quá vài thước. Nhưng với cặp mắt chuồn chuồn, tôi thấy Cassie đang đứng sừng sững như tháp Effen, thấy cả gương mặt nhỏ đang cúi xuống đất! Dĩ nhiên, toàn cảnh rất một màu tía và mắt nhỏ loé rừng rực như tia phóng xạ. Nhưng dấu sao đó vẫn là Cassie.

Tôi cảm thấy mình không còn co lại nữa. Tôi nhìn quanh. Mà không cần thực sự phải đảo mắt nhìn quanh, nếu các bạn hiểu tôi đang nói gì. Có vẻ như tôi đã biến hình xong xuôi.

Tôi kiên nhẫn chờ cho bản năng chuồn chuồn xuất hiện. Chờ... mà vẫn biết có những con bọ tí nị bò lổn nhón bên dưới mình. Chờ... thấy lá rơi tựa chiếc chăn được hồ cứng xếp chồng chất lên nhau... Lại chờ...

Một cái gì đó chuyển động trên đầu tôi!

Muỗi!

Tôi không nhớ mình đã nhảy lên như thế nào nữa. Trong tích tắc, nhỡn lực chuồn chuồn của tôi phát hiện ra cái gì đó vo ve vèo qua đám màn hình ti-vi của mình, và liền đó tôi đã thấy mình ở trên không trung.

Thân hình chỉ dài cỡ nửa tắc của tôi có khả năng tăng tốc từ zero tới ba mươi lăm dặm/giờ trong chớp mắt.

Con muỗi đáng thương kia chẳng có cơ may nhìn thấy tôi đang phóng tới. Nó là xe Piper Cub trong khi tôi là máy bay F-15. Nó chẳng chuyển động, cũng chẳng có tốc độ - chỉ ì ạch quay vòng vòng. Tôi vỗ lấy nó như cá mập đói vỗ mồi.

Tôi bạnh quai hàm chuồn chuồn ra và tộp ngang người con muỗi.

Bộ hàm tôi nghiền nát mấy cái răng. Muỗi ta quơ quào, giẫy giụa đòi bay đi.

Tất cả chỉ diễn ra trong chưa đầy năm giây - từ lúc tôi nhảy căng lên đến khi tôi nhai ngấu nghiền con muỗi.

Lúc định thần lại, tôi thấy một nửa con muỗi đã ở trong bụng mình và nửa còn lại rớt xuống.

Đó là khoảng thời gian tôi cần để có lại quyền điều khiển. Lúc đó tôi nhận ra rằng có nhiều mảnh còn lại của con muỗi đang dính trên miệng tôi.

Và thật không may, tôi lại nhìn thấy thiệt là, thiệt là rõ những mảnh còn lại đó.

CHƯƠNG 11

<Aaaaahhh! Làm ơn giảm tốc độ dùm coi!> Marco gất um.

<Mình đâu có cố ý bay nhanh. Ủa, sao bồ biết mình bay nhanh cỡ nào? Bồ là bọ chết mà,> tôi trả treo.

<Tui cảm nhận gió thổi qua cánh bồ. Gì mà bay ùng ùng như bão lốc vậy. Rủi tụi này mà rớt xuống là phải hoàn hình tô hô giữa bãi biển đó.>

Tôi liếc ra sau nhìn cái bụng xanh dài ngoẵng của mình, nơi có năm hành khách tí teo đang ngồi đứng lộn xộn.

<Hãy, mình muốn tới đó thật mau,> tôi nói. <Bồ nghĩ mình thích có năm con bọ chết khát máu đeo dính vào người lắm sao?>

<Còn than vãn nữa hả?> Marco cáu. <Tụi này phải bằm dập ở đây trong khi bồ lướt vù vù như chơi trò Top Gun còn gì.>

<Im coi Marco,> Rachel nạt. <Thế này thú quá trời luôn mà còn la. Mình thấy gió lùa làm đám lông ở cẳng chân bọ chết của mình bay phấp phật cũng vui...>

<Mấy người mát dây hết rồi,> David hậm hực nói.

<Ở một cấp độ nào đó, coi bộ thật sự tuyệt đấy chứ, bồ biết mà?> Cassie nói. <Ý mình là, có ai đã đọc truyện Cô Gái Nhện[6] chưa? Tiệc trà của Cô Gái Nhện, Xe mới của Cô Gái Nhện? Đây có thể là Cô Gái Nhện tập bay.>

<Mấy người mát dây hết rồi,> David lặp lại.

<Hãng Hàng Không Chuẩn Chuẩn đây,> Rachel hứng chí la rầm.

<Tụi mình không thể chậm trễ nữa,> Ax nhắc chừng. <Đã mất quá nhiều thời gian để lên mình chuẩn chuẩn rồi, cộng thêm thời gian Tobias đưa tới đây thì còn chưa đến hai mươi phút

nửa tụi mình sẽ phải hoàn hình.>

Ax nói đúng. Việc đưa năm con bọ chết lên lưng chuồn chuồn nghe tưởng dễ, chứ kỳ thực chẳng dễ chút nào. Bọ chết không thể nhảy cao được, nên năm đứa kia phải trèo lên bực mà phóng lên lưng chuồn chuồn-tôi như diễn viên đu dây. Đợi chúng đáp đúng chỗ và yên vị phải mất cả tiếng đồng hồ chứ chả ít.

<Sao rồi, Tobias?>

Tobias đang ở phía trên tụi tôi cỡ ba chục mét, cố làm sao cho giống điều hâu thực thụ đang lo công chuyện của mình. Rủi thay, cái đuôi đỏ của cậu ta thường không xoè rộng ra được khi ở gần nước.

Tôi cần Tobias dẫn đường vào khu nghỉ mát. Mắt chuồn chuồn giỏi tìm sâu bọ chứ đâu đủ tốt để trông xa cả ngàn mét tới bức tường chắn của khu Marriott kia, trong khi Tobias lại dễ dàng giữ đầu của con chuồn chuồn dài năm phân.

<Chệch một chút về bên trái,> Tobias hướng dẫn. <Bay thẳng. Thế! Sắp tới mục tiêu rồi đó.>

<Y chang chiến dịch Bão Táp Sa Mạc[7] há,> Rachel nhận xét. <Cứ như Tobias là phi công máy bay phản lực, còn bọn mình là những vũ khí thông minh đang trên đường nhắm mục tiêu vậy đó.>

<Các bạn đưa cuộc chiến của mình lên truyền hình cho mọi người coi hả?> Ax hỏi, có vẻ sốc ghê gớm.

<Tường ở phía trước!> Tobias nhắc.

<Mình thấy hàng cây rồi,> tôi nói.

<Tui chẳng thấy cái quái gì cả,> Marco la lên. <Lại bị chìm trong nước cốt chuồn chuồn nữa chứ.>

Tàng cây lập lờ phía trước thắm sắc đỏ nhiều hơn là sắc xanh. Những nhánh cây khổng lồ hiện rõ dần. Tôi bay xuyên qua chúng.

<Mình bay cao đây,> Tobias bảo. <Phải tránh xa con mắt giết người của lũ đầu hói dưới kia.>

Toà khách sạn chính kia rồi. Đột nhiên, nó biến thành một khối núi đỏ cam lấp lánh. Nhưng đó vẫn là toà nhà tụi tôi nhắm đến.

Chỉ có một vấn đề nảy sinh.

<Tobias, bồ có thấy cánh cửa sổ nào đang mở không?> tôi hỏi.

<Đó là thứ mà nãy giờ mình kiếm quá trời mà hổng thấy.>

<Tụi mình đáp xuống rồi đi thẳng vào bằng cửa chính vậy,> Rachel đề nghị.

<Tiền sảnh đông nghẹt người,> tôi nói. <Tụi mình dù nhỏ xíu nhưng đâu phải vô hình...>

<Mình có một kế điên rồ,> Tobias ồ lên. <Coi mấy người đội mũ ống kìa, họ luôn giở mũ ra chào trước khi xách hành lý cho khách.>

<Thì họ lịch sự đó mà! Ai thèm quan tâm!> Marco nói.

<Ờ... Lúc họ giở mũ ra...>

<Đừng!> Marco phản bác.

<Câu muốn tụi này nhảy vào mũ họ chứ gì?> David hỏi. <Điều đó đòi hỏi chính xác tới từng giây. Và ống phải không để ý đến con bộ dài hai tấc trong mũ.>

<Í, chuẩn chuẩn lượn được đó,> Cassie gợi ý.

<Tới luôn đi.> Rachel hăng hái.

<Mũ là cái gì?> Ax hỏi.

Tôi hổng có ý kiến nào hay hơn. Cả mấy đứa kia cũng vậy. Tin tôi đi, Tôi luôn sẵn lòng nghe bất kỳ đề xuất nào khác.

<Thôi được. Thử xem,> tôi quyết định và nhào hết tốc lực xuống cửa chính của khách sạn. Những chiếc Limousine nối đuôi nhau chờ vào bãi. Nhân viên an ninh dài dặc. Đội ngũ phục vụ của khu nghỉ mát Marriott đang cố gắng len lỏi giữa các nhân viên an ninh để lo toan phần việc của mình.

<Tôi phải hỏi lại: Mũ là cái gì?>

<Mũ là thứ mà một số người đội trên đầu,> Rachel giải thích cho Ax. <Một loại quần áo.>

<À, ừ, quần áo,> Ax nói, thất vọng. <Quần áo cho đầu. Tất nhiên rồi. Có bộ phận nào của con

người là không thể có quần áo không?>

<À, khuôn mặt, cái thứ mà hết sức tệ hại mỗi khi khi bồ ngó mặt Marco đó,> Rachel nói.

<Hứ, tui là con bọ chết dễ thương nhất mà bồ từng thấy chứ gì,> Marco đập lại. <Hổng ai có cái miệng hút máu bảnh hơn tui đâu nhe...>

Mặc cho bọn bạn chí choé, tôi cố chú tâm quan sát đám đông phía trước mặt và bên dưới mình... Chẳng khó khăn gì mà không nhận ra là mấy anh bồi đội mũ ống đang gấp gáp làm việc. Mánh là tìm một người đội mũ ống sắp...

Tôi tăng tốc khi thấy một anh bồi đang giơ tay vào cái mũ ống. Cái mũ được giở ra... cao hơn... cao hơn nữa... rồi giở hẳn ra.

Vúúúúúútt!

Đậu trúng vành mũ rồi. Bóng râm bắt chợt đổ xuống. Mắt tôi không thể điều tiết. Tôi chẳng thấy gì nữa...

Bùm!

Tôi phang vào bức tường nỉ cong bên trong cái mũ ống. Chính xác là mặt trong phía trước. Phải ráng bay lơ lửng, chứ nếu tôi đáp ào xuống đầu anh bồi thì anh sẽ nhận ra mất.

Bỗng, vành mũ nghiêng ra sau khiến tôi chao đảo, đôi cánh chấp chới như điên.

Bức tường nỉ phía sau ập vào tôi. Anh bồi đang bước đi. Tôi cố treo người ở nguyên một chỗ, không nhúc nhích. Điều này thật khó thực hiện khi mà tất cả những gì bạn có thể thấy là vòng tròn nỉ thít chặt xung quanh mình.

<Mình đang ráng cưỡng lại bản năng muốn nhảy đại ra đây,> Cassie nói. <Con bọ chết đã đánh hơi được mùi cái đầu của ông này rồi.>

<Mình cũng nghĩ vậy, nhưng phải ráng thôi. Đừng nhảy! Đừng cắn!> Rachel hét.

Cuộc hành trình từ cửa trước vào trong phòng khách chỉ vồn vện có năm phút mà dài như cả năm thế kỷ.

Tôi lượn qua lượn lại trong vành mũ.

Cuối cùng thì tôi cũng thấy điều mình mong đợi. Một luồng sáng ủa vào! Anh bồi lại đang giở mũ lên.

<Ồi chào!> Cassie la lên.

Tôi bay đánh vèo ra khỏi vành mũ, rồi cố vút lên lấy độ cao.

"Nè, có thứ gì đó vừa bay khỏi mũ cậu!"

"Gì cũng được, thưa ngài. Ngài có quen người nào đang nổi danh khác không? Bobbie Battista. Ngài quen cổ chứ?"

"Cổ làm cho CNN[8]."

Tôi vọt lên trần nhà với tốc độ tên lửa, hơi giật qua phải một chút. Chỉ còn cách mái trần màu trắng vài phân, tôi chợt nhận ra mấy tấm màn gió bèn của gấp vào núp trong đó. Tôi vội bám chặt lấy thanh rèm và chờ cho cái bụng bớt phập phồng.

<Tụi mình vào trong rồi,> tôi thông báo.

<Giờ tụi mình phải làm gì, Hoàng tử Jake?> Ax hỏi.

<Ước gì mình biết. Tụi mình phải ngó quanh cái khách sạn này đã.>

<Thời gian của tụi mình sắp hết.> Ax nhắc tôi.

<Tụi mình không thể hoàn hình khi gã đó còn ở trong phòng.> Cassie nói.

<Phải nhanh nhanh tìm một phòng trống,> tôi bảo. <Mình nghĩ mình biết đường.>

Tôi vọt đi, lượn ngay dưới trần nhà. Mục tiêu của tôi là cái lỗ thông hơi hình vuông ở nút trên bức tường. Chẳng biết có đủ chỗ cho tôi lách vào không đây?

Tôi nhắm vào cái khe thẳng đứng rồi chao cánh qua bên chui tọt vào.

<À ha!>

<"À ha" cái gì? Bờ đang "à ha" về cái gì chứ?> Marco hỏi.

<Tụi mình đang ở trong ống thoát hơi điều hòa nhiệt độ,> tôi giải thích.

<Lạnh quá xá!> Cassie nhận xét.

<Tụi mình phải hoàn hình ngay.> Ax hối thúc.

Tôi lao vút đi trong đường hầm vô tận của hệ thống điều hoà không khí, bay ngang qua khối căn phòng ánh sáng chói lòa. Tới mỗi phòng tôi chỉ hơi chựng lại để liếc vào. Phòng nào cũng có người. Chẳng tìm ra chỗ nào khả dĩ để hoàn hình cả. Bắt đầu tuyệt vọng. Còn Ax thì cứ liên tục nhắc giờ.

<Hoàng tử Jake, chỉ còn năm phút nữa thôi.> Ax nhắc tiếp.

Rồi...

<Cái gì vậy nè?> Tôi ngừng bay và ghé mắt qua lỗ thông gió nhìn vào một phòng đại tiệc khổng lồ. Cảnh trí bên trong nó khiến tôi ngạc nhiên đến sững sờ.

<Gì vậy?> David nôn nóng hỏi. <Hoàn hình được chưa?>

<Không được. Dứt khoát ở đây không được,> tôi nói mà nhìn trần trối vào quanh cảnh không thể tin nổi trước mắt. <Đi thôi.>

Tôi lại cất cánh, tiếp tục tìm kiếm, hết phòng này tới phòng khác.

<Tui hết chịu nổi cảnh làm bọ chết rồi,> Rachel kêu lên.

<Tụi mình chỉ còn ba phút nữa,> Ax đều giọng nhắc.

Tôi đã tới một ngã tư. Bay thẳng, queo trái hay queo phải đây? Đường ống bên phải coi bộ tối hơn. Tối mới tốt? Tối có nghĩa là phòng này vẫn còn đóng cửa. Tôi cua sang phải liền.

Ngay tức khắc, tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Bụi gì mà quá trời. Còn không khí thì quá thiếu thốn.

<Aaahhh!> Có cái gì đó túm lấy tôi, giăng ra khỏi đường bay.

Tôi cảm thấy mình bị trói nghiền lại bằng những sợi thừng tí hon, nhóp nháp. Tôi chỉ có thể quơ quào thôi chứ không sao thoát ra được. Cánh tôi bị ghì chặt xuống. Cẳng chân tôi...

<Chuyện gì thế?!> Rachel hoảng hồn.

Bình tĩnh nào, Jake, tôi tự nhủ. Thôi không vùng vẫy, và đó là khi tôi trông thấy...

Giăng khắp chốn, toả ra từ chỗ tôi, là những sợi dây thừng lỏng lẻo. Chúng dính chần chịt, mỏng nhưng chắc phải biết. Chúng đan quện vào nhau theo cấu trúc bài bản hằn hoi.

<Mạng nhện. Tội mình bị kẹt vào mạng nhện rồi,> tôi hét.

Sau đó, với con mắt nhìn được mọi hướng của chuồn chuồn, tôi thấy một hình thù đen đúa, nhòn nhẩy đang treo tòn teng bên trên mình. Tám cái chân. Và tám con mắt quỷ, lạnh băng.

Bộ quái hàm thô thiển đang liên hồi há ra rồi ngậm lại.

Tôi đã sụp bẫy nhện. Và mụ nhện lại đang ở nhà.

CHƯƠNG 13

Tôi bị bẫy bởi một con nhện!

Tội tôi đang ở trong tòa nhà an ninh nghiêm ngặt nhất thế giới. Bị bao vây bởi lực lượng an ninh của năm quốc gia, cộng thêm bọn Yeerk, và tội tôi bị bắt bởi một con nhện!

Mụ nhện lừ lừ tiến tới, thùng thỉnh luồn lách qua các sợi tơ. Mụ cẩn thận chọn đường đi trên cái mạng giăng ra. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng những con mắt lồi của mụ: một đôi lớn vượt trội, rồi tới những con mắt nhỏ hơn bên dưới. Những con mắt của mụ hướng thẳng vào tôi. Cái miệng hung hãn, chuyên xé xác côn trùng của mụ động đậy.

<Còn hai phút nữa, Hoàng tử Jake!> Ax rên rỉ.

<Tớ hoàn hình đây!> David thét.

<Đừng!> Tôi gầm vang. <Cậu sẽ bẹp dí trong ống mắt.>

Chẳng thể thoát ra khỏi cái mạng nhện quái quỷ này nếu như tôi không nặng thêm.

Tôi bắt đầu hoàn hình cấp tốc từ một côn trùng dài năm phân thành mười phân. Mạng nhện trùng xuống rồi đứt oặt ra. Tôi va vào thành ống thống hơi.

<Anh đang làm trò khỉ gì thế?> Rachel tru lên.

<Aaaaa!> Cassie rág kìm tiếng thét.

<Cassie bị thương rồi,> David la.

Mụ nhện vẫn trờ tới. Tôi vẫn tiếp tục phòng lên. Mười hai phân. Các đặc điểm của chuồn chuồn dần biến đổi khi ADN người bắt đầu tái tạo.

“Màn hình ti-vi” phía sau của tôi chiếu cảnh mấy con bọ chết đang lùì xa dần, da bên dưới chúng phình căng. Nhưng có một con bọ chết coi bộ không được khỏe. Người nó rỉ máu, chất nhầy trào ra khỏi các khe áo giáp mỏng.

Ồ, đó là máu của tôi! Chắc là cơ thể hình biến của tôi đã tạo ra một bán động mạch! Và huyết áp tăng đột ngột khiến cho da thịt Cassie bục ra.

Tâm trí tôi bấn loạn. Trời ơi, Cassie bị thương! Mụ nhện vẫn lù lù bò đến. Còn cơ thể tôi thì đang bầy hầy.

Nhưng dù sao tôi cũng thoát ra khỏi cái mạng nhện. Tôi vẫy cánh. Không được! Tôi quá bự. Phải biến hình trở lại kích thước của chuồn chuồn thôi.

Tôi teo quắt lại... quá chậm! Giờ thì mụ nhện đang hăm hờ quơ tám cái chân ra, cái miệng dữ dằn nghiền trèo trẹo.

Tôi vẫn khẩn trương biến hình. Tôi đã là chuồn chuồn và đã thoát khỏi mạng nhện. Nhưng Cassie đã rơi trượt mất rồi.

<Chỉ còn một phút nữa, Hoàng tử Jake,> giọng truyền ý nghĩ của Ax đã nhuộm nét tuyệt vọng.

<Không! Tui không thể bị kẹt trong cái lối khốn khiếp này,> David gào rú thê thảm.
<KHÔNG! KHÔNG! KHÔÔÔÔÔÔNG!>

Rồi cậu ta bắt đầu hoàn hình. Tôi quấy mạnh đôi cánh, nhắc bổng thân mình lên không trung. Thoáng thấy Cassie nằm đờ trên thành ống, tôi nhào xuống ngoạm lấy nhỏ bằng cái hàm chuồn chuồn và lôi mạnh lên. Tụi tôi tiếp tục lao đi.

Nhưng lúc này David đang phình ra, kéo rị tôi xuống!

Tôi trông thấy lỗ thông hơi, rồi thấy những khe hở thẳng đứng. Xếp cánh lại, tôi lách ra ngoài và hét lên. <HOÀN HÌNH NGAY! Lẹ lên!>

Năm con bọ chết tụt khỏi lưng tôi, xoay tít và phình to ngay cả khi đang rơi.

<Cassie, hoàn hình đi.>

Tôi thả nhỏ ra, rồi nhìn nhỏ liêu xiêu rơi cả triệu dặm xuống sàn phòng đại tiệc...

Tôi lột xác khỏi hình biến ngay lúc đậu chênh vênh trên mặt bàn cong cong, chật hẹp.

<Mình hổng thể hoàn hình!> Marco hoảng hồn la.

Tim tôi ngưng đập. <Không! Không! Marco, ráng lên! Ráng lên!>

Tôi vẫn tiếp tục lồi lên khỏi mặt bàn. Bộ cánh chuồn chuồn biến mất, bụng tôi thép lại, chân bành to ra.

Mắt người xuất hiện trở lại. Tôi thấy ai đó đang biến hình trên bàn, cách tôi chưa tới ba tấc. Nhưng đó là hình biến hải hùng tôi chưa từng thấy bao giờ. Cái hình thù ấy không hề biến đổi, chỉ to lên thôi.

Một con bọ chết dài tới năm, bảy tấc!

Để tôi cho bạn biết một điều: Có lý do khiến những con bọ làm cho người ta kinh tởm. Một ngày nào đó, hãy tìm một tấm ảnh phóng to của bọ chết. Và tưởng tượng nó có kích cỡ một con người.

Nó đứng trên sáu cái chân xồm xoàm. Toàn thân nó đặc một màu nâu, dài đuồn đuẩn, được lắp ghép từ nhiều mảnh sừng cài vào nhau. Đầu nó tựa chiếc mũ bảo hiểm quái dị, với một vòng tròn râu tua nhọn hoắt dốc nghiêng quanh đỉnh đầu. Dưới đáy cái mũ bảo hiểm đó còn có thêm nhiều gai nhọn y như kiểu râu quai nón. Hai cái ăng ten cụt lủn thò ra. Những “cái răng” cộp sặc lèm quặt thẳng xuống.

Và cả hai con mắt đen thui, vô hồn, lạnh giá của nó nữa.

Lúc này, con bọ chết đã to bằng một con chó.

<Marco hả?> Tôi thét hỏi.

<Ôi, cứu! Cứu tôi với!>

CHƯƠNG 14

Tôi không thể đứng nhìn thứ đó.

<Marco?> Tôi gào lên. <Marco!>

Phải Marco kẹt cứng trong cái cơ thể bọ chết khủng khiếp đó không vậy? Còn Cassie nữa... chuyện gì đã xảy ra với Cassie?

Đột nhiên, Cassie hiện ra ở mép bàn. Ồ, nhỏ đã hoàn hình xong xuôi trong khi tôi vẫn còn đang dang dở.

Cassie trở mắt nhìn Marco, rồi lập tức đưa tay đặt lên hông cậu ta, mặc cho gai nhọn đâm vào da thịt mình.

Con bọ chết khổng lồ - Marco... cố nhảy tung lên, nhưng bộ phận vốn để búng bọ chết lên không lại yếu ớt so với cái thân hình quá khổ kia. Vô vọng.

“Cố lên, Marco,” Cassie khích lệ. “Bồ làm được mà. Bồ hoàn hình cái một thôi. Nào, tập trung nghĩ về bồ đi, Marco. Mừng tượng ra hình ảnh về bồ và tập trung vào các đặc điểm cơ thể của chính bồ ấy.”

Rachel, David, Ax, từng đưa một trở lại bình thường, nét mặt vẫn còn hằn nổi thảng thốt.

Cả bọn dòm trao tráo vào con bọ chết quái dị, rồi nhìn qua Cassie như thể cầu cứu.

Cuối cùng bộ giáp con bọ chét-Marco mềm dần, từ từ biến thành da thịt người. Cái miệng đã định hình dần, cái nón bảo hiểm đầy lông hoà lẫn vào tóc.

Marco dần dần ló dạng.

Cuối cùng, cu cậu Marco chính cống đã ngồi chồm hổm trên mép bàn, đưa mắt nhìn Cassie đầy vẻ biết ơn và rồi, thật bất ngờ Marco choàng tay qua vai Cassie và oà khóc nức nở.

“Cám ơn...” Cậu ta thút thít. “Cám ơn Cassie, bồ đã cứu mình...”

Những đứa còn lại nhìn chăm chăm vào Cassie với nét mặt bạn chỉ có thể diễn tả là kính nể.

Rachel thì thào vào tai tôi. “Hú hồn hú vía!”

“Ừ,” tôi gục gặc cái đầu.

"Đó là một phép lạ," David nói.

Marco trượt xuống khỏi cái bàn, đưa mu bàn tay quạt nước mắt. Ax ném cho tôi một nụ cười Andalite khó-diễn-tả, kiểu cười mà họ chỉ diễn tả bằng mắt. <Tôi không tin vào phép lạ. Tôi luôn nói Cassie có tài năng biến hình. Và... đây là điều trước giờ tôi chưa hề thấy.>

"Ổn rồi," Marco nói, lôi tụi tôi khỏi trạng thái lạc thần. "Có ai thêm để ý tụi mình đang ở đâu chưa?"

Tôi ép mình trở về thực tại. "Ừ. Mình đã để ý khi tụi mình bay qua lúc trước. Vì vậy mà mình đã không định tới đây. Cho tới khi bọn mình không còn lựa chọn nào khác. Ax! cảnh giác nha. Chuẩn bị đuôi chiến! Rachel? Rất có thể tụi mình cần sức mạnh!"

“Cái... cái mốc xì gì đây?” David thắc mắc, đảo mắt khắp phòng. “Trời! Căn phòng lớn khủng khiếp!”

<Đây, trừ khi tôi nhầm,> Ax bình tĩnh nói, <là một Vững Yeerk cỡ nhỏ.>

Tụi tôi đang đứng ở một góc trong căn phòng hình tròn. Phòng đại tiệc này rộng gấp ba lần căn-tin trường. Nhiều dãy bàn dài phủ khăn trắng. Những chùm đèn pha lê treo la liệt phía trên. Một tấm thảm đỏ hoa văn sắc sảo trải khắp sàn nhà, ngoại trừ vòng tròn nơi bọn tôi đang đứng. Đặc biệt, ở mỗi góc phòng đều có một cây cột trang trí bằng cẩm thạch, đường kính khoảng hai mét rưỡi.

Thế nhưng, tại góc bọn tôi đang đứng - nơi đáng ra phải là cây cột - lại có một cái bồn thếp

không gì.

“Chết!” Rachel hoảng hồn la khi đang biến thành gấu xám. “Chắc chắn tụi mình đã bị thấy rồi. An ninh nhung nhúc khắp nơi mà.”

“Ừa, chẳng thể trốn được ở đây đâu,” tôi đồng ý. “Trừ phi...”

Ax gật đầu. <Phải, chúng ta đang đứng trong một hình chiếu ba chiều.>

CHƯƠNG 15

“**T**rong hình chiếu ba chiều á?” David hét um.

“Nhìn những cột chống ở góc phòng kia. Đáng ra phải có một cột ở ngay chỗ tụi mình đứng mới đúng chứ. Sao chẳng thấy đâu cả, thay vào đó lại là vũng Yeerk mini này. Và cái kia nữa...”

Tôi chỉ một thiết bị trông như khẩu tia Nguyệt cụt nòng được gắn chết vào cái bàn nơi Marco và tôi vừa hoàn hình.

<Thú vị thật,> Ax nhận xét. <Đó là máy phát hình chiếu ba chiều. Nhưng chỉ là thiết bị tiếp âm chứ không phải nguồn phát chính. Nó không phát ra cái hình chiếu ba chiều chúng ta đang đứng.>

Tôi nhìn quanh, cố gắng hình dung ra nó. Rõ ràng tụi tôi đang đứng *bên trong* một khối cột cẩm thạch đường kính khoảng ba mét. Đằng sau tụi tôi có một cái bục kê cao, mặt trước gắn phù hiệu lớn màu xanh, biểu tượng vô cùng quen thuộc của Tổng Thống. Bên biết đó - cái bục với dấu triện màu xanh to đùng của tổng thống gắn ở mặt trước.

Tôi liếc nhìn Rachel đang lớn lên, choán hết cả không gian hạn hẹp. “Rachel. Hoàn hình lại đi. Anh đổi ý rồi.”

<Anh chắc chứ? Vẫn có thể đánh nhau mà,> giọng nhỏ Rachel tràn trề hy vọng.

Tôi nhìn lên trần nhà. Giữa những chùm đèn trang trí là những cửa sổ mái gắn kiếng màu đón ánh sáng trời. Tôi quay nhìn trở lại cái lỗ thông gió mình vừa chui ra hồi nãy. Ồ, cái lỗ kia chỉ cách “cây cột” có vài phân. Chắc chắn hình chiếu ba chiều trên đó phải yếu hơn, và cũng ít

quan trọng hơn.

“Điều gì xảy ra nếu có ai đó dựa vào cây cột này nhỉ?” David thắc mắc. “Chắc chắn chúng còn sử dụng thêm cả trường lực nữa, chứ không phải chỉ có hình chiếu ba chiều.”

Ax gật đầu công nhận. <Tôi cũng tin vậy. Chính xác là bọn Yeerk nã tia Nguyệt xuống từ một con tàu được nguy trang cẩn thận đang neo trên quỹ đạo. Hỏa lực sẽ xuyên qua mái nhà và tiêu hủy cây cột thật. Sau đó chúng sẽ dùng máy phát hình chiếu ba chiều để tạo ra cây cột giả, trám vào chỗ cây cột thật vừa bị bốc hơi. Hình chiếu ba chiều sẽ được trường lực hỗ trợ làm cho mạnh thêm. Tất nhiên trường lực sẽ tỏa ra xung quanh khiến chúng ta có thể bước ra khỏi hình chiếu này bất cứ lúc nào, nhưng lại không thể bước trở vào được.>

“Sao mái nhà không sụp xuống há?” Marco thắc mắc.

“Có lẽ vì mấy cây cột đó chỉ để trang hoàng cho vui mắt thôi,” David nói. “Chúng đâu có tác dụng chống đỡ mái trần.”

“Vây, cốt lõi vấn đề là gì?” Tôi nói lớn. “Trường từ thế này thì bọn Bị mượn xác vào bên trong cột bằng cách nào?”

Ax chỉ vào một ô vòm chẳng chịt dây điện. <Tôi đoán ô vòm này ngăn chặn trường từ. Chắc chắn phải có thiết bị điều khiển ở đây. Nó sẽ phá tan vùng từ trường bất cứ khi nào chúng cần vào bên trong cây cột ảo.>

Ax khó nhọc vươn người tới một bảng điều khiển nhỏ ở phía trên vũng Yeerk. Nhìn chăm chú vào nó một lát, anh đưa tay nhấn thử một nút. Không có gì xảy ra.

Tôi bước ra ngoài, xuyên thẳng qua cái khối mà bên ngoài trông tưởng là cột đá cẩm thạch. Sau đó tôi quay mặt lại, áp tay vào khối cẩm thạch ảo, sờ soạng tìm ô vòm. Thành linh, bàn tay tôi bị hút hẳn vào trong khối cẩm thạch.

“Ồ, mở rồi,” tôi nói rồi bước ngược trở vào coi sao. “Dễ sợ thật! Trường từ có lẽ đã tắt rồi, nhưng hình chiếu ba chiều vẫn còn nguyên. Mình cá là tụi mình có thể đi xuyên qua khối cẩm thạch này.”

Tôi lại bước ra ngoài một lần nữa. Vũng Yeerk mini và đám bạn đều biến mất đằng sau tôi. Tôi đang đứng bên cạnh cây cột cẩm thạch lớn màu hồng.

Tất cả mọi người bước vào căn phòng này sẽ chẳng ai mảy may nghi ngờ sự khác biệt của cây cột này.

“Tôi đã nói với anh là tôi muốn gì rồi mà,” thành linh một giọng nói vang lên.

Tôi thụp xuống. Không nghe thấy ai hỏi han gì cả. Tôi chui xuống dưới gầm chiếc bàn gần nhất. Cả một rừng khăn trải bàn trắng muốt che phủ quanh tôi, kín mít.

Có ba cặp chân đang tiến đến gần tôi - hai người đàn ông và một phụ nữ. Tôi tự trách mình đã bất cẩn hết sức. Đây là phòng khiêu vũ yến tiệc mà, chuyện người ra vô là lẽ đương nhiên.

Thật kỳ khôi! Tự dưng tôi cảm thấy lạc lõng như bị ruồng bỏ, dù biết chắc đám bạn đang đứng cách mình có vài tấc, ngay bên trong lòng cây cột cẩm thạch ảo.

“Tôi muốn cái bàn chính phải được kê lui lại một chút, gần bục diễn thuyết hơn,” vẫn cái giọng đàn ông vừa rồi nói.

“Nhưng, thế thì làm sao mà POTUS và các HOS khác đi từ bàn mình tới bục diễn thuyết được?” Giọng phụ nữ chất vấn.

Trước đây tôi đã nghe nhắc đến từ “POTUS”[9] rồi. Nó có nghĩa là Tổng Thống Mỹ. Nhưng còn HOS[10] là cái gì ta? Thống đốc bang chẳng? Hay là các nguyên thủ quốc gia?

“Tổng thống và các nguyên thủ quốc gia sẽ từ chỗ ngồi của họ, đi dọc theo bàn, ngang qua các phóng viên, vòng qua cây cột, tới bục phát biểu.”

“Tony, như vậy không hợp lý,” một giọng đàn ông khác phản đối.

Đột nhiên, ba cái ghế được kéo xoạch lại bao quanh tôi! Một đôi chân trần và hai cặp chân trong quần sọc xám - tiến thẳng tới chỗ tôi!

Họ cùng nhau ngồi xuống.

“Úi!” Suýt nữa tôi bật thành tiếng khi chiếc giày của ai đó chĩa sát ngay hông mình.

“Không bàn cãi nữa. Tôi đã suy tính nhiều tuần nay rồi,” người đàn ông tên Tony khẳng khái giữ ý kiến.

“Thế tại sao sáng nay anh lại nói với bọn tôi khác?” người phụ nữ bắt bẻ.

“Chắc hồi sáng cô hiểu lầm ý tôi,” Tony lạnh lùng đáp.

“Hết hiểu nổi.”

“Này, cô Sheila, tôi là Trưởng-ban-Lễ-tân-của-Nhà-Trắng. Tôi chịu trách nhiệm tổ chức diễn đàn này. Ai ngồi đâu là phần việc của tôi. Bốn phận của cô là thực hiện nó cho suôn sẻ.”

Bất giác, tôi có cảm tưởng như mình hiểu rõ Tony ở khía cạnh mà những người khác không hiểu được. Tôi thận trọng trườn ra xa cho khỏi đụng vào mấy bàn chân, rồi kiểm cách quan sát kỹ đế giày của Tony.

“Tony, ông không cần phải...” người đàn ông kia định nói gì đó.

“Thôi. Cứ làm thế đi,” Tony thô bạo ngắt lời.

“Đành vậy. Nhưng từ đây tới lúc khai tiệc sẽ không còn thời gian để đổi ý nữa đâu đấy.” Sheila có vẻ nhượng bộ. “Mấy ông thừa biết là bên An Ninh luôn đòi biết trước mọi chi tiết mà.”

“Tôi sẽ không đổi ý nữa đâu. POTUS và những nhân vật khác phải đi vòng qua cây cột kia để bước lên diễn đàn. Thế thôi.”

Họ đứng lên và ngay lúc đó, tôi thấy rõ điều mình còn ngờ ngợ: gót giày của Tony có một vết rạch.

Xém chút nữa là tôi bật cười ha hả. Tôi chờ cho đến khi không còn nguy cơ bị bắt gặp nữa mới lò dò bò trở lại cây cột ảo.

<Hoàng tử Jake, tôi tin chúng ta có cách ra khỏi đây. Càng lên cao thì hình chiếu ba chiều và trường từ càng yếu.> Ax nói.

“Có lý,” tôi nói. “Bọn Yeerk cần phải gia cố thật chắc vùng từ trường ở dưới thấp để phòng trường hợp người ta đụng trúng. Hèn chi mình như bị ảo giác khi bay ngang qua đó trong lốt chuồn chuồn.”

<Tôi nghĩ chúng ta có thể thoát bằng cách bay thẳng lên, xuyên hẳn qua mái nhà.>

Tôi ngược nhìn lên, thấy một vòng tròn màu xanh trong vắt đang mời gọi.

“Tốt. Đi khỏi đây thôi,” tôi hô.

Nhưng Ax có vẻ ngập ngừng. Đôi mắt cuống của anh ngoặt về phía bồn thép không rỉ. <Chắc hẳn bọn sên Yeerk đang nằm chờ vật chủ. Không lẽ chúng ta... bỏ lỡ?>

Tôi hiểu anh định đề nghị chuyện gì. Nếu thanh toán bọn sên Yeerk ở đây thì dễ ợt. Nhưng như thế thì bọn Yeerk vẫn có dư thời gian để mang tụi sên khác vào, lại còn “bứt dây động rừng” nữa chứ - bọn chúng sẽ biết tụi tôi đã nắm thóp kế hoạch của chúng...

“Bay thôi,” tôi lắc đầu dứt khoát.

Có những quyết định là khôn ngoan, có cái là ngờ nghệch, có cái lại là cả hai. Quyết định vừa rồi của tôi là một trong những điều ấy.

<Tobias! Bạn có nghe thấy bọn tôi không?> Ax gọi bằng giọng truyền.

Không có tiếng trả lời. Tôi chẳng thấy có gì đáng ngạc nhiên cả. Có lẽ Tobias ở quá xa nên không “nghe” được. Cả đám tụi tôi sắp sửa biến lại thành mòng biển, nhưng nếu cứ thế bay thẳng lên, sẽ giống như cả bọn trời thẳng từ mái nhà ra. Như thế sẽ bị cả tá nhân viên an ninh chú ý ngay.

Cần phải đánh lạc hướng bọn họ mới xong.

“Còi báo cháy kìa,” David hào hứng chỉ vào cái nút đỏ trên tường gần đó. “Có lần tớ đã dùng chiêu đó ở trường để khỏi phải làm bài kiểm tra.”

“Ừ,” tôi bảo. “Hay đấy.”

“Để tớ làm cho,” David xung phong.

“Mọi người chuẩn bị biến hình mòng biển. David, bấm chuông xong là chạy ngay lại đây nha. Nào, sẵn sàng chưa? Xuất phát!”

Tụi tôi biến hình. David chạy ù tới chỗ công tắc và giật mạnh nó xuống.

ÚÚÚUUUUUUUUUUUUUUUUUU!

David vắt giò lên cổ chạy lại.

Rầm! Cẳng chân David máng phải một chân ghế, và cậu ta ngã đánh huỵch xuống đất.

Chưa đầy tích tắc, cửa phòng tiệc bật mở. Bốn người đàn ông lăm lăm vũ khí ủa vào.

Thôi rồi, tôi nhận ngay ra sai lầm của mình. Đúng là còi báo cháy sẽ khiến cho các nhân viên an ninh bình thường nhốn nháo. Nhưng bọn Mượn xác nghe tiếng báo động và nhào ngay vào đây - thẳng tới vũng Yeerk bí mật này.

David lạnh trí lẫn ù vào gầm bàn, không cho ai kịp thấy.

Tôi quyết định tức thời. “Tất cả biến hình gấp rồi rút ngay! Để David lại cho tôi.”

“Nhưng...” Rachel lần chần.

“Không phải lúc này, Rachel,” tôi nghiêng rằng. “Đóng ô vòm lại ngay sau khi thoát khỏi! Anh và David sẽ tìm lối ra khác.”

Tôi quỳ xuống bò ra khỏi cây cột ảo và không để cho bọn Mượn xác kịp nhìn thấy, tôi chui tọt vào gầm bàn. Hé nhìn xuyên qua các chân ghế, tôi thấy David.

Nhưng David không còn là David nữa. Cassie đã giúp hắn thu nạp một dạng biến hình chiến đấu. Hắn chọn sư tử đực. Khi tôi nhìn sang, cái bờm đầy lông lá đang nhú ra từ sau gáy cậu ta.

Tôi tròn miệng ra dấu “dừng” cho cậu ta. Tụi tôi cần chạy trốn chứ đâu cần đánh nhau. Nhưng David chỉ nhe răng ra - cái hàm răng thú dữ vàng ươm, dài gần cả tấc, lòi ra khỏi cái môi trên sưng vù.

“Đóng cửa lại,” một gã Mượn xác ra lệnh. “Chặn thêm hai cái bàn nữa. Tao sẽ liên lạc với quân mình bằng đường dây kín. Không được để tên an ninh nào lọt vào đây.”

Tôi thấy cả một rừng chân chạy xiên xẹo. Có cả tiếng bàn bị kéo đi trên thảm ra chặn cửa.

“Vâng... Nếu bọn Andalite xuất hiện thì chúng có thể là bất cứ sinh vật nào... Kể cả ruồi. Chắc là báo động giả. Bọn tôi chưa hành động gì cả... Để bọn tôi kiểm tra vũng Yeerk xong sẽ biết ngay thôi. Nếu đó là bọn Andalite thì... các chiến hữu của ta trong vũng sẽ không toàn mạng đâu...” Giọng gã Mượn xác vang lên gấp gáp trong điện thoại.

Tôi khẽ thở phào. Hồi nãy may mà tụi tôi chưa đụng tới bọn kí sinh trong cái vũng Yeerk kia. Nếu bây giờ tôi cản được David đừng làm cái việc rồ dại ấy thì tụi tôi có thể đi thoát. Bọn Mượn Xác phải kiểm tra vũng Yeerk bí mật để chắc rằng những người anh em của chúng còn sống.

Tôi thận trọng bò đến gần David. Nó cách tôi khoảng ba mươi bước chân. Trong cảnh tranh tối tranh sáng dưới gầm bàn, gương mặt David đang thay đổi thần tốc.

Tôi liên tục lắc đầu ra dấu “dừng.” Tôi cố gắng để nó có thể hiểu. Nhưng nó vẫn tiếp tục biến hình. Cái đuôi sư tử lù xù đã thò ra khỏi gầm bàn.

Rừng chân vẫn thoăn thoắt đi qua đi lại, có chân suýt dẫm lên cái đuôi.

“Tắt hình chiếu đi!” Cái giọng nói kia lại ra lệnh.

Tôi liếc qua vai mình. Cây cột cẩm thạch ban nãy đột nhiên biến mất. Thay vào đó là một khối thép không rỉ, một cái bàn hẹp và một cái “máy phát” quái dị.

Bốn cái chân bước tới vũng Yeerk. Tôi nghe thấy tiếng bản lề mở ra cái két.

“Họ vẫn ổn!” Một giọng ré lên.

“Tốt!” Tên cầm đầu thở hắt ra. “Còn khuya bọn Andalite mới đột nhập vào đây được. Nếu đã vào thì đừng hòng chúng để dân ta sống. Mở cửa ra hết. Để tao trình báo lại. Bật trình chiếu lên.”

Cây cột cầm thạch lại xuất hiện.

Con sư tử-David đã thành hình. Nó rút cái đuôi lại nhưng vẫn cứ lòi ra ngoài.

Tôi chỉ còn cách nó chưa đầy mười bước chân. Tất cả những điều nó phải làm là ở yên đó. Tất cả những gì nó phải làm là...

Lại có tiếng chân rập rịch. David quay cái đầu bự lại. Tôi thấy lưng cậu ta cong lên trong tư thế tấn công.

Tôi học tốc bò tới, và trong nháy mắt, trước khi David kịp chồm lên, tôi đã kịp thò tay phải ra chụp lấy cái bờm sư tử.

Bây giờ, hãy dừng lại một chút để tôi giải thích rằng chỉ vì tôi biến thành động vật suốt không có nghĩa là tôi mất đi chút nể trọng nào với chúng. Bạn nhìn thấy tất cả những con sư tử trên TV, trong phim, trong các chương trình quảng cáo hay chương trình nào khác cũng được, thì chúng thường đã qua huấn luyện và khá hiền. Hoặc bạn thấy chúng nằm ngổn ngang, vuốt chìa ra, nằm ngủ trong bóng râm của thảo nguyên.

Nhưng bạn phải nhận thức được một điều. Lý do mà sư tử có rất nhiều thời gian để ngủ là vì chúng là những kẻ giết người rất rất hiệu quả. Chúng không cần tiêu tốn nhiều năng lượng, bởi vì cho tới khi có con mồi, chúng sẽ chén thịt con mồi đó cái một, thiệt dễ dàng.

Vừa tóm được cái bờm, tôi mới tá hỏa nhớ ra David mới tập biến thành sư tử - rất có thể cậu ta không kiểm chế được bản năng hung hãn của nó.

Điều đó có nghĩa là tôi sắp vĩnh biệt cánh tay mình.

“David,” tôi rít khế. “Dừng-Manh-Động.”

Cậu ta giương cặp mắt nâu vàng lừ đừ nhìn tôi. Rồi với vẻ từ từ đầy xảo quyệt cậu ta dùn thân lại và nhe mấy cái nanh trắng hếu ra.

“Rồi. Đi thôi,” tên Mượn xác đầu đảng rít giọng. “Không có chuyện gì lộn xộn ở đây hết.”

Cửa bật mở. Những bước chân xa dần.

Tay tôi vẫn nắm chặt cái bôm sư tử. Mặt tôi chỉ cách mõm nó có vài phân. Ngay lập tức trong đầu tôi thoáng có ý nghĩ rằng: sư tử chỉ có một chiêu hạ sát con mồi là ngoạm ngay hộp sọ của con vật đáng thương.

<Cậu hoảng à?> David hỏi.

“Không. Mình biết cậu rất chì.”

<Chỉ là đề phòng thôi. Để còn kịp ứng phó với bất trắc chứ. Tớ ngạc nhiên là tại sao lúc này cậu không biến thành cọp.>

“À. Tại mình thấy chưa cần thiết.”

<Này! Nếu choảng nhau thì sư tử hay cọp sẽ thắng nhỉ?>

Tôi sững sờ. Tôi ngập ngừng.

<Sư tử thắng! Tớ nghĩ vậy thôi chứ không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu,> David nói rồi cười rồn rảng. <Nghĩ vậy cũng thú vị há. Tớ hoàn hình đây.>

Cậu ta lại trở về dạng người. “Có lẽ chỉ còn nước ra khỏi đây theo cách tụi mình đã vào thôi.” Tôi nói, rồi bỏ khỏi gầm bàn và đứng lên. “Chỉ khác một điều: tụi mình không có thời gian để chờ cho con bọ chết yên vị trên lưng con chuồn chuồn đâu.”

“Vậy thì chúng ta sẽ làm gì?”

“David, mình không muốn bồ hiểu sai điều này, nhưng hãy cẩn mình đi.”

“Cái gì?”

“Cẩn vào lưng mình ấy. Chúng ta sẽ cùng biến hình. Hy vọng miệng bọ chết sẽ thay thế răng người, và bồ vẫn luôn bám vào mình.”

“Ừ, cầu trời cho tớ không trở thành con bọ chết dài nửa thước như Marco,” David nói. “Như vậy sẽ đề cậu bẹp dí.”

May là mọi việc diễn ra trôi chảy. Bọn tôi bay như điên qua lỗ thông hơi cho đến khi bắt

được ánh sáng mặt trời.

Tobias đang chờ ở bên ngoài đón chờ tụi tôi lên không trung.

Trên đường bay về nhà, trong đầu tôi cứ ám ảnh mãi câu hỏi kỳ quặc của David.

Con nào sẽ thắng trong trận chiến giữa sư tử và cọp? Mà sao tôi đột nhiên quan tâm đến câu trả lời thế nhỉ?

CHƯƠNG 17

Tụi tôi đã khám phá ra kế hoạch của bọn Yeerk. Chúng đợi đến lúc khai tiệc sẽ ra tay. Các nguyên thủ quốc gia sẽ lần lượt lên đọc diễn văn. Từng người một sẽ phải đi ra đằng sau cây cột ảo.

Ở đó, khuất tầm mắt của các cử tọa, họ sẽ bị lôi tuột vào bên trong cây cột. Rồi họ sẽ bị nhúng đầu vào vũng Yeerk. Và ít phút sau họ đã trở thành kẻ Bị mượn xác.

Cùng lúc đó, máy phát hình chiếu ba chiều sẽ chiếu cho mọi người thấy hình ảnh vị lãnh đạo vẫn tiếp tục bước lên bục diễn thuyết. Ông sẽ dường như tái xuất hiện bên kia cây cột, đi lên, và bình tĩnh diễn thuyết.

Khi bài diễn văn kết thúc, cũng là lúc nhà lãnh đạo thật hiện ra, trở về chỗ ngồi của mình, vị nguyên thủ quốc gia bằng xương bằng thịt đã sẵn sàng xuất hiện, trở về chỗ ngồi với một con sên Yeerk trong đầu. Tiếp theo, lại đến vị khác sa bẫy...

“Tony, Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng chính là gã mang giày bị khứa,” tôi kể cho cả nhóm nghe khi tất cả tề tựu đông đủ trong Đường Thụ hoang. “Đó là mục đích chính của phi vụ cướp trực thăng. Lúc đó chúng chưa nhắm tới Tổng Thống đâu.”

“Chúng muốn chiếm nguyên giải Grand Slam í mà,” David bình luận. “Tính hốt trọn cả mẽ nên chúng mới bắt cóc chiếc trực thăng thứ hai - chiếc luôn có Thủy quân Lục chiến đi kèm để truy quét tụi khủng bố nếu có.”

“Chính xác,” tôi tán thành. “Chúng cần tay Trưởng ban Lễ tân, người chịu trách nhiệm sắp xếp phòng tiệc, để Visser Ba thu phục ADN của ông, rồi sau đó hắn sẽ đảm nhiệm vị trí của ông luôn thể.”

“Còn số phận của ông Tony thực thì sao há?” Cassie bồi hồi hỏi.

“Có thể ổng vẫn còn sống,” Marco suy luận. “Visser Ba đánh thuốc mê ổng rồi tước hết áo quần giày dép của ổng. Đến khi tỉnh lại ông Tony thực sẽ không còn nhớ bất cứ cái gì hết.”

<Thế sao hắn không biến Tony thành kẻ Bị mượn xác cho đơn giản?> Tobias nêu ý kiến.

"Mình không biết," tôi thú nhận.

Nhưng Ax lên tiếng. <Các tòa nhà nơi những vị nguyên thủ quốc gia sống và làm việc luôn được canh phòng cẩn mật phải không? Và tất cả nhân viên ở đó cũng luôn bị kiểm soát nghiêm ngặt chứ gì?> Ax hỏi.

"Bồ hiểu đúng đó."

<Thế thì, có lẽ có một lý do rất là đơn giản: tia Kandrona. Nếu Tổng thống và những người khác bị biến thành Kẻ Mượn Xác, họ sẽ không thể thoát khỏi đám nhân viên an ninh đủ lâu để bí mật đến vùng Yeerk ba ngày một lần để nạp tia Kandrona được. Vì vậy tụi mình phải giả sử là kế hoạch sẽ là để Tổng thống có một vùng Yeerk và nguồn Kandrona trong chính nhà Trắng.>

Rachel khịt mũi rờn rột đầy thô lỗ. "Làm thế nào chúng giữ bí mật những thứ như vậy được?"

David đưa ra câu trả lời. "Chỉ có Tổng thống có thể ra lệnh làm như vậy trong Nhà Trắng. Và thậm chí là, chỉ khi mà hầu hết người của lực lượng Mật Vụ và thật nhiều nhân viên của ổng cũng là kẻ Mượn Xác."

"Mục tiêu là bắt Tổng thống và những người khác," Marco đồng ý. "Chúng cần điều khiển được Tổng thống và ổng sẽ khiến việc cài nguồn Kandrona vào Nhà Trắng là khả thi. Chúng cần một nguồn Kandrona ở đó. Chúng không thể để toàn bộ nhân viên Nhà Trắng nổi tiếng chạy khời khời tới vùng Yeerk mà vẫn giữ bí mật được. Vì vậy chúng không biến gã Tony này thành Kẻ Mượn Xác bởi nếu kế hoạch thất bại, hắn sẽ mắc kẹt ở Washington mà không có tia Kandrona."

Cassie lắc đầu. "Rất thông minh đó, các chàng trai, nhưng như thường lệ, các bồ lại bỏ qua cách giải thích đơn giản hơn."

"Giải thích đơn giản như thế nào?" tôi hỏi.

"Cái tôi," Cassie nói. "Tụi mình cần coi lại là đang nói về ai đây. Visser Ba đó. Đây là kế hoạch lớn nhất của hắn từ trước tới giờ! Nếu nó thành công, trận chiến Trái Đất sẽ thắng lợi. Hắn sẽ trở thành anh hùng của cả Đế chế Yeerk. Và nếu thất bại, hắn sẽ như một thằng ngốc. Vậy hắn

sẽ làm gì? Ngồi trên tàu Lưỡi Rìu và quan sát?Ồ, ồ. Không phải kiểu của Visser Ba. Hẳn muốn ở đó. Hẳn muốn có thể nói rằng, 'Xem nè, ta đã làm toàn bộ việc đó. Chính ta, là ta, là chính ta!'"

Tôi gật đầu. Như mọi khi, Cassie đã thấy điều tôi bỏ sót.

Cassie cười toe toét. "Con trai tui bồ đều vậy cả mà," nhỏ nói ung dung, tự chế giễu. "Tất cả những gì các bồ nghĩ là âm mưu. Mấy bồ luôn quên cái tôi. Đó là tính cách mỗi người. Visser Ba phải ở đó. Coi, hẳn là một tay cực kỳ ích kỷ."

Marco, David, Ax, Tobias, và tôi lần lượt nhìn nhau, cảm thấy hơi bức.

"Mình vẫn thích cách giải thích của bọn mình," David nói, thay cho tất cả tui tôi.

"Ừm, bữa tiệc sẽ được tổ chức vào tối nay," tôi nói và nhìn đồng hồ. "Nếu vậy, tui mình sẽ còn rất ít thời gian để tính toán cách phá vỡ kế hoạch của bọn chúng."

"Em phải ghé qua nhà một chút," Rachel nói. "Anh cũng vậy hả Jake?"

"Lúc này anh khá tự do," tôi bảo. "Em biết chuyện Saddler rồi chứ?"

Hóa ra Rachel vẫn chưa hay tin. Thế là tôi bèn kể cho nhỏ nghe về thằng em họ gặp tai nạn, về việc ba mẹ tôi vắng nhà... để tới giúp. Và cả về sự thật là Saddler không hẳn là có thể sống sót.

Cả đám bạn đều tỏ ra thông cảm, kể cả David. Nhưng trong khi cậu ta nói những lời tốt đẹp, tôi thoáng thấy trong ánh mắt cậu ta có cái gì đó không minh bạch.

Tôi liếc nhìn David, và cậu ta cũng nhìn lại tôi bằng gương mặt như bừng sáng niềm phấn khích - như người vừa mới nghĩ ra cách để trúng số độc đắc.

Và tôi nghe thấy lời Cassie vang lên trong đầu: "Bao giờ cũng là tính cách."

Tôi không hiểu David. Giờ tôi đã nhận ra điều đó. Tôi đã không thật sự có thời gian tìm hiểu nó. Đó thật là một cuộc khủng hoảng bực chảng chất đông lên kể tiếp nhau từ khi tui tôi phát hiện ra David đã tìm ra được chiếc hộp xanh.

Tôi biết hết mấy đứa kia. Xác định mọi tình huống. Tôi có thể nói với bạn chính xác cách mà Cassie hay Marco hay Rachel hay Tobias hay ngay cả Ax sẽ phản ứng. Nhưng phản ứng của David thì không. Không dự đoán được.

Nó dũng cảm, trong hầu hết tình huống. Nó đã hầu như làm được hết những gì cần phải làm. Nhưng đã có vài điều... cái lỗi thể hiện khi nó ở trong lốt đại bàng lửa và đã tấn công những con

chim bay qua không vì lý do gì cả. Cái lỗi mà nó đã trở nên kỳ quặc khi ở trong lồng sắt. Và còn chuyện nó đột nhập phòng khách sạn nữa.

Tất cả đều hoàn toàn có thể hiểu được. Chẳng có gì thật sự kinh khủng cả, nếu đặt chúng vào bối cảnh là toàn bộ cuộc sống của nó đã bị tan đàn xẻ nghé.

Nó có vẻ hoà thuận với Cassie, Rachel và Tobias. Nó hầu như ngó lơ Ax, như thể hấn sợ ảnh. Điều đó dễ hiểu thôi. Cần có thời gian để quen với người Andalite.

Nó và Marco rõ ràng là không hợp nhau. Nhưng điều đó cũng dễ hiểu. Marco là người bạn tốt nhất của tôi trên thế giới này. Nhưng, cũng như Ax, cũng cần chút thời gian để quen với kiểu Marco.

CHƯƠNG 18

Tại tôi cùng nhau bàn kế hoạch tác chiến cho buổi tiệc tối hôm ấy. Xong xuôi thì mặt trời cũng vừa khuất dạng. Tôi ném riêng cho Cassie một cái nhìn hàm ý “theo mình”. Tôi ra ngoài, bỏ những đứa khác lại nhà kho.

Tôi dẫn nhỏ ra xa một quãng, ngoài khoảng cách của thính giác điều hâu nhạy bén của Tobias.

"Bồ muốn hỏi mình về David chứ gì," Cassie nói.

Tôi há hốc miệng. "Đúng rồi, sao bồ biết?"

"Bồ đã quan sát cậu ấy cả buổi chiều như là đang cố gắng đánh giá cậu ấy."

Tôi gật đầu. "Đúng. Vậy bồ nghĩ gì? Về cậu ấy?"

Cassie nhún vai và nhìn lại về phía nhà kho. "Mình không biết. Dường như, mình không thể hiểu nổi cậu ấy. Cậu ấy mất gia đình, mất cuộc sống, mất nhà cửa. Cậu ấy có vẻ không buồn lắm về những điều đó, Jake à. Ý mình là, thỉnh thoảng cậu ấy làm ra vẻ buồn, nhưng... mình không biết."

"Ừ, nhiều đó cũng hữu ích đấy," tôi nói, làm mặt phản đối. "Bồ được coi là người sâu sắc."

Mình chỉ là thằng khờ mỗi khi phải tìm hiểu người khác."

Cassie cười. Rồi nhỏ nắm tay tôi. "Lo từng thứ một thôi, vị thủ lĩnh can đảm ạ. Tụi mình còn có nhiệm vụ đêm nay. Tụi mình phải lo cứu thế giới. Hãy làm điều đó trước đã, rồi sau đó hẵng tính chuyện tìm hiểu cậu nhóc mới."

"Bồ nghĩ kế hoạch của tụi mình thế nào?"

Cassie đảo mắt. "Ax nói nó có thể thành công và Marco nói nó điên rồ. Mình đồng ý với cả hai."

Kế hoạch cũng đơn giản và trực diện - tuy rất mạo hiểm. Tụi tôi không chỉ muốn cứu các nguyên thủ quốc gia, mà còn muốn họ phải đối diện với sự thật rằng: người ngoài vũ trụ đã xâm nhập Trái Đất và loài người đang nằm trong tầm ngắm của chúng.

Nếu tụi tôi thành công, thì cả thế giới chắc chắn sẽ được cứu, còn nếu không thì...

Ax đã cẩn thận giải thích cho tụi tôi về cách thức tạo ra hình chiếu ba chiều và trường từ bao quanh cái cột.

Một con tàu - đoạn chắc là tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba - neo đậu phía trên khu nghỉ mát Mariott khoảng ba trăm mét. Nó được che chắn cẩn thận để radar và mắt thường không trông thấy. Nó phải giữ im vị trí, không được chòng chành, lắc lư để phát chính xác hình chiếu ba chiều và trường từ xuống phòng tiệc, qua đường mái nhà. Để giữ được các hình chiếu và trường từ ấy nó sẽ phải ngốn một khối năng lượng nhiều ngoài sức tưởng tượng.

<Đặc biệt là với kỹ thuật hạ đẳng của bọn Yeerk,> Ax nói vẻ ác cảm. <Công nghệ Andalite sẽ làm tốt hơn, tất nhiên.>

"Nhưng Erek và những người Chee khác luôn sử dụng hình chiếu," Marco chỉ ra. "Cơ thể nhìn thấy được của họ là hình chiếu."

<Đúng. Hiển nhiên là về mặt đó, kỹ thuật của người Chee cao hơn cả kỹ thuật Andalite.>

"Cao hơn nhiều," Marco nói, cố tình trêu chọc Ax và cười toe toét suốt. "Cao hơn rất nhiều. Ý mình là, nói thẳng nha, bồ đang nói rằng công nghệ Chee so với công nghệ Andalite giống như công nghệ của loài người so với... ờ, coi nào, của tinh tinh?"

Mọi người đều bật cười. Mọi người trừ David. Cái nhìn của David đang lang thang ở một nơi nào đó. Hắn đang nhìn tụi tôi, nhưng tưởng như từ một cõi xa xăm, cứ như thể tụi tôi là những con vật trong sở thú vậy, hình như cậu ta đang đo lường, đong đếm tụi tôi thì phải...

Cuối cùng Ax cũng qua mặt được Marco. <Thực tế thì, khoảng cách còn có thể rộng hơn, vì

thật sự không có nhiều điểm khác biệt giữa công nghệ của loài người và công nghệ của tinh tinh.>

"Ồ ồ, một điểm ghi cho chàng Ax," Rachel nói.

Kế hoạch cơ bản khá đơn giản. Theo Ax, tia năng lượng chiếu từ tàu Lưỡi Rìu xuống sẽ tập trung mạnh nhất ở gần mặt đất. Càng lên cao, tụi tôi càng dễ xuyên qua tia năng lượng để vào trong hình chiếu ba chiều.

Từ điểm đó, tụi tôi có thể bay thẳng xuống vùng Yeerk được giấu kín trong lòng cây cột hình chiếu.

Chỉ có vài trở ngại chính: *thứ nhất*, tụi tôi phải tiêu diệt ngay bất cứ tên Bị mượn xác nào được bố trí bên trong cây cột hình chiếu. *Thứ hai*, nếu có ai trong tụi tôi lỡ bước ra khỏi hình chiếu, sẽ bị những nhân viên an ninh phát hiện ngay.

Khi các vị nguyên thủ quốc gia bị đẩy vào trong cây cột ảo, tụi tôi sẽ giữ chặt lấy họ rồi chỉ cho họ thấy trường tù và máy phát chiếu hình ảnh họ tiến lên bục phát biểu. Đồng thời tụi tôi cũng giải thích cho họ biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi tôi sẽ chỉ cho họ thấy bọn sên Yeerk cũng như âm mưu đen tối của chúng. Nếu cần, Ax sẽ hoàn hình cho họ tin rằng thực sự có người của thế giới khác đang hiện diện trên Trái Đất. Và cố gắng thuyết phục họ theo phe tụi tôi. Mặc dù sự thật là hầu hết bọn họ không nói tiếng Anh.

Còn một điều nữa cần phải lưu ý: Erek đã cảnh báo rằng một người trong số các vị đó đã Bị mượn xác.

Đó sẽ là một trò chơi điên rồ. Cực kì điên rồ. Nhưng đó là tất cả những gì tụi tôi có thể nghĩ ra...

CHƯƠNG 19

<**T**ui đã nói rằng kế hoạch này là điên khùng chưa nhỉ?> Marco nói.

<Ừ, mình cho rằng bồ đã nói rồi,> tôi nói.

<Tui đã đề cập đến việc so với những thứ điên khùng mà tụi mình đã từng làm, kế hoạch này điên khùng tới mức khiến những kế hoạch điên khùng trước đó dường như trở nên bình

thường chưa nhỉ?>

<Mình không nghĩ rằng bồ đã đề cập đến điều đó nhiều hơn, ờ, chín tỷ lần,> tôi nói.

<Ừ, cho tới khi tụi mình rõ ràng rằng kế hoạch này là ĐIÊN KHÙNG. Điên. Khùng.>

<Marco, im đi không là mình sẽ vắn cổ bồ bây giờ,> Rachel đe dọa.

Tình huống là vậy: Trong lốt những con chim săn mồi, tụi tôi đang bay rất cao - quá cao đối với chim săn mồi vào ban đêm và khi không có những luồng khí nóng. Phải nói là cả bọn phải quạt cánh lia lịa, cổ giành giật từng tấc độ cao.

Tệ hơn, tụi tôi còn phải tha theo hành lý nữa. Tôi mang theo một cục chì nặng cỡ bốn ounce[11], hồng lấy gì là ghê gớm, nhưng một con chim ưng Peregrine mà tải cả bốn ounce thì không phải chuyện thường.

Tobias, Cassie, David, Ax cũng phải mang vác tương tự: mấy quả dọi, mồi câu cá và cả một cái dùi. Tụi tôi tìm thấy chúng ở trong kho nhà Cassie.

Rachel cũng theo con rắn hổ mang-Marco - con Spawn mà David từng nuôi. Con rắn của David đã được cắt bỏ túi nọc độc để đảm bảo an toàn. Nhưng Marco biến hình nhờ ADN, nó không bị tác động bởi vụ mổ lấy nọc.

Marco là một con hổ mang còn nguyên túi nọc độc, chỉ cần một vết phập của Marco là một chú ngựa ngay đơ liền. Quả là lợi hại.

Lốt đại bàng đầu bạc của Rachel to bự nhất bọn nên nhỏ phải lĩnh trách nhiệm chở Marco.

Tụi tôi bay bên trên bãi biển, lần theo mép nước sóng xô cho khỏi lạc. Trời không trăng - mà có trăng thì nó cũng chẳng lách nổi ra khỏi những đám mây xoắn xuýt, đen ngòm, đang giăng kín bầu trời thế kia đâu.

Những đợt sóng biển bên dưới tung bọt trắng xóa, nhấp nhô thành những đường viền uốn lượn, chỉ lối cho tụi tôi. Gặp lúc trời tối quá không thể thấy được cái gì nữa, thì đã có con cú-Cassie dẫn đường. Ban đêm những loài chim săn mồi bọn tôi không tinh mắt như ban ngày. Nhưng riêng con cú-Cassie thì có thể thấy được cả những nhóc cua đang bò lon ton ở dưới mặt đất cách chừng ba chục mét.

Xa phía trước mặt, ánh đèn từ khu nghỉ mát Mariott tỏa ra rực rỡ, giống như màu sắc của trò chơi *Bóng đá đêm thứ Hai*.

Tụi tôi lặng lẽ bay trên hàng cây viền quanh khuôn viên của khu nghỉ mát.

<Ủy,> Cassie chột hét lên. <Ổng kìa! Tuyệt quá>

<Ai?> Tôi hấp tấp hỏi.

<Tổng Thống! Ổng đang thông thả đi qua mấy căn lều. Bờ hồng thấy gì sao? Cái ông mặc quần soọc kia kìa.>

<Này, tới xem bọn mình có thể xin chữ ký ổng không,> David đề nghị, rồi cười phá lên trước câu đùa của chính mình.

<Ax?> Tobias hỏi. <Vây đủ cao để thâm nhập vào vùng từ trường chưa?>

<Tôi nghĩ là đủ rồi đấy.> Ax đáp.

<Để đo lại đã...> Marco nói.

<Tôi xuống trước cho,> Ax sốt sắng. <Nếu lỡ tôi đụng trúng bức trường từ và bất tỉnh rơi xuống đất, thì các bạn sẽ biết ở độ cao này trường từ vẫn còn mạnh lắm, chưa thể xuyên qua được đâu.>

Liệu đó có phải kiểu đùa của người Andalite không nhỉ? Chịu! Tôi hổng chắc lắm...

Ax dồn lực vào đôi cánh điều mướp và lao về phía trước. Tụi tôi thấy ảnh lượn lơ ngay bên trên phòng đại tiệc, ngay chóc nơi có hình chiếu ba chiều và trường từ đi xuyên qua mái nhà.

Ax chồn vồn vài giây rồi thì...

<Tôi vào được rồi!> Ảnh loan báo. <Té ra chỉ cao có sáu mươi mét! Nếu tính từ tâm điểm, với khoảng cách này, thì trường lực của người Andalite chúng tôi phải mạnh gấp mười lần cơ.>

Ax lượn những vòng tròn hẹp, giữ cho mình nằm trong tầm của tia năng lượng. Tụi tôi lập tức theo bết gót ảnh. Cảm giác nhột nhột, tê tê nổi lên ngay khi tôi vừa chui vào vòng đai từ trường - y như có một đàn kiến đang bò trên cánh tôi vậy. Nhưng rồi tôi đã lọt hẳn vào trong. Tôi nhìn xuống, qua cái lỗ tròn trên mái nhà đang sáng lóe lên, tôi thấy đầu của ba tên Mượn xác-người ở tuốt phía dưới.

<Chỉ có ba tên,> Rachel thét. <Chuyện nhỏ.>

Tụi tôi thấy cả cái vũng Yeerk bằng thép bé tí nị. Ba tên Mượn xác-người lấp ló bên thành vũng.

Ba cái đầu ngúc ngoắc.

Ba mục tiêu di động.

<Sẵn sàng chưa?> Tôi hỏi.

<Tới luôn đi!> Rachel la.

<Tôi đã sẵn sàng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Tôi thì chắc cú là không,> Marco ủ rũ nói.

<Tốt! Để mình xuống trước rồi tới David - bởi vì tụi này lao nhanh hơn. Tiếp đến là Tobias, Cassie, Ax. Rachel và Marco sẽ lao sau cùng. Đếm đến ba nào. Một... Hai...>

Tôi nhả không khí khỏi cánh, quấy đuôi và chúc đầu xuống. Tôi quạt cánh tăng tốc và bổ nhào dọc theo cây cột.

Thứ nhanh nhất trong không trung là một con chim ưng Peregrine bổ nhào. Trong vòng vài giây, tôi phá kỷ lục hai trăm dặm/giờ và vẫn cứ tiếp tục tăng tốc. Nhanh, nhanh hơn nữa, trong khi con mắt laser của chim ưng-tôi thấy cái đầu bên dưới đang mỗi lúc mỗi to hơn.

Tôi quắp chặt cục chì nặng chịch trong móng vuốt.

Tôi là một kẻ ném bom bổ nhào. Và khi thả bom, tôi đạt tốc độ trên một trăm dặm một giờ.

Giờ thì bạn biết vì sao tụi tôi lại mang các cục chì rồi đó.

CHƯƠNG 20

Vù! Vù! Vù! Tôi lao xuống như một chiếc máy bay rơi.

Thả bom xong, tôi vội dạt cánh qua bên để tránh trái bom của David xẹt qua. Cục chì của tôi rơi. Cục chì của David cũng rơi. Rồi thêm ba cục nữa.

Phụp!

Phụp!

Hai tên Mượn xác lăn ình xuống đất.

Gã thứ ba đang há hốc miệng nhìn đồng bọn thì bị một trái bom ọi vào vai. Hắn nhảy giạt sang bên, né trái bom kế tiếp. Oái oăm thay, trái bom này lại tương ngay đầu hắn khiến hắn ngã đánh oạch, chổng lên hai tên trước.

Tất cả tụi tôi lượn những vòng tròn hẹp bên trong trường lực. Rachel lao vút qua, vẫn quắp chặt Marco trong móng.

Nhỏ xòe cánh, thẳng gấp lại đột ngột, rồi điệu nghệ luồn qua lỗ thông hơi.

Bọn tôi lao theo. Một trong ba tên Mượn xác đã hồi tỉnh và đang cố nhoài thoát. Ngay lúc đó Rachel nhả Marco ra ngay chóc gã nọ. Sẵn đà, Marco phập ngay mấy cái răng nanh vào cẳng chân của gã. Cậu ta cẩn thận chỉ tiết ra một lượng chất độc vừa đủ để gã lăn tòm xuống đất trở lại, nhưng vẫn còn thở.

Từng người một, tụi tôi tiếp đất.

Chuyện hoang đường có lẽ nghe còn dễ tin hơn chuyện này! Mặc dù tụi tôi có thể thấy tất cả mọi người trong phòng tiệc, nhưng chẳng ai nhìn thấy tụi tôi cả.

Nơi này toàn người là người - hàng trăm người là ít, toàn các VIP bậc nhất. Các quý ông diện đồ đại lễ, các quý bà lả lướt trong những bộ váy dài quét đất. Họ ngồi tùm tùm bên những chiếc bàn dài, nói cười với nhau hoặc nhâm nhi món khai vị và thưởng thức rượu vang trắng.

Chiếc bàn chính kéo dài đến tận chỗ tụi tôi đứng. Người đàn ông gần đó chỉ cần quơ tay là có thể đụng phải bọn tôi. Nhưng nếu ổng có thò tay vào chẳng nữa ổng cũng tưởng như mình chạm vào cây cột cẩm thạch mà thôi.

Tôi để ý thấy một cục chì đã văng ra khỏi cây cột hình chiếu, nằm ngay dưới chân một quý bà. May sao, chẳng ai thấy nó từ trong cây cột phóng bật ra cả.

Tụi tôi hoàn hình tức tốc, nhưng tôi nghĩ tất cả tụi tôi, đứa nào cũng cảm thấy hơi sờ sợ. Chỉ cách tụi tôi có ba chỗ ngồi dọc theo cái bàn là Thủ tướng Nga. Cách ổng một bàn bên dưới ư? Là Thủ tướng Pháp.

Phải cố kìm nén lắm tôi mới không nhảy xổ ra khỏi cây cột và hét toáng lên, “Hãy, hãy nhìn anh bạn Ax của tôi này! Có bằng chứng rồi nhá! Người vũ trụ là có thật và Trái Đất đang bị thôn tính!”

Tôi *cần phải* kiểm chế vì có vô số tội cảnh vệ bận đồ đen giấu cái gì đó rất đáng nghi dưới áo khoác. Nó phồng lên vẻ chét chóc rợn người.

Nếu tôi lôi Ax cùng bước ra khỏi cây cột, thì ngay lập tức hai bọn tôi sẽ bị năm trăm viên đạn từ lực lượng an ninh của năm quốc gia khác nhau ghim vào người trước khi kịp mở miệng nói ‘Xin chào!’

Chủ đề của cuộc họp cấp cao này là khu vực Trung Đông. Tôi cho là người ta sẽ giật nảy người khi bàn luận chủ đề này. Và cái gã mặc đồ tối màu và đeo súng ngắn chắc hẳn đã bắt đầu rồi.

Tội tôi hoàn hình và đứng đó, chum nhum lại quanh vũng Yeerk bằng thép. Ax phải cố giữ cho cái đuôi không lòi ra khỏi cây cột. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra khi đột nhiên có một cái đuôi cong như lưỡi liềm thò ra giữa cột đá cẩm thạch này nhỉ?

“Giờ làm gì đây?” Rachel thì thào hỏi tôi.

“Đợi,” tôi lờ khạo đáp lại, mặc dù trong phòng lúc ấy rất ồn ào và tội tôi có hét tướng lên với nhau cũng chẳng sợ bị nghe thấy.

Tội tôi đợi Tổng Thống ngồi xuống sau một tràng pháo tay hoan nghênh nhiệt liệt. Tội tôi đợi người ta dọn món súp ra. Rồi tội tôi đợi tiếp đến món xà lách trộn, một vài món nữa cho tới khi họ dọn ra món cá.

Có thứ gì đó nhồn nhột sau gáy tôi. Hình như có cái gì đó không ổn... Tôi hích Cassie. “Phải chính bồ đã thấy Tổng Thống ở chỗ mấy căn lều không?”

Nhỏ gật đầu, ngấn người ra nhìn tôi.

“Mới hồi nãy bồ nói ổng mặc quần soọc, nhưng giờ ổng lại diện đồ dạ lễ.”

Cassie có vẻ hoang mang. “Hắn là mình đã làm,” nhỏ lẩm bẩm. “Chắc là ông lúc nãy nom giống Tổng Thống.”

Lại thêm một tên Bị mượn xác trong cây cột hình chiếu ngo ngoe hồi tỉnh. Không chậm trễ, Marco biến ngay thành rắn và tiêm cho hắn nửa liều nọc vào chân.

Món tráng miệng đã được mang ra. Và đáng buồn là, tôi đang đói. Ý tôi là, tôi có thể thò tay nhặt lấy một món tráng miệng ra khỏi bàn, chỗ tôi đứng gần sát rạt như vậy đó. Thật là lạ. Như thể là người vô hình.

Cuối cùng, phần diễn thuyết bắt đầu.

“Chuẩn bị,” tôi nhỏ nhẹ đánh thức cả nhóm, có đưa đã sém ngủ vì chán. “Tụi mình sẽ lột áo và cà vạt của ba tên kia. Hừm... Rachel với Cassie thì miễn. Đây là chuyện của cánh con trai thôi.”

Phải mất năm phút tụi tôi mới lột được ba bộ đồ vét của ba gã Bị mượn xác đã bị tụi tôi làm cho bất tỉnh hồi nãy.

Ax, David, và tôi mỗi người tháo phục ADN của một gã.

Tôi biết các bạn đang nghĩ gì. Tụi tôi chủ trương không biến hình thành người khác. Nhưng đối với tôi, đây không thực sự là những người khác. Cơ thể thì có thể. Nhưng tâm hồn thì "rất" Yeerk.

Bên cạnh đó, lúc này chẳng còn cách nào tốt hơn. Ngay cả Cassie cũng thấy cần phải làm như vậy. Nếu tụi tôi không ra tay, thì các lãnh tụ thế giới sẽ trở thành nô lệ của bọn Yeerk. Điều đó không thể xảy ra.

Ax, David và tôi bắt đầu biến hình thành những thanh niên hăm mấy, ba mươi tuổi. Trong khi đó, Rachel và Cassie ý tứ quay mặt đi.

Đó là một lối hình biến dễ dàng. Nhưng thật ra mà nói, nó vẫn kỳ cục sao đó. Có gì đó sai trái về việc sử dụng ADN của người khác như vậy. Điều gì đó... ghê tởm. Ở một mức độ nào đó, tụi tôi đang làm những việc rất giống bọn Yeerk đang làm: Tụi tôi kiểm soát loài người.

Không phải tâm trí họ, tất nhiên. Vì việc biến hình chỉ cho cơ thể và bản năng, không phải trí nhớ, ý nghĩ, và linh hồn của mỗi cá nhân. Về cơ bản, tụi tôi đang nhân bản ba người đàn ông bất tỉnh này. Tạo ra bản sao y hệt họ về thể chất.

Với tôi, vụ biến hình này chẳng có thay đổi gì lớn lao. Trông tôi lạ hoắc nhưng tôi vẫn là tôi, dù có cao hơn, nặng hơn và cần phải cạo râu.

Tôi quay quả mặc bộ vét vào rồi quàng chiếc cà vạt thắt sẵn qua đầu. Ngay khi Ax mọc ra đôi tay người, cả bọn liền xúm vào giúp anh mặc “da nhân tạo” - tròng áo sơ mi và bộ com-lê lên người anh. Chẳng còn thời gian để đợi Ax tự phân tích đâu là tay áo, đâu là ống quần nữa.

Sau đó đến công đoạn thắt cà vạt cho Ax. Rắc rối đây. Hồi nãy Cassie lúnh quýnh đã lỡ mở chiếc cà vạt Ax làm rớt ra rồi, giờ không biết sao mà thắt lại.

Không đưa nào trong tụi tôi biết thắt cà vạt!.

Hết mười giây, Marco, David, và tôi hết đưa mắt nhìn nhau rồi lại bối rối nhìn cái cà vạt.

May quá có Rachel là vị cứu tinh. “Ôi giờ, các ông anh tội nghiệp, bộ mấy ông chưa từng bao giờ thất cà vạt sao?” Nói đoạn, nhỏ giựt cà vạt khỏi tay tôi, vòng qua cổ Ax và khéo léo thắt lại. Xong, nhỏ còn cẩn thận vuốt tóc Ax lại cho thẳng thớm. Nhỏ làm nhoáy cái là xong, lẹ hơn cả thời gian tụi tôi trở mắt nhìn nhau.

Rachel nắm vai Ax, xoay lại cho mặt ảnh đầu vào “cánh cửa” trong trường tù.

CHƯƠNG 21

Kế hoạch của bọn Yeerk cũng đơn giản. Đợi tới khi một tổng thống hay bộ trưởng biến mất sau cây cột cẩm thạch. Rồi khi hình chiếu mở ra chỉ một giây, hai tên Mượn Xác đang đợi sẵn sẽ lôi nạn nhân vào trong.

Máy phát hình chiếu sẽ tạo ra một hình ảnh nhà lãnh đạo đó đang đi lên sân khấu và phát biểu bài diễn văn chuẩn bị sẵn.

Khi diễn văn kết thúc, người đó sẽ được chiếu là đang đi ngược lại sau cái cột. Tại thời điểm đó, nhà lãnh đạo thật, giờ là kẻ Mượn Xác, sẽ bước ra, và tỉnh bơ ngồi xuống với vợ và hầu cận.

Kế hoạch của tụi tôi cũng đơn giản tương đương. Tụi tôi đợi tới khi kẻ Mượn Xác bên ngoài lôi Tổng thống hay bộ trưởng vào. Rồi tụi tôi tóm ống và để máy chiếu chiếu cảnh gã đó bước lên sân khấu. Trong lúc đó tụi tôi sẽ giải thích cho ống điều gì đang xảy ra. Tụi tôi sẽ chỉ cho ống bọn Yeerk. Tụi tôi sẽ bảo Ax hoàn hình để diễn đạt rằng ảnh là, trên thực tế, một người ngoài hành tinh. Và bọn tôi thả ống ra và lặp lại quá trình với lãnh đạo khác.

Khùng, đúng. Nhưng đó là tất cả những gì tụi tôi nghĩ ra được. Và nó có thể thành công.

Có thể. Nếu... nếu tôi có thể ngừng nghĩ về việc một con cú sừng có thể nhìn tốt thế nào vào ban đêm. Và Tổng thống dễ nhận ra như thế nào. Và mất bao lâu để mặc một bộ lễ phục.

Người dẫn chương trình đang giới thiệu. “Kính thưa quý vị. Tôi xin trân trọng giới thiệu một người vĩ đại, người con của nhân dân, và cũng là con người của lịch sử...”

Hai thanh niên vạm vỡ, mặc đồ đen đứng sẵn hai bên “cửa” của cây cột ảo.

Căn phòng rộ lên tiếng vỗ tay và một người đàn ông đứng lên, bước dọc theo bàn mình về phía chỗ mà ông cho là cây cột cẩm thạch.

“Ai thế nhỉ?” David thì thầm.

“Chắc là Thủ tướng Pháp,” tôi trả lời.

Ông bước về phía tôi, vòng ra sau cây cột rồi tiến thẳng lên bục diễn thuyết.

Bọn tôi đưa mắt nhìn nhau phân vân.

“Chắc hẳn ông là vị đã bị mượn xác,” David đoán.

Tôi gật đầu nhưng một cảm giác là lạ cứ quẩn lấy tôi. Tôi có một linh cảm khủng khiếp rằng hình như mình đã bỏ qua một điều gì đó cực kỳ quan trọng.

Rủi thay, như hầu hết mọi linh cảm, nó vô dụng. Vì kiểu linh cảm đó thường hóa ra chẳng đúng tẹo nào.

Tôi vẫn cố tập trung, cố gắng tìm hiểu thứ gì đang làm tình làm tội tôi.

Thủ tướng Pháp phát biểu cỡ mười phút rồi về chỗ ngồi. Sau đó đến lượt Thủ tướng Nga...

Tại tôi lại hồi hộp chờ đợi. Ông ấy tiếng tới gần, gần hơn...

Lần này thì chắc cú sự việc sẽ phải diễn ra theo đúng kế hoạch. Erek vốn cung cấp thông tin rất chính xác mà. Erek đã nói rõ ràng chỉ có một nguyên thủ chắc cú là kẻ Mượn Xác.

Thủ tướng Nga cũng bước vòng qua cột, và cũng đi thẳng lên bục. Ông bắt đầu nói chuyện, chốc chốc lại dừng cho thông dịch viên dịch sang tiếng Anh.

Đó là khi tôi nhận ra.

“Thôi rồi.” Tôi lí nhí. “Té ra đây chỉ là một cái bẫy.”

Trong giây lát, tôi đứng đực ra, chẳng thể suy nghĩ và cũng chẳng thở nổi nữa. Tôi chỉ đứng đó, quay cuồng.

Bỗng, tôi nghiệm ra một điều: “Biến hình chiến đấu! Ngay lập tức!” Tôi gầm vang.

Chẳng ai thắc mắc. Chẳng ai chần chừ.

Thoắt cái, lớp lông vằn đen nhú ra trên người tôi liền. Vừa biến hình, tôi vừa chụp lấy cánh tay Andalite của Ax hỏi dồn. “Một hình chiếu ba chiều ở bên trong một hình chiếu ba chiều khác. Điều đó có thể xảy ra không?”

Ax tròn mắt kinh ngạc rồi chuyển qua tức giận. Rõ rồi, anh khỏi cần phải trả lời nữa.

Tôi đang loay hoay trong lốt nửa cạp, nửa người thì Thủ tướng Nga bắt đầu cười. Ông đang đứng trên bục, phá lên cười, mặc dù dường như ông vẫn đang diễn thuyết. Ông đang nhìn thính giả, nói bằng tiếng Nga. Nhưng giờ, từ bên trong thủ tướng Nga vang lên tiếng cười.

<Sự thật đã rõ ràng chưa?> một giọng truyền quen thuộc hỏi. <Bọn mi đã nhận ra điều gì chưa? Coi nào, chắc chắn giờ bọn mi đã biết. Chắc chắn những chiến binh lỗi lạc như bọn mi đã hiểu ra rồi.>

Rồi từ giữa cơ thể của Thủ tướng Nga, một cái chân có móng guốc thò ra. Tiếp đến là cặp mắt cuống và một cánh tay.

Visser Ba bước ra khỏi hình chiếu nhà lãnh đạo Nga.

Vị nguyên thủ Nga vẫn tiếp tục nói. Khán giả gật gù đồng ý và thỉnh thoảng lại tán thưởng bằng một tràng pháo tay. Nhưng tất cả chỉ là ảnh ảo.

Tại tôi đang ở bên trong hình chiếu cây cột cẩm thạch. Và cây cột này lại nằm trong một căn phòng đầy người cũng là hình chiếu ba chiều nốt.

Và hình ảnh vị Tổng Thống mặc quần soọc Cassie từng thấy ở chỗ mấy căn lều kia cũng là giả luôn.

<Tắt hình chiếu ngoài,> Visser Ba ra lệnh.

Lập tức căn phòng đầy người biến mất. Tất cả các VIP, thức ăn, tiếng nói cười, tiếng vỗ tay đều vụt tắt.

Thay vào đó là phòng tiệc trống trơn, chỉ có độc những dãy bàn và băng ghế.

Ngoài ra, còn một thành lũy dày đặc tụi chiến binh Hork-Bajir đang lừng lững khoanh tròn tụi tôi lại. Tên nào cũng lăm lăm khẩu tia Nghiệt chĩa vào tụi tôi (đúng ra là vào cây cột cẩm thạch).

<Nào, bây giờ tụi bay có thể tắt hình chiếu trong được rồi đấy,> Visser Ba nói, giọng hể hả.

Tụi tôi biết cây cột đã tan biến và mình đang chường mặt ra trước lũ Hork-Bajir và cách

Visser Ba có một mét.

Tụi tôi - một đội quân tổng hợp: cọp, sư tử, gấu, điều hâu, sói, rắn và một chàng Andalite kinh dị - đứng lơ lửng ra đó. Lực lượng tụi tôi ghê gớm thật đấy, nhưng nào thắm gì so với bức tường Hork-Bajir kia.

Chỉ cần ai đó trong bọn cựa quậy là ba bốn chục khẩu tia Nguyệt sẽ khai hỏa tức thì. Và chưa đầy tích tắc sau, bọn tôi sẽ rã thành những nguyên tử.

<Nhân tiện xin thông báo,> Visser Ba đặc ý nói. <Buổi dạ tiệc thật sự sẽ diễn ra vào tối mai.>

CHƯƠNG 22

Sập bầy rồi.

Tụi tôi chỉ có một chọn lựa: đầu hàng hoặc chết.

Thực tế còn phũ phàng hơn. Cho dù đầu hàng chẳng nữa, ai dám chắc tụi tôi sẽ sống. Tệ nhất thì tụi tôi cũng bị mượn xác.

<Tóm cổ tụi nó!> Rachel hăng tiết. <Tụi mình còn gì để mất đâu chứ? Ít ra cũng phải kéo theo vài thằng cùng chết!>

<Không được!> Marco rít lên. <Tụi mình còn chẳng kịp động đến móng chân của chúng nữa là. Chỉ tiến được vài tắc là đã ra tro rồi.>

<Vậy chúng ta sắp chết sao?> David ghen ngào.

Cassie hít hít, vỗ về cậu ta - sói dễ dàng sư tử kìa.

<Hoàn hình mau!> Visser Ba hống hách ra lệnh. <Đừng lo, ta không mần thịt các ngươi đâu. Dù sao cũng có tới sáu cơ thể Andalite chứ bộ! Một chiến công lẫy lừng cho ta đấy. Rồi tất cả những sĩ quan thân tín của ta sẽ được ban phát vật chủ Andalite - sẽ có quyền năng biến hình. Nội trong tuần này ta sẽ trở thành Visser Một. Ha ha! Và nội trong năm nay, ta sẽ được ngồi vào ghế Hội đồng Thập Tam Trụ.>

Tôi thề là con quỷ gớm ghiếc kia đang cuồng lên vì khoái chí. Tôi thềm được nhảy xổ lên người hắn, cào cho hắn một cái ra trò. Sự thôi thúc dồn nén tôi đến độ tôi không thể suy nghĩ thấu đáo được.

Nhưng đồng thời, có cái gì đó trong những lời hắn nói khiến tôi lưu tâm. Sao lại chỉ có “sáu tên Andalite” nhỉ? Chắc chắn hắn không bỏ sót sư tử, gấu, cọp hay sói, và nhất là Ax đầu.

Tôi liếc ngang qua đám bạn và nhận ra Tobias đang đậu lơ lơ trước tầm mắt của Visser Ba. Còn ai chưa...

Còn Marco!

Liệu con rắn đang thập thò phía sau cái bồn thép kia có bị phát hiện không nhỉ?

<Marco! Visser Ba đã phát hiện ra bồ chưa?>

<Mình không chắc, nhưng chín ngàn gã Hork-Bajir kia thì chắc là có đấy.>

<Marco... xem bọn chúng... à, có tên nào đang nhìn bồ không?>

<Hình như không.>

Tôi có cảm giác bộ não mình đang hoạt động chậm rề. Visser Ba không thấy Marco. Tụi Hork-Bajir kia có vẻ như không nhìn đến cậu ta. Tất cả những điều đó... có nghĩa là gì nhỉ?

<Tao bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đó nha,> Visser Ba gầm gừ. <Hoàn hình ngay. Nếu không, tao sẽ lột thịt từng đứa một cho tới khi bọn mày tuân phục mới thôi.>

Hắn nâng khẩu tia Nghiệt lên, chĩa vào tụi tôi - nòng súng lần lượt lướt qua từng đứa. Tobias... Rachel... Tôi...

<Đứa nào muốn “đi” trước?>

<Đợi đã!> David la bắn loạn. <Đừng bắn tôi! Để tôi hoàn hình. Tôi không thềm quan tâm... AAAHHHHHH!>

Cassie ngoạm phập vào cằm sau bên phải của David. Cassie vốn dịu dàng, ưa mềm mỏng.

Hhrrrrrooooooooooooooooowwwrrr!

David rống lên sợ hãi và đau đớn. Tiếng rống khiến Visser Ba nhảy dựng lên.

Theo bản năng, David quay lại ráng tợp đầu Cassie. Nhưng Cassie rất thông minh trong tình huống này. David rề quanh Cassie, liền ngay sau như một cái đuôi phụ, ráng sức tợp. Nhưng hẳn không thể chạm đến nhỏ.

<Ngừng lại! Ngừng lại không ta bắn!> Visser Ba kêu lên.

<David!> Tôi thét. <Bình tĩnh! Dừng lại ngay!>

Bọn Hork-Bajir vẫn dòm lom lom, giương tia Nguyệt lên sẵn sàng, trong khi sư tử và sói vẫn tiếp tục giằng xé nhau.

Và ngay khi tụi Hork-Bajir còn sờ vào cò súng, ngay khi tôi còn đang hét David thì mảnh ghép cuối cùng của bức tranh đã được đặt vào đúng chỗ. <Thế quái nào mà Visser Ba lại được đâm Hork-Bajir kia vào đây nhỉ?> Tôi đột nhiên thắc mắc. <Ngay một con chuồn chuồn còn khó lọt vào nữa là!>

Nếu tôi đúng thì... mà liệu tôi có đúng không? Hay chỉ tại tôi quá tuyệt vọng?

<Rachel! Giải thích cho David biết rằng cậu ấy cần phải dừng lại ngay,> tôi gằn giọng.

Rachel khum bốn chân gấu lại, rồi nhảy xổ lên, vung tay trái ra táng một cú thật kinh hoàng. Tay nhỏ móc vào tay David cũng đang giương ra. David lão đảo. Cassie nhả chân David ra và lùi phắt lại.

<Ha ha ha! Tụi Andalite ấu đả nhau,> Visser Ba cười khoái chí. <Nè, giải trí vậy đủ rồi. Dừng mau!>

<Nó tấp tôi,> David hét, giọng điên tiết.

<Tao sẽ giết mày trước,> Visser Ba hầm hè David.

<Đừng! Để tôi hoàn hình! Xem này. Tôi hoàn hình đây.>

<Câm đi! Đồ hèn.> Rachel nổi xung thiên. <Mi sẽ không phải đợi đến tay Visser Ba giết mi đâu!>

<Chúng hù tôi,> David la rùm và chạy ào về phía Visser Ba.

Và giờ thì tôi đã biết chắc. Gã Visser hướng tia Nguyệt qua David, nhưng lại lưỡng lự chưa siết cò. Và đáng lưu ý hơn, không tên Hork-Bajir nào động đậy.

<Tôi quy hàng!> David hét inh ỏi.

<Chọn lựa quá tồi, David.> Tôi lạnh lùng nói. <Ax à?>

<Tôi đây, thừa Hoàng tử Jake .>

<Hình chiếu ba chiều lồng trong một hình chiếu ba chiều khác. Điều đó là có thật phải không?>

<Phải. Hình chiếu cây cột cắm thạch lồng trong hình chiếu phòng tiệc.>

<Về mặt kỹ thuật thì... hai hình chiếu ba chiều ở trong một hình chiếu *thứ ba* được chứ?>

<Hình chiếu thứ ba?> Rachel ngạc nhiên.

<Đúng, hình chiếu đội quân Hork-Bajir,> tôi nhận định. <Mình nghĩ không có tên Hork-Bajir nào ở đó cả. Chỉ có Visser Ba và vài tên Mượn xác-Người yểm trợ mà thôi. Đây không phải là sơ diễn *trực tiếp*. Tụi mình đang xem băng video.>

<Bồ chắc chứ?> Cassie hỏi.

<Marco, bồ không nằm trong tầm mắt của Visser Ba. Vậy, hãy tiến về phía trái tụi Hork-Bajir coi sao.>

<Tấn công chúng? Một mình tui hả? Ô, Jake bạn hiền ơi. Mong sao bồ đoán đúng.>

<Ừ, mình *mong* là vậy.>

<Tui đang trườn đây,> Marco nói.

CHƯƠNG 23

Tôi nín thở chờ. Nếu tôi nhận định sai, Marco sẽ tiêu đời trước tiên. Và sau đó sẽ là cả đám

bọn tôi, có lẽ trừ David.

David đứng bên cạnh Visser Ba, đang hoàn hình nhưng rất chậm. Giờ chưa thể nói đó là con người được. Nhưng chỉ vài giây nữa thôi...

Không! David lại biến hình! Nó lần lần giống sư tử nhiều hơn.

<Jake?> Marco gọi. <Tui vừa đóp vào chân một tên Hork-Bajir. Cứ như nếm không khí ấy. Tui tot thẳng qua hắn. Đúng phóc là hình chiếu rồi, nhưng hổng có từ trường.>

<Đó chính là một hình chiếu,> tôi reo lên. <Không hề có Hork-Bajir. Chỉ có tụi mình và tên Visser Ba khoác lác kia thôi.>

<Ồ ồ ô,> Rachel phấn khởi. <Để em...>

<Không,> tôi gạt phắt. <Anh nhanh hơn. Cứ để anh xử hắn.>

<Nhưng tớ ở gần hắn nhất,> David đột nhiên đổi giọng. Cậu ta chỉ cách Visser Ba có nửa mét.

<Người muốn giết bọn ta để lập công ư! Đồ ghê tởm. Cứ giết ta trước này!> Ax thét lên bất thành lời.

Trò tung hỏa mù. Hoan hô Ax!

Visser Ba ngoắt khẩu tia Nghiệt về phía Ax, và không chần chừ, David ra tay!

Một bàn chân trước của sư tử-David hươ lên, Visser Ba khụy xuống, chúi nhủi. Hắn té vấp mặt và ngực xuống đất, nhưng vẫn không chịu buông vũ khí.

Trong nháy mắt, David đã chồm lên hắn.

Lũ "Hork-Bajir" chỉ trơ mắt ra nhìn. Nhưng cỡ nửa tá Mượn xác-Người bỗng xuyên ào qua hình chiếu ba chiều lao ra, tay lăm lăm súng.

David lao tới kẹp cổ Visser Ba.

Đùng! Đoàng!

Một viên đạn sượt ngang vai David, để lại một lỗ hổng đỏ lôm cở đồng 25 xu - một lỗ kim châm đối với sư tử.

Bất chợt David lùi lại. Visser Ba đã bắt đầu biến hình.

<Không được dùng súng loài người, đồ ngu cả lũ!> Visser Ba điên cuồng thét. <Tụi bay muốn cả cái khu này nghe tiếng sao? Dùng tia Nghiệt đi!>

Tôi chồm tới tên Mượn xác gần nhất, nện cho hắn một cú khi hắn đang hấp tấp quờ tay vào trong áo gió. Hắn ngã ngửa trở lại hình chiếu ba chiều, tông ầm vào đám Hork-Bajir vô hồn.

Thình lình, mọi ảo giác biến mất. Tụi tôi đang ở trong phòng khiêu vũ vắng hoe. Tôi hất tên Mượn xác ra xa một chút, và quơ một đường móng vuốt vào mặt hắn.

Hắn ngã lăn quay và nằm im luôn. Nhiều đó không đủ giết hắn, nhưng bị móng cọp dù đã cụp lại quơ phải khác nào bị một thanh bê-tông quật vào quai hàm.

Bọn còn lại đang loay hoay rút tia Nghiệt ra. David đã đề lên Visser Ba, nhưng trong tích tắc Visser Ba đã trở nên hùng mạnh hơn. Không biết hắn đang biến thành thứ quái vật gì, nhưng đó là cái thứ đen đui, to đùng và có cả đồng cánh tay.

Tôi up lên gã Mượn xác kế tiếp lọt vào tầm mắt mình, nhưng Rachel nhanh hơn, đã tấp nhẹ lên đầu hắn. Một cú nhẹ của con gấu là quá đủ. Gã kia bổ nhào xuống như một bao khoai tây.

Nhưng có hai tên Mượn xác đã rút được tia Nghiệt ra và nhắm bắn. Cassie vọt lên.

Pằng chú!

Một khẩu tia Nghiệt khai hỏa. Cassie tru lên và lăn sượt qua mục tiêu của mình. Một luồng sáng xẹt ngang người Cassie, y như ai đó quệt lướt một thanh sắt nung đỏ lên da thịt nhỏ vậy. Sẵn đà, tên Mượn xác vừa bắn liền xông lên, ấn tia Nghiệt thẳng vào đầu Cassie.

<KHÔNG!> Tôi la thất thanh.

Visser Ba vừa mới xô được David ra, nhưng lại đã bị một lưỡi dao đuôi Andalite quặp cổ.

<Bảo bọn chúng tắt tia Nghiệt ngay!> Ax quát lớn. <Nếu tên kia bóp cò, ta sẽ ngắt cái đầu mi ngay.>

Tất cả mọi thứ bỗng ngưng tê liệt. Không một ai nhúc nhích. Chỉ có những tiếng thở dồn dập.

<Đình chiến hả?> Visser Ba gầm rú. <Đừng hòng! Tao bắt được chúng mày rồi! Cuối cùng thì tao cũng bắt được chúng mày rồi! Chúng mày còn lâu mới thoát khỏi tay tao.>

Ax rít mạnh lưỡi dao đuôi vào lớp da bò sát sần sùi, đen đúa chỗ cổ họng lổt biến hình của Visser Ba. Một tia máu đen phòi ra.

Coi bộ Visser Ba vẫn chưa chịu thua. Hắn đã mất bao công sức mới tóm được tụi tôi, đâu dễ gì hắn nhả ra.

<Ai trong số bọn mi là con người?> Hắn hỏi, giọng truyền bỗng đượm vẻ lấy lòng.

<Người ư?> Ax rặn ra cười. <Mi mất cả sự sáng suốt rồi hả, Visser? Con Người làm sao mà biết biến hình?>

<Tao biết một thằng bé loài người tên là David đã phát hiện ra chiếc hộp biến hình,> Visser Ba lạnh lùng nói. <Tao còn biết bọn giặc cỏ Andalite tụi bay đã bắt thằng bé đó rồi. Tụi bay hoặc là giết nó hoặc là kết nạp nó vào hàng ngũ của mình. Mà việc giết chóc đâu có hợp với tinh thần đạo đức giả của lũ Andalite bọn mi.>

Visser Ba hoàn hình, trở về cơ thể Andalite đánh cắp được của hắn. Đôi mắt cuống thò ra ngổ ngáo nhìn khắp lượt bọn tôi.

<Trong số bọn mi chắc chắn có thằng nhỏ David. Ta đang nói chuyện với cháu đây, David. Cha mẹ cháu đã ở phe ta. Họ thương nhớ cháu lắm. Họ rất mong mới được gặp lại cháu.>

<David, đừng...> Tôi dợm nói, nhưng đã quá trễ.

<Mày đã bắt cha mẹ tao!> David tức tối. <Mày đã biến họ thành... thành Yeerk!>

<Đúng. Nhưng bọn ta không làm thế với cháu đâu, David. Ta long trọng hứa sẽ để cháu sống tự do với cha mẹ mình.>

<Láo toét!> Ax khinh bỉ hét. <Lời hứa của Visser Ba.>

<Cháu chẳng còn chọn lựa nào khác đâu,> Visser Ba tiếp tục dụ, không thềm đếm xỉa đến Ax. <Bọn ta biết mặt cháu rồi. Chẳng bao giờ cháu có thể về lại với đời được nữa đâu, David. Cháu sẽ không bao giờ còn cơ hội thưởng thức những thú tiêu khiển của loài người nữa. Không bao giờ...>

<Câm miệng!> Ax quắc mắt.

<Mi sợ thằng nhỏ loài người nghe thủng sự thật sao, tên Andalite kia? David nè! Bọn chúng ngăn không cho cháu tiếp cận sự thật. Andalite là loài lừa đảo...>

Một tên Mượn xác ghé vào tai Visser Ba báo cáo. “Thưa Visser, có người đến.”

<David, cháu nghĩ sao?> Gã Visser gặng hỏi. <Theo bọn ta đi. Bọn ta sẽ đưa cháu đến gặp cha mẹ.>

<Đừng tốn thời giờ vô ích, Visser Ba,> Ax thét lên.

“Thưa Visser! Có người đến! Mật vụ Mỹ. Chúng ta đang gây nhiễu hệ thống thông tin liên lạc của họ. Giờ họ đang xác định nơi phát ra những tiếng ồn này, và họ sẽ lần tới đây chỉ sau vài phút nữa thôi!”

Visser Ba chần chừ. Tôi đọc thấy nét thất vọng trên mặt hắn. Đôi mắt chính của hắn đỏ ngầu lên tức tối.

<Theo bọn ta đi, David. Hãy về lại nhà cũ đi. Bọn ta chờ cháu ở đây. Đi theo bọn ta nào! Bọn ta sẽ đem lại quyền lực và bảo đảm an toàn cho cháu.>

Visser Ba lại bắt đầu biến hình, lần này thành Tony - Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng. Một tên Mượn xác đã mở sẵn chiếc va-li đựng mấy bộ com-lê của Tony.

<Bật hình chiếu ba chiều bên trong lên,> Ax chỉ dẫn, <Rồi chờ cho nó bao phủ chúng ta.>

Cả hai phe đều rút lui, tạm thời chấp nhận ngưng chiến. Bọn Yeerk đi trở ra phía cửa trong khi Visser Ba tiếp tục biến hình thành người.

Tụi tôi đứng khuất trong hình chiếu cây cột cẩm thạch.

Mười phút sau, tụi tôi rời khỏi khu nghỉ mát, vẫn chưa hết run. Trong lòng đầy hoài nghi, không tiến tới gần hơn cái mục đích của tụi tôi là bảo vệ các vị lãnh đạo của thế giới tự do.

Nhưng cả đám tụi tôi đều còn sống.

CHƯƠNG 24

Tụi tôi lăm lăm bay trong đêm. Cú trở mặt của David vẫn còn làm cả nhóm sững sờ. Tôi biết cảm giác của tụi nó. Tôi biết đứa nào sẽ bùng nổ trước và vào lúc nào. Tôi liên lạc với lần lượt

tùng đưa một bằng giọng truyền riêng.

<Đừng nói lời nào hết, Marco,> tôi cảnh báo.

<Nói gì? Nói chuyện David sẵn sàng...>

<Minh không có thì giờ tranh luận, Marco. Đừng nói, *thế thôi!*>

Tôi chưa bao giờ ra lệnh kiểu đó cả. Mặc dù tôi được coi là trưởng nhóm, nhưng tôi nghĩ mình không có quyền ra lệnh cho ai hết. Nhưng lúc này, tôi không còn chọn lựa nào khác. Chỉ cần một lời hờ hênh thôi là bọn tôi sẽ vướng vào những rầy rà còn ghê gớm hơn những rắc rối tụi tôi đang gặp phải...

<Các cậu biết là tớ chỉ giả bộ đánh lừa bọn Yeerk thôi mà, đúng không?> David phân bua.

<Phải rồi!> Rachel bắt đầu mở miệng, giọng đầy vẻ chế nhạo.

<Rachel, im đi!> Tôi gắt chỉ để mình nhỏ nghe thấy.

<Đúng đấy!> David la bai bai. <Tớ sẽ không bao giờ đầu hàng! Rachel, cậu lấy quyền gì mà bảo tớ là đồ hèn nhát. Biết đâu chính cậu mới là kẻ nhát gan.>

<Rachel! MỘT LỜI CŨNG KHÔNG. Nghe chưa?> Tôi gằn giọng.

Rồi lần lượt tôi truyền cùng một thông điệp tới Tobias, Ax và Cassie: Không ai được trách móc David. Tất cả sẽ chấp nhận chuyện cậu ta kể, và sẽ hành xử như thể là thế.

<Nghe này,> David vẫn tiếp tục phân trần. <Chính tớ đã vật hấn xuống, đúng không? Tớ đã khống chế được tên ma quỷ, mặc dù Cassie đã nhai chân tớ. Một việc hoàn toàn không cần thiết.>

<David, cậu làm tốt lắm,> tôi vỗ về.

<Ừ, mình nghĩ suýt nữa thì bồ đã cho hấn đi đời,> Marco để thêm.

<Minh cũng rất cảm kích!> Rachel tán dương, đoạn nói riêng với tôi. <Xí, đồ sâu bọ nhu nhược. Gió chiều nào hấn theo chiều ấy chứ gì. Hấn trở mặt với Visser Ba vì thấy phe tụi mình thắng thế.>

David có vẻ nhẹ nhõm. Sau đó, còn hơn cả nhẹ nhõm, cậu ta bắt đầu bốc phét.

<Tớ chưa bao giờ sợ gã đó. Không hề. Giữa hắn và tớ, có *nợ nần* cần giải quyết với nhau đấy. Và tớ chắc hắn đã hạ gục hắn, nhưng không thể, mấy bồ biết đấy, tại vì chúng đã tóm được Cassie.>

<Cảm ơn, David.> Cassie nhỏ nhẹ. <Mình nghĩ bồ đã cứu sống mình.>

<Không có chi,> David đáp.

Nó cứ huyền thuyên mãi dọc đường về nhà kho. David khoe khoang, tụi tôi hòa theo. Và thực ra là, tôi không thể hoàn toàn chắc chắn được rằng nó không nói hết toàn bộ sự thật.

Linh tính mách bảo tôi rằng David đã nói xạo, rằng cậu ta quay lưng lại Visser Ba, như Rachel bảo, là vì “gió chiều nào thì theo chiều nấy” thôi...

Nhưng tôi không thể chắc chắn. Tất cả những gì tôi biết chắc là: tụi tôi không thể ra về nghi ngờ David. Nếu cậu ta nói láo, tụi tôi chỉ có thể cảnh cáo cậu ta là cùng. Còn nếu cậu ta nói thật, tụi tôi sẽ phá hủy nốt chút cơ hội tin cậy hiếm hoi giữa cậu ta và tụi tôi.

Vì vậy tụi tôi đành ngậm miệng và ráng chơi theo kiểu của cậu ta. Vào lúc này thôi.

Khi tụi tôi về đến trang trại nhà Cassie thì trời đã tối mịt. Rachel phải nhanh chóng về nhà để tránh bị cấm túc vĩnh viễn. Cassie phải sáng tác một câu chuyện về việc gặp một con gấu trúc bị thương đã trốn mất. Ba mẹ nhỏ sẽ chấp nhận điều đó. Marco về cơ bản đã bị "xạc" một trận nên thân, trừ phi nó gặp may và ba nó đã đi hẹn hò. (Mà té ra là hổng phải vậy. Marco sắp phải bón phân cho vườn rau và hổng được xem TV một tuần liền.)

Ax và Tobias thì hổng vấn đề gì. Tôi cũng không. Tôi biết Tom chắc vẫn đi ra ngoài. Và một khi ba mẹ không ở trong thị trấn, tôi không gặp nguy cơ bị cấm túc.

Tôi truyền ý nghĩ riêng cho Tobias và Ax rồi bay vội về nhà, hoàn hình. Tôi cẩn thận vò nhàu tấm trải giường, xếp hai cái gối lại, lấy chăn đắp lên giả vờ như tôi đang ngủ say sưa. Tôi ăn ngon ngấu vài thứ, rồi cố ý vứt đĩa dơ tầy huầy ra đấy. Để khi về, Tom sẽ nghĩ là tôi đã tấn công tủ lạnh trước khi đi ngủ. Thậm chí tôi còn quên tắt ti-vi - như thể thỉnh thoảng tôi vẫn đăng trí phạm phải.

Xong đâu đó, tôi biến hình lại và bay đến Đường Thú hoang. Trở về dạng người, tôi lúp xúp chui vào núp trong thùng chiếc xe tải của ba Cassie.

Không trông thấy Ax và Tobias, nhưng tôi biết họ đang lẩn khuất đâu đó trong đêm tối.

Nửa đêm. Chẳng động tĩnh gì.

Một giờ sáng. Vẫn im lặng như tờ.

Có lẽ tôi đã làm! Mong rằng vậy. Nếu không, tôi cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Dù gì, tôi cũng cho bạn biết một điều, Bạn không muốn thử và mong mọi gì đầu vào lúc một giờ sáng. Không có gì ngoài sự chán nản vào giờ đó. Ngôi nhà của Cassie tối om. Tất cả mọi người đều đang yên giấc.

Hai giờ sáng.

Trời bắt đầu lất phất mưa. Nhưng nếu bạn phải ngồi thu lu trên đám rêu mốc đằng sau xe tải, trên người độc một cái quần soọc và áo thun mỏng manh thì cơn mưa chẳng “lất phất” chút nào.

Tôi khó nhọc trườn ra khỏi thùng xe và leo lên ca bin. Không thể tin nổi! Chìa khóa xe vẫn nằm trong ổ.

Tôi xoay chìa khóa, bật radio lên, vặn nhỏ vô-lum nghe tin tức. Một cách giết thời gian í mà.

Hai giờ ba mươi phút sáng.

Tôi đã nhầm về David. Nếu cậu ta ở trong nhà kho, nghĩa là tôi đã nhầm. Và cậu ta **đang ở** trong nhà kho.

Tâm trí tôi cứ tua đi tua lại những cảnh tượng đã qua. Khoảnh khắc David thất thần hét lên. <Khoan đã! Đừng bắn! Tôi hoàn hình ngay đây. Tôi không quan tâm...>, rồi cuộc giằng co giữa cậu ấy với Cassie...

Liệu David có nói thật không? Phải chăng đó là cách cậu ta lập mưu để lại gần Visser Ba? Và Cassie là kỳ đà cản mũi?

<Chúng hù tôi!> Cậu ta đã hét lên như vậy khi chạy ừa về phía Visser Ba. Cái đó cũng là một phần trong kế hoạch của David sao?

Tôi cố chống chọi cơn buồn ngủ. Đầu tôi cứ gục xuống, rồi bất chợt lại giật cục lên cố hồi tỉnh. Mắt tôi lơ lơ quan sát khu chuồng thú.

Và, thực tế là tôi đã bỏ lỡ khi chuyện đó xảy ra.

Nhưng Ax thì không.

<Ax đây.> Ảnh nói bằng giọng truyền to hết cỡ mà ảnh có thể phát ra được. <Có một con đại bàng lửa đang rời trang trại.>

Giọng truyền của Tobias cũng từ đâu đó gần hơn vọng tới. <Mình thấy cậu ta rồi, Jake. Hy vọng bồ nghe thấy - có một tên phản bội trong nhóm chúng ta.>

CHƯƠNG 25

Tobias sà xuống bên cạnh tôi.

“Bám theo,” tôi nói cộc lốc. “Đừng để nó thấy bồ. Mình và Ax sẽ theo sau.”

Tobias giang cánh bay lên, thông lại vài câu. <Ổng dễ đâu, Jake. Trong bóng tối nhỡn lực của nó ngang ngửa mình. Tụi mình thì bay chậm rì.>

“Cứ cố hết sức,” tôi nói trong khi đã bắt đầu biến thành chim ưng Peregrine.

David đã khởi hành trước Tobias một chút và trước tôi với Ax khá lâu. Ax cũng đang biến hình thành điều mướp. Bọn tôi chẳng đứa nào bay cừ trong đêm cả, còn đại bàng lửa lại bay khá nhanh - nhanh hơn cả điều hâu đuôi đỏ.

Tôi bắt kịp Ax trên không khi bay qua nhà kho của Cassie. Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu tôi là nên gọi Cassie, mặc cho nguy cơ ba mẹ nhỏ sẽ phát hiện ra nhỏ vắng nhà. Nhưng không có thời gian. Và chắc chắn ba đứa tụi tôi cũng có thể đối phó lại David.

Ax và tôi hồi hả bay. Tụi tôi liên tục gọi Tobias, nhưng có lẽ nó đã ở ngoài tầm nghe được. Tôi hồng thấy Tobias, và cả David.

David bay về ngôi nhà cũ của hăn chẳng? Hay hăn đã nạp mình cho bọn Yeerk? Lẽ nào hăn khùng đến thế?

Một lần nữa tôi phải đối mặt với sự thật rằng tôi không hiểu David. Hăn vẫn là một ẩn số. Hăn đang làm gì ta?

Mất dấu cả David lẫn Tobias, tôi chẳng còn biết phải bay đi đâu nữa. Có trời mới biết Tobias có theo kịp David hay không.

<Ax? Tụi mình sẽ bay về phía nhà cũ của David nha.> Tôi đề nghị.

<Phải, có lý đấy,> Ax đồng ý. <Nếu...>

Ax dường như định nói gì thêm.

<Nếu gì?>

<Nếu David đi theo bọn Yeerk thì chúng ta sẽ làm gì cậu ta?>

<Mình không biết,> tôi đáp.

Tụi tôi đập cánh gấp gáp, lặng lẽ bay trên những khu nhà tối om, những con đường vắng tanh vắng ngắt, trên những gian hàng cửa đóng im ỉm.

Cách vài phút tôi lại gọi Tobias, nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Và một cách chậm rãi, một ý nghĩ mới nảy ra trong đầu tôi: Biết đâu không phải là Tobias đang ở ngoài tầm truyền ý nghĩ. Biết đâu Tobias *không thể* trả lời được nữa.

<Ax? Để mắt tìm Tobias nha!>

<Tôi vẫn đang tìm đây. Nhưng chẳng thấy bạn ấy ở quăng trời nào cả.>

<Không phải trên trời,> tôi bảo. <Tìm dưới đất í.>

<Bạn nghĩ David đã tấn công Tobias sao?>

<Ax, mình không biết phải nghĩ gì nữa. Hy vọng đây là một sự nhầm lẫn kinh khủng. Chúng ta phải chiến đấu chống lại một kẻ phản bội, một hội viên Animorph, mọi chuyện rồi sẽ ra sao đây?>

<Chúng ta đã tới nhà David.> Ax nhắc.

<Visser Ba nhấn mạnh rằng chúng sẽ chờ David ở đây. Như vậy có nghĩa là chúng cũng đang giăng bẫy chờ chúng ta.> Tôi nhìn xuống ngôi nhà. Nó vẫn mang những tàn tích của cuộc hỗn chiến tranh giành chiếc hộp biến hình. Cửa sổ phòng David vẫn còn một lỗ thủng to tướng, kính bể nát vụn, khung gỗ xộc xệch xệ hẳn xuống.

Một chiếc xe tải đậu chắn ngang giữa phố - chiếc UPS màu nâu. Trước giờ tôi chưa từng thấy xe tải UPS đậu trên con đường này.

<Không biết chúng nhét được bao nhiêu Hork-Bajir vào đó nhỉ?> Tôi tự hỏi.

<Tôi không thấy David đâu. Cũng chẳng thấy Tobias.> Ax nói.

<Mình cũng không thấy. Nhưng có thể David trốn đâu đó trong nhà. Để mình vào xem sao.>

<Hoàng tử Jake, đây là một cái bẫy!>

<Mình biết. Bọn Yeerk đang canh chừng David. Nếu cậu ta đã tới đây thì bọn chúng *biết* chưa nhỉ? Có lẽ chúng không phát hiện ra cậu ta đã tới, và cậu ta đã lẻn được vào trong nhà rồi. Có lẽ cậu ta chưa biết quyết định ra sao nên cần thêm thời gian để suy nghĩ cho thấu đáo.>

<Quá nhiều cái “có lẽ” không thể chấp nhận được.>

<Ừ. Chắc là thế. Ax nè, mình cần bồ trong hình dạng nguy hiểm nhất của bồ. Và đó chính là hình hài Andalite. Bồ đáp xuống sân sau giữa hai ngôi nhà kia kìa để hoàn hình. Và hãy ở tư thế sẵn sàng nhảy qua hàng rào sang nhà David nha.>

<Tốt hơn tôi nên ở bên bạn!>

<Không cần đâu! Một mình mình vào được rồi. Nếu có thể bắt kịp được David, đây là cách duy nhất.>

Lúc đó tôi muốn tỏ ra là người hùng can đảm. Nhưng điều đó sẽ không thực tiễn chút nào. Có thể có vài tay hổng hề sợ đối mặt với cái chết. Nhưng tôi nghĩ mấy tay đó sẽ được gọi là những thằng điên, chứ hổng phải anh hùng.

Tôi sợ. Tôi biết cái gì trong chiếc xe tải UPS. Tôi không biết có gì trong ngôi nhà đáng sợ bỏ hoang đó.

Điều tôi biết là tôi hổng có thời gian biến thành gì khác. Cũng chẳng tìm ra kế hoạch nào hay ho hơn nữa. Tôi chỉ còn biết bay vào và hy vọng.

Tôi lao ầm về hướng cửa sổ - chính xác là cái lỗ đã từng là cửa sổ.

Tôi xuyên đại qua không khí ban đêm giá lạnh, không sự sống.

Quang cảnh bên trong căn phòng của David thật lạ. Trận chiến trước, tụi tôi đã phá sập những bức tường, đập đồ đạc gãy nát, biến nơi này thành một chốn hoang tàn.

Nhưng ai đó đã kê lại chiếc giường vào chỗ cũ, cho nó dấu mặt lại chiếc ti-vi đang mở, dù màn hình mờ cảm và trắng xóa.

Một con đại bàng lửa đang đậu đầu hấu trên thành giường, giống mắt vào màn hình.

Đó cũng là lúc tôi thấy một con chim nữa. Một cục lông nhàu nhì, rã rượi nằm bên trên tấm trải giường sờn cũ. Máu loang nhoe nhoét cả tấm vải.

<Tobias!> Tôi rú lên xót xa.

Không có tiếng đáp lại.

Con đại bàng lửa lù đừ quay đầu qua dòm tôi. <Cậu ta theo đuôi tớ,> David nói tỉnh bơ. <Ráng ngăn tớ lại.>

Có tiếng “không” cứ chực òa lên trong đầu tôi, lặp đi lặp lại mãi cho đến khi tôi rống rít lên một tràng như tiếng còi hụ. *Không, không, không!*

<Tobias!> Tôi thét gọi lần nữa.

Không có lời đáp.

Tôi chẳng biết phải làm gì với con đại bàng lửa-David cả. Hấn bực gấp ba lần tôi, trong khi không có đứa bạn nào yểm trợ tôi hết. Tôi giồng tai lên ngóng hơi thở của Tobias.

<David, cậu không được làm thế.> Tôi nói, cố diêm tĩnh hết sức.

<Làm gì hả Jake? Bán mình cho Yeerk ư? Không đời nào! Cậu nghĩ tớ ngu đến mức đó sao? Đấy không phải là mục tiêu của tớ...>

<Thế thì mày đang làm cái trò gì thế?!> Tôi đột nhiên không giữ được bình tĩnh nữa, gào lên. <Mày đang làm cái trò gì thế, đánh Tobias trọng thương hả?>

<Trong thương thi á? Ồ không, nó chết rồi, nếu mày còn đang phân vân về chuyện đó,> David tàn nhẫn nói. <Nó chết chắc rồi.>

Tâm trí tôi bỗng tê dại đi khi nghe những lời đó. Tôi ráng lắng nghe tiếng thở vọng ra từ đồng lòng lem nhem kia. Nhưng tuyệt nhiên chẳng nghe được gì.

Tôi bỗng cảm thấy yếu lả, bất lực. Làm sao lại đến nông nỗi này. Làm sao tôi lại để nó xảy ra được cơ chứ?

<Tại sao mày làm thế?> Tôi hỏi.

<Tao đâu còn lựa chọn nào nữa? Bọn Yeerk biết tao. Bố mẹ tao đòi tao về. Còn mày... và tụi kia? Ê này, cái hôm ở quán trọ Ngày Nghỉ, mày đã làm cho tao sáng mắt ra. Phải, mày đã lên mặt nói đại khái thế này: “Nếu cậu mà còn đi lông nhông sử dụng quyền năng biến hình dưới bất cứ hình thức nào thì bọn tôi sẽ ngăn cậu lại. Cậu là mối nguy hiểm với bọn tôi ...”>

Tôi nhớ là mình có nói như vậy thật.

<Mày tưởng tao không biết mày dọa nạt tao sao, Jake?> David cao giọng. <Tao mà chịu suốt cuộc đời nghe theo mệnh lệnh của mày á? Cả Marco, Rachel, và Cassie nữa - tụi bay là một băng chứ gì. Xời, tụi bay tự cho mình không phải là đám nhóc bình thường. Chỗ mày biết há, tao cũng đâu phải thằng nhỏ bình thường. Gia đình tao luôn sống rày đây mai đó, chuyển chỗ ở xoành xoạch. Ở trường tao luôn luôn là đứa mới đến. Tao đã quen bị xô đẩy, ăn hiếp bởi những đứa gọi là trẻ em bình thường rồi. Thế đấy! Với cái đám khác thường tụi bay thì tao cũng luôn là người mới. Vậy mà tụi bay cũng đòi hoành hành, hù dọa tao hả? Thậm chí con nhỏ Rachel còn bảo tao là đồ hèn nữa. Chỉ vì tao muốn được sống thôi sao? Tao không nghĩ vậy đâu.>

<Mày giết Tobias vì mày nghĩ đây cũng là những trò bắt nạt nhau vớ vẩn ở trường thôi sao?!> Tôi gầm lên phẫn nộ.

<Tao là kẻ sát nhân ư? Tao không nghĩ vậy đâu, Jake,> David cười sằng sặc. <Nó là một *con chim*. Mày muốn giết chim lúc nào mà chẳng được - đâu có bị kết tội là giết người. Tao không bao giờ giết người, thậm chí làm đau một con người tao cũng không làm nữa kìa. Còn thú vật ư? Chuyện đó khác à nha.>

David trừng trừng nhìn tôi bằng con mắt phùng phục của đại bàng lửa. Tôi có thể làm gì được bây giờ? David - đại bàng lửa nhanh nhẹn hơn tôi, to xác hơn tôi. Nếu nó đã đánh gục được Tobias, thì nó cũng dư sức cho tôi đi đời.

<Tao còn lựa chọn nào nữa, Jake?> David hỏi, đượm vẻ phiến muộn. <Không gia đình. Không nhà cửa. Cũng chẳng được thông dong sống như một con người. Bị bọn Yeerk săn lùng ráo riết. Phải suốt đời sống trong ổ rơm của Cassie sao? Tao được khuyên bảo những gì? Cứ để Marco châm chích à? Để Rachel cười vào mũi tao à? Và khi gặp nguy hiểm tận mạng thì phải chui nhủi thành rận rệp hoặc sẽ bị giết ư? Có lẽ mày muốn trở thành siêu nhân, nhưng tao thì không thêm. Bây giờ tao đã có quyền năng biến hình, tao sẽ tận dụng nó.>

<Bọn Yeerk sẽ không bao giờ ngưng lòng sục mày,> tôi gào lên.

<Còn khuya bọn chúng mới mò ra tao. Đấy, tao chỉ việc thu nạp ADN của một người nào đó, phải không nào? Cứ hai tiếng một lần, tao sẽ là một người - thậm chí tao đã nghĩ sẵn tao sẽ là người nào nữa cơ. Với phép biến hóa, tao có thể lấy bất cứ thứ gì tao muốn. Bất cứ thứ gì. Tao có thể là tỉ phú, nếu muốn.>

<Nếu bọn Yeerk không tóm được mày thì bọn tao sẽ làm việc đó,> tôi hăng tiết.

<Ừ, tao biết,> David công nhận. <Nhưng nên nhớ, bọn mày giờ chỉ còn có năm đứa. Và tí xíu nữa thôi, Jake, con số đó sẽ là bốn.>

Đó là lúc con đại bàng lửa xòe cánh ra, đập mạnh và tông thẳng vào tôi.

CHƯƠNG 27

Con đại bàng lửa thật khổng lồ! Đôi cánh nó muốn choán hết cả căn phòng. Móng vuốt nó xổ ra hết cỡ như cái bàn cào, rút banh tôi ra trong chớp mắt.

Tôi rớt xuống đánh oạch, ngã ngửa ra giờ căng lên trời. Bất giác, tôi làm điều mà chim ưng không bao giờ làm - điều mà bản năng đại bàng lửa của David không bao giờ ngờ đến...

Con đại bàng lửa lại xấn xổ xông tới. Nhanh như cắt, tôi lăn vào gầm giường, móng vuốt ngửa lên bầu chặt vào thành gỗ.

<Để xem mày sẽ trốn trong đó được bao lâu.> David chế nhạo, nhưng trong giọng nói của nó có pha vẻ thất vọng.

Cái đầu chim tổ chẳng của nó ghé mắt nhìn vào gầm giường. Nếu nó mà chui vào chỗ tôi là nó sẽ bị kẹt cứng liền, không thể cựa cựa được nữa.

Con đại bàng lửa bay vèo vèo lên bậc cửa sổ. Và khi hé mắt nhìn theo, tôi thấy móng vuốt nó đang dài ra. Ồi, nó đang hoàn hình.

David phạm sai lầm rồi. Cho dù nó có tất cả khả năng biến hình như tôi, nhưng nó lại không

có được kinh nghiệm săn sỏi bằng tôi. Nó không biết là khi đang biến hình đang dở, nó rất yếu ớt, và tôi có thể trốn thoát.

Chỉ có điều tôi không muốn chạy trốn. Không đời nào, khi mà xác Tobias đang nằm trên giường phía trên tôi.

Tôi đã từng xông pha bao trận chiến với đủ loại Hork-Bajir, Taxxon, và cả với Visser Ba. Tôi luôn luôn hy vọng chiến thắng, chứ không bao giờ khao khát được giết chóc.

Nhưng lần này thì khác. Tôi không muốn chạy trốn. Tôi muốn tiêu diệt David. Tôi muốn thủ tiêu nó. Tôi muốn trả thù.

Bàn chân người của David bắt đầu lấp ló ra khỏi vuốt chim. Tôi nhắm nhe nó thật cẩn thận, rồi chờ đến lúc thuận lợi liền luồn ra ngoài từ phía bên kia giường, vỗ cánh...

David đứng ngậy như phỗng, cao cả mét, mình mẩy vẫn còn đầy lông, khuôn mặt vẫn là mặt của đại bàng lửa, nhưng những ngón tay người đang lòi ra từ đầu cánh.

Nó loạng choạng lúc lắc và lập chập tóm đại một thanh gỗ dài cỡ cây gậy đập bóng chày.

<Nào, chú chim nhỏ> hần nói. <Thử bay ra cửa sổ đi, cứ thử làm xem nào.>

Tôi nỗ lực đập cánh, tạo ra nhiều tiếng ồn từ đôi cánh của tôi, nhưng tôi không bay mà chạy lồm chồm trên sàn nhà, dùng cánh để tăng thêm tốc độ.

Nhìn thấy rõ tôi sắp làm gì, David vội hụp xuống định phang cây gậy xuống người tôi. Nhưng rủi cái nó vẫn còn ở dạng chim nhiều hơn là người - mà chim thì đâu có cổ tay.

Bụp! Nó đập hụp, cây gậy sượt qua tôi, giờ thì tôi đã ở ngay dưới tầm che của thân hình hần. Ngay phía dưới người hần và đang bay thẳng lên, thẳng vào mặt hần.

David ngả lùi lại và đưa bàn tay còn luôm nhuôm lên che mặt. Nhưng tôi đã ở rất gần, còn nó thì quá vụng về.

Hai vuốt chim của tôi cạ hết sức vào mặt nó.

“Aaaaaaa!” nó rú lên bằng cái miệng người còn chút xíu là chim.

Tôi quặp móng vuốt vào cái mũi đang nhô ra, bỗng...

Rầm rập! Rầm rập! Rầm rập!

Tiếng bước chân khua dồn dập.

RẦM! Cánh cửa bung bản lề, đổ ầm vào trong, đồng thời một tên Hork-Bajir ủa vào phòng.

David vẫn còn mù vì bị lông tơ che kín và vì máu rỏ rùng rùng trên mặt. Ngay lập tức, tôi buông David và tuôn thẳng ra phía cửa sổ. Tôi ráng sức bay qua cửa trong khi gã Hork-Bajir túm lấy đuôi tôi rì vào.

David cũng chồm lên, bươn qua cửa sổ! Tôi đã bay ra trước, đang rơi thì bị thân hình của David rơi xuống bập phải. Tụi tôi cùng rơi đuồn đuồn, bỏ lại cái hồ bơi ở đằng sau.

David nằm ngửa nhưng đã biến hình được đôi chút.

Tên Hork-Bajir cũng quăng người qua cửa sổ, lao theo tụi tôi vào mảnh sân tối thui. Hắn vốn là loài sống trên cây, cho nên một cú nhảy ba chục mét chẳng nhằm nhò gì với hắn cả.

Phịch!

Phịch!

Phịch!

Ba gã Hork-Bajir to bành ky đáp xuống bãi cỏ. Những cặp chân gà của chúng ngấp sâu trong đất. Rừng gươm của chúng nhấp nhóa trong ánh sáng tù mù. Tôi nằm ngay đơ, lông bết bùn và cứng đờ. David đang biến hình thần tốc. Những nét loài người của nó biến dần.

Nhưng cả hai tụi tôi đều không thể bay lên mà không va vào cái hàng rào. Tôi cần phải chạy để lấy đà mới bay lên cao và nhanh được, trong khi đó sau lưng tôi lại là cái hồ bơi án ngữ. Tụi Hork-Bajir vẫn hùng hục chạy thẳng đến chỗ bọn tôi.

Có lẽ trong vài giây nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Người tôi căng lên, chờ đợi một nhát chém có thể cắt tôi ra làm hai.

Chợt, có khối gì đó bay vèo qua đầu! Qua hàng rào! Qua hồ bơi! Không, không phải là bay mà là phóng vút qua.

Ax đó! Vượt qua hàng rào và qua hồ bơi, ánh hạ bốn chân ngay vào chính giữa tôi và gã Hork-Bajir đang chạy đầu.

<Tôi nghĩ rất có thể bạn đang cần yểm trợ, Hoàng tử Jake.> Ax nói diêm dăm.

“Andalite!” tên Hork-Bajir bực nhất rú lên.

<Đúng, Andalite đây.> Ax trả lời với đầy đủ vẻ kiêu hãnh của dân tộc mình. <Thật đáng thương cho mi, tên Yeerk kia.>

Một người Andalite khó mà chơi lại ba tên Hork-Bajir, nhưng được cái, bọn Yeerk rất e dè cái đuôi Andalite lợi hại, cho nên lũ Hork-Bajir có vẻ chù chừ.

Dù chúng linh đình không lâu, nhưng cũng đủ để cho Ax cúi xuống, bế thốc tôi lên bằng bàn tay nhiều ngón của anh, rồi nhảy giật lùi phóng qua bờ hồ bên kia ngon ơ.

<Oa! Mình không ngờ bồ lại làm được vậy đó!> Tôi cảm kích.

<Tôi cũng không ngờ luôn.> Ax nhã nhặn đáp.

Tụi Hork-Bajir liền đuổi vòng theo chu vi hồ tới chỗ tụi tôi. Thoáng ngại ngần ban đầu của chúng đã qua đi, và chúng đang dán mắt vào anh chàng Andalite một trăm phần trăm.

Chúng bỏ mặc David.

Ax quay lại và phóng qua hàng rào, chạy thẳng. Tụi Hork-Bajir chẳng cần phải nhảy qua hàng rào chỉ cho mất công, chúng cứ thế húc thẳng vô, khiến cho cái hàng rào đổ ụp xuống, kèm theo một tiếng ồn khủng khiếp.

Đèn từ các nhà lân cận đồng loạt bật sáng lên.

Mải chạy, lũ Hork-Bajir không hay rằng ngôi nhà lán giềng ở bên này cũng có hồ bơi.

Ax bay véo qua hồ bơi, còn tụi Hork-Bajir lố đà rơi tòm xuống.

Tòm! Tòm! Tòm!

Ba con quái vật cao hơn hai mét không thể chết đuối trong cái hồ nông choèn một thước tám này được, nhưng chúng không thể đuối kịp tụi tôi nữa.

Phía trên, tôi thấy một con đại bàng lửa đang bay.

<Mình phải đuổi theo nó.> Tôi nói.

<Chờ tôi biến hình xong rồi đi cùng với bạn.> Ax bảo.

<Không. Chúng ta không thể để mất dấu vết nó!> Tôi dứt khoát. <Đừng theo tôi! Hãy đi gọi tiếp viện. Gọi Rachel ngay vì nhỏ sống gần đây nhất. Nhỏ có thể biến thành cú để tìm ra mình và David.>

<Chúc gặp may, Hoàng tử Jake.> Ax bùi ngùi nói.

Thường thì tôi sẽ nói "Đừng gọi mình là hoàng tử." Đó là một trò đùa vẫn đang tiếp diễn giữa tôi và Ax. Nhưng giờ hồng phải là lúc để đùa.

<Ax, mình nghĩ Tobias chết rồi,> tôi nói. <David đã giết cậu ta.>

<Thật khủng khiếp.> Ax thẳng thốt.

<Đúng. Gọi Rachel mau. Nếu David giết Tobias, thì chúng ta buộc phải làm một điều kinh khủng nữa!>

Tôi xé không khí, học tốc phóng theo con đại bàng lửa.

CHƯƠNG 28

David đã trông thấy tôi. Dù mạnh hơn tôi trong không trung, nhưng nó vẫn cứ mãi miết bay.

Tại tôi bay vù vù xuyên màn đêm - ngang qua trường học, qua cả công trường bỏ hoang, nơi bọn tôi đã gặp hoàng tử Elfangor để rồi trở thành những chiến binh Animorphs ngày nay.

Thoạt đầu tôi nghĩ David bay trở về trang trại của Cassie, nhưng nó bay qua luôn, rõ ràng là chưa định hình cụ thể sẽ bay đi đâu.

<Mày đã biến hình quá lâu rồi đó, Jake.> Nó hú hét. <Hoàn hình mau đi.>

<Thời gian tao biến hình cũng ngang bằng mày mà, David.>

<Mày nói cũng đúng đấy. Tao đang tìm chỗ thích hợp để hoàn hình đây. Nhưng trước hết,

tao phải kiểm chắc thứ gì cái đấy.> Nó nói.

Tôi không biết David ngụ ý gì. Nhưng rồi tôi thấy nó chao xuống, liệng về phía khu thương xá.

Nó mất hút sau đồng thiết bị điều hòa không khí ở trên mái tòa thương xá rộng mênh mông.

Tôi nhìn lại xem Ax có bay theo không. À, ảnh đã làm điều tôi dặn: bay đi gọi Rachel.

Không có gì cả. Bầu trời quang quẻ.

Tôi cũng lướt xuống mái khu thương xá, tránh chỗ David vừa đáp xuống.

Tôi ngừng chân trên một mái nhà rải sỏi, kiệt sức sau những lần vỗ cánh không dứt. Tôi quan sát cẩn thận, đầy sợ sệt vào màn đêm. Cố căng tai lên, nhưng chẳng nghe thấy có người nào ở gần cả...

Tôi canh chừng coi David có bay lên lại hay không. Nhưng tự trong tim tôi biết là nó không làm thế. David đã chiếm cứ được chỗ này thì không đời nào nó từ bỏ.

Tôi hoàn hình và nhanh chóng đứng đó, cảm thấy chơ vơ, bất an. Tuy nhiên, không ai dưới đất có thể thấy được tôi bởi vì xung quanh mái nhà có gờ ngăn. Đằng sau tôi, chếch về bên phải là bức tường tầng thứ ba của cửa hàng bách hóa đồ sộ. Tôi đang ở phía trên tầng hai của khu thương xá chính.

Tôi lại biến hình.

“Nào David,” tôi thét gọi trong đêm. “Mày muốn đánh nhau hả? Thế thì ra đánh nhau nào.”

Những vằn vện cam và đen vắt chéo qua cơ thể tôi.

Cái đuôi dài bật ào ra khỏi mông.

Tôi đổ ầm xuống trên những đệm chân trước to bằng cái chảo chiên. Tôi kiểm tra móng vuốt, xem nó mọc từ từ ra khỏi vỏ bao chân.

Lập tức, tôi cảm thấy bản năng cọp dâng trào, sôi réo trong mình. Tôi đã biến hình cọp cả trăm lần rồi, và tôi biết cách chế ngự cái bản năng khát máu của nó.

Nhưng lúc này tôi không muốn kìm nén cái bản năng ấy, khi mà Tobias đã bị tên phản bội kia hạ sát.

Tôi hít không khí đánh hơi David. Tôi lắng nghe và nhận ra tiếng những bàn chân có đệm đang rón rén trên sỏi và giấy dầu.

Tôi nhìn, với cặp mắt cọp xóa nhòa bóng đêm.

<Mày chưa trả lời câu hỏi của tao, Jake.> David gừ gào. <Sư tử đấu với cọp. Mày nghĩ ai sẽ thắng hả?>

<Thử rồi biết.> Tôi hét.

Ngay tức khắc, một khối nâu vàng lao thẳng vào tôi, sát rạt mặt đất.

Nó nhanh lắm. Nhanh đến nỗi con người không tài nào phản ứng kịp, và nhanh đến mức nạn nhân không kịp kêu.

Nhưng tôi không phải là con người.

Như một chiếc xe lửa rời bến, David lao ập vào tôi, hàm nanh vàng nhè ra. Tôi dùn người, tập trung dồn hết lực vào chân và hạ thấp cái đầu mượt mà của mình xuống.

Tụi tôi đâm sầm vào nhau! Quai hàm của David sượt ngang tai tôi. Tôi phập rẫng xuống và vận trúng... trúng bồm sư tử! Răng tôi ngập ngựa trong đồng lòng nhùng toàn lông là lông.

<Aaaaagggghhhh!> Tôi rống lên thống thiết. Tôi cảm tưởng như ai đó xóc nguyên cả cái xiên nung đỏ vào vai mình.

Bị răng David cắm sâu vào cơ bắp và gân, tôi vặn vẹo điên cuồng, nhưng chỉ khiến cơn đau càng dữ dội hơn.

Rồi tôi lăn ngửa ra, để lộ nguyên một cái bụng chành bành!

Thấy thế, David bèn nhả vai tôi ra, tính phập một cú dứt điểm cho tôi lòi ruột. Nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi cong lưng, giương cả bốn vó ra và vận hết sức bình sinh búng lên.

Hắn tấp trả. Máu chảy ra từ mõm.

Như ánh chớp, tôi vùng dậy đứng trên bốn chân, nhanh nhẹn và uyển chuyển như một con mèo.

Nhưng sư tử cũng thuộc dòng họ nhà mèo.

Móng vuốt nó móc vào thái dương tôi mạnh đến nỗi tôi cảm thấy con mắt mình nổ toang. Tôi nhảy dựng ra xa và tránh được cái nanh chết chóc trong gang tấc.

Bất ngờ, cả hai tụi tôi đều lăn một vòng rồi lại chồm đứng lên, đối đầu gườm gườm nhìn nhau. Cả hai cái đuôi cùng co giãn giật, chờ đối phương sơ hở.

Về tốc độ thì cả hai đều nhanh như nhau. Dẫu tôi bự hơn và nặng hơn, nhưng những điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Cái chính là David sở hữu một cái bờm bù xù, ngăn không cho răng tôi chạm được đến chỗ hiểm nhất: những động mạch cổ dễ dàng phun máu tung tóe.

Tôi nhìn trao tráo vào mắt nó. Nó cũng nhìn phùng phùng vào mắt tôi. Cả hai đều tích điện! Cả hai đều run bần bật, găm gù vì tràn trề năng lượng, tốc độ và sức mạnh.

David chồm lên!

Tụi tôi lại tông uỳnh vào nhau, vai đụng vai, và lại lăn tròn trên mái nhà.

Tôi xõ mạnh ra như ánh chớp, đứng trên bốn chân. Nhưng than ôi, tôi bỗng nhận ra chỗ mình đang đứng không phải là sỏi nữa. Bàn chân tôi trôi tuồn tuột, móng vuốt tôi chẳng có gì để bám.

Tôi đang đứng trên kính. Cửa sổ thông sáng!

Nhìn xuống dưới, tôi thấy những bóng đèn đêm mờ ảo trong khu thương xá, tôi còn thoáng thấy tiệm sách Walden và cửa hàng búp bê Baby Gap kế bên.

Khoảng cách từ đây rơi xuống đại sảnh là sáu mét.

David lại chồm lên. Nhưng tấm kính trơn láng không tạo đủ độ ma sát cho tôi dịch chuyển, tôi đành đứng ì ra đó, bất lực mặc cho cái khối vàng nâu kia tông sầm vào như xe tải đụng.

David xông tới, miệng há hoác ra nhắm vào cổ họng tôi. Tôi nhảy ngoắt qua bên, bị nó đè nghiêng lên.

Bỗng có tiếng kính vỡ rãng rắc, nghe lạnh gáy. Cả hai tụi tôi cùng rơi.

Rơi, và rơi hoài. Vẫn cố cắn, quơ, cào cấu hòng giết nhau, ngay cả khi nền đất đang dâng lên hứng trọn cả hai.

Và rồi, giữa không trung, cố vịn người để đưa chân xuống dưới, tôi cảm thấy những chiếc răng.

Tôi cảm thấy chúng cắm phập vào cổ mình.

Máu phun ra.

Đó là máu cọp.

Cũng là máu tôi.

Roi.

Roi.

Roi... màn đêm buông trái... tối om...

HẾT TẬP 21

[1] Vận động viên nhà nghề môn bóng rổ của Mỹ (NDBS)

[2] Tên một khu căn cứ quân sự của Mỹ (NDBS)

[3] Chuỗi siêu thị nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

[4] Tên một cửa hàng chuyên cung cấp bánh Pizza với nhãn hiệu Pizza Hut ở Mỹ (NDBS)

[5] Đây là chương trình "Talk with Letterman" do David Letterman dàn dựng, nội dung có thể là phỏng vấn hoặc trò chuyện với một hay nhiều người về cuộc sống thường ngày hoặc về một hiện tượng nào đó trong xã hội - Một chương trình khá nổi tiếng ở Mỹ

[6] Tên series truyện tranh Miss Spider của David Kirk (NDBS)

[7] Bão Táp Sa Mạc là tên một chiến dịch quân đội Mỹ triển khai ở cuộc chiến vùng Vịnh năm 1992.

[8] CNN: Cable News Network - Kênh truyền hình chính của Mỹ (NDBS)

[9] POTUS là các chữ cái viết tắt của President Of The United States

[10] HOS là các chữ cái viết tắt của Head of State: có 2 nghĩa: Thống đốc Bang hoặc Nguyên thủ Quốc gia. Ở đây, có nghĩa là Nguyên thủ Quốc gia (NDBS)

[11] 1 ounce = 28,35gam

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>